Ray Bradbury

OMUL ILUSTRAT

odiseea SF

Ray Bradbury

Omul Ilustrat

Traducere de Nina Trifan

PROLOG: OMUL ILUSTRAT

Era într-o după-amiază însorită la începutul lunii septembrie când l-am întâlnit prima oară pe bărbatul desenat din cap până în picioare. Mergeam pe un drum asfaltat; eram la sfârşitul unui tur al statului Wisconsin făcut pe jos în două săptămâni. Mai spre seară m-am oprit, am mâncat nişte fasole cu carne de porc şi o gogoaşă. Tocmai mă pregăteam să mă întind puţin să citesc când a apărut pe deal şi pentru o clipă silueta i s-a conturat pe cer.

Pe atunci nu ştiam că are desene pe piele. Nu ştiam decât că e înalt, că fusese cândva musculos, dar că acum, nu se ştie de ce, începea să se îngraşe. Îmi amintesc că avea braţe lungi, cu mâini vânjoase, dar un trup prea masiv pentru faţa lui de copil.

Parcă doar îmi simţea prezenţa, pentru că nu s-a uitat direct la mine când a rostit primele cuvinte:

— Ştii cumva unde pot să găsesc ceva de lucru?

— Îmi pare rău, nu ştiu, i-am răspuns.

— În patruzeci de ani n-am avut niciodată o slujbă care să dureze, adăugă el.

Deşi era foarte cald, purta o cămaşă de lână încheiată până la ultimul nasture. Mânecile erau şi ele bine întinse şi prinse mai jos de încheietura robustă a mâinii. Avea faţa transpirată, dar nu făcea nici cel mai mic gest de a-şi descheia cămaşa.

— Păi, locul ăsta e la fel de bun ca oricare altul pentru a-ţi petrece noaptea. Te deranjează dacă rămân?

— Am ceva mâncare în plus, dacă vrei, i-am răspuns.

Se aşeză cu greu, gâfâind.

— O să-ţi pară rău că m-ai invitat să rămân, spuse. Aşa se întâmplă cu toţi. De-aia hoinăresc dintr-un loc în altul. Uite că suntem deja în septembrie, începe anotimpul carnavalului de Ziua Muncii[1]. Aş putea să merg la orice bâlci din cel mai mic orăşel şi aş câştiga bani cât ai bate din palme, dar iată-mă aici, fără nici un fel de planuri.

---

[1] Labor Day – ziua muncii (în SUA, prima luni din septembrie).

Îşi scoase un pantof imens şi îl privi cu atenţie.

— De obicei, nu reuşesc să păstrez o slujbă mai mult de zece zile. Se întâmplă ceva şi sunt concediat. De-acum înainte n-o să mă mai amăgească nici un bâlci din America.

— Care-i problema? l-am întrebat.

Pregătindu-se să răspundă, îşi descheie tacticos gulerul strâns. Cu ochii închişi, îşi îndreptă mâna cu o mişcare lentă şi îşi descheie cămaşa până jos. Îşi strecură degetele înăuntru şi se mângâie pe piept.

— Ce ciudat, zise el, ţinând în continuare ochii închişi. Nu le simţi, dar sunt aici. Întotdeauna sper ca într-o bună zi să mă uit şi să descopăr că nu mai sunt. Merg ore în şir pe o căldură nimicitoare, mă simt ca într-un cuptor şi sper să le şteargă transpiraţia sau să le ardă soarele, dar la apus sunt tot acolo.

Îşi întoarse capul alene spre mine şi îmi arătă pieptul:

— Mai sunt acolo?

După o pauză lungă mi-am luat inima în dinţi:

— Da, am spus, sunt acolo.

Desenele.

— Un alt motiv pentru care îmi ţin cămaşa încheiată până la gât, îmi mărturisi el, deschizându-şi ochii, sunt copiii. Când trec prin vreun sat se iau după mine. Toţi vor să vadă desenele şi, totuşi, nimeni nu vrea să le vadă.

Îşi scoase cămaşa şi o făcu ghem. Era plin de desene, de la inelul albăstrui tatuat în jurul gâtului până la mijloc.

— Tot sunt aşa, zise el, ghicindu-mi gândurile. Sunt desenat peste tot. Uite!

Îşi desfăcu mâna. În palmă avea un trandafir proaspăt tăiat, cu picături de rouă printre petalele catifelate de culoare roz. Am întins mâna să-l ating, dar nu era decât un desen.

Cum era în rest, nu puteam să-mi dau seama cum stăteam aşa şi mă uitam la el, pentru că era o dezlănţuire de rachete, de fântâni şi oameni desenaţi în cel mai mic detaliu şi în culori atât de vii că aproape auzeai murmurând în surdină vocile ridicate din mulţimea care locuia pe corpul lui. Când i se contractau muşchii, gurile desenate în

miniatură tremurau, ochişorii verzi şi aurii clipeau, mânuţele rozalii începeau să gesticuleze. Pajişti luminate şi râuri cristaline, munţi, şi stele, şi sori, şi planete se întretăiau într-o Cale Lactee pe pieptul lui.

Oamenii erau înşiruiţi în grupuri de douăzeci sau şi mai mulţi pe braţe, pe umeri, pe spate, pe coaste şi la încheietura mâinii şi chiar pe burtă. Îi zăreai printre firele de păr, pândind dintr-o constelaţie de pistrui sau iţindu-se din adâncitura de la subraţ cu ochii lor strălucitori. Toţi păreau absorbiţi de munca lor; fiecare era un portret separat dintr-o galerie.

— Dar sunt minunate, am zis eu.

Cum să descriu desenele?

Dacă în perioada de început El Greco ar fi pictat miniaturi, dar nu mai mari decât mâna cuiva, în cele mai mici amănunte, în culoarea lui galben-verzuie, cu formele alungite şi cu o anatomie specifică, poate că ar fi folosit corpul acestui om în arta lui.

Culorile se pierdeau unele în altele creând o lume tridimensională. Erau ferestre deschise spre o realitate înfiorătoare. Se aflau aici, adunate într-un singur loc, cele mai frumoase peisaje din univers; omul ăsta era o galerie ambulantă plină de comori. Nu era mâna vreunui artist ieftin care face tatuaje tricolore şi duhneşte a whisky. Se vedea că era opera unui geniu adevărat, o operă plină de vibraţie, distinctă şi minunată.

— A, sigur, spuse el. Sunt atât de mândru de desenele mele încât aş vrea să le ard de tot. Am încercat cu şmirghel, cu acid, cu un cuţit…

Soarele era la apus. Luna era deja la răsărit.

— Pentru că, vezi tu, continuă el, desenele astea prezic viitorul.

N-am spus nimic.

— Ziua totul e bine, zise el mai departe. Aş putea să interpretez şi eu un rol la un bâlci. Dar noaptea, desenele se mişcă. Încep să se schimbe.

Cred că am zâmbit.

— De când le ai?

— În 1900, când aveam douăzeci de ani şi lucram la un bâlci, mi-am rupt piciorul. Asta m-a ţintuit la pat; trebuia să fac ceva să nu mai îmi ies din mână, aşa că m-am hotărât să mă tatuez.

— Dar cine te-a tatuat? Ce s-a întâmplat cu artistul?

— S-a întors în viitor, spuse el. Era o bătrână care trăia într-o căsuţă în centrul statului Wisconsin, pe aici, pe undeva, nu departe de locul unde suntem acum. O vrăjitoare bătrână care la un moment dat arăta de o mie de ani, iar în clipa următoare, de douăzeci. Zicea că poate să călătorească în timp. Am râs. Acum înţeleg mai bine.

— Cum ai întâlnit-o?

A început să-mi povestească. Îi văzuse anunţul la marginea drumului: *Desene pe piele!* Desene în loc de tatuaje! Într-adevăr artistic! Aşa că a stat o noapte întreagă lăsându-ne înţepat de acele ei magice ascuţite ca nişte ace de viespe, dar delicate ca acele de albină. Dimineaţa arăta ca un om care căzuse într-o presă cu douăzeci de culori şi fusese stors până când apăruseră imaginile strălucitoare şi pitoreşti.

— Au trecut cincizeci de ani de când o caut în fiecare vară, adăugă el, ridicându-şi mâinile în aer. Când am s-o găsesc pe vrăjitoarea asta, am s-o omor.

Apusese soarele. Străluceau deja primele stele, iar luna lumina câmpurile acoperite cu iarbă şi grâu. Desenele continuau să strălucească în noapte ca nişte cărbuni, ca nişte rubine şi smaralde risipite, cu culorile lui Roualt şi Picasso şi cu siluetele prelungi, aproape transparente, în stil El Greco.

— Aşa că pe mine mă alungă toţi când încep să se mişte desenele. Nu le place violenţa din desenele mele. Fiecare imagine este o mică poveste. Dacă le priveşti, o să afli în câteva minute povestea fiecăreia. În trei ore ai putea vedea optsprezece sau douăzeci de poveşti chiar pe trupul meu, ai putea auzi voci şi ai putea gândi… Toate astea sunt aici, te aşteaptă să le vezi.

Îşi dezgoli spatele:

— Vezi? Pe omoplatul drept nu am nici un desen special,

e doar un amestec confuz.

— Văd.

— Când stau mai mult cu cineva, pata asta se întinde şi se umple. Dacă sunt cu o femeie, într-o oră apare imaginea ei pe spatele meu şi îi arată întreaga viaţă – cum o să trăiască, cum o să moară, cum o să arate la şaizeci de ani. Şi, dacă e bărbat, într-o oră îi apare şi lui imaginea pe spatele meu. Se vede căzând de pe o stâncă sau călcat de tren. Aşa că sunt din nou alungat.

În timp ce vorbea, îşi trecea mâinile peste desene, ca şi cum le potrivea în rame sau le ştergea de praf – erau mişcările unui *connaisseur,* ale unui protector al artelor. Acum stătea întins pe spate, sub lumina lunii. Era o noapte caldă. Nu adia deloc vântul şi aerul era nemişcat. Ne-am scos amândoi cămăşile.

— Şi n-ai găsit-o niciodată pe bătrâna aceea?

— Nu.

— Şi chiar crezi că venea din viitor?

— Cum altfel putea să ştie toate poveştile astea pe care le-a desenat pe corpul meu?

Îşi închise ochii cu un aer obosit. Vorbea acum cu voce scăzută:

— Uneori, noaptea, simt desenele ca nişte furnici care mi se târăsc pe piele. Pe urmă îmi dau seama că fac ceea ce trebuie să facă. Nu mai mă uit la ele deloc. Încerc doar să mă odihnesc. Nu dorm mult. Fii atent, să nu te uiţi nici tu la ele! Întoarce-te pe cealaltă parte când te culci!

Stăteam întins la câţiva metri de el. Nu părea violent, iar desenele erau minunate. Altfel aş fi putut fi tentat să plec şi să nu bag în seamă toată vorbăria asta. Dar desenele… Mi-am lăsat ochii să se bucure de ele. Oricine ar înnebuni puţin dacă ar avea asemenea lucruri desenate pe corp.

Era o noapte senină. Îl auzeam respirând în lumina lunii. Se auzeau greierii cântând lin în vâlcea. Stăteam întins pe o parte ca să pot vedea desenele. Cred că trecuse o jumătate de oră. N-aş putea să spun dacă dormea, dar deodată l-am auzit şoptind:

— Se mişcă, nu-i aşa?

Am aşteptat un minut, după care am spus:

— *Da.*

Desenele se mişcau, unul după altul, fiecare câte un minut sau două. Parcă acolo, în lumina lunii, cu gândurile mărunte răsunând încet şi vocile mării clocotind în depărtare, se juca fiecare dramă. Ar fi greu de zis dacă dura o oră sau trei până când se terminau. Tot ce ştiu este că zăceam fascinat şi nu m-am mişcat deloc în timp ce stelele urcau şi coborau pe cer.

Optsprezece desene, optsprezece poveşti. Le-am numărat pe rând. La început, privirea mi s-a oprit asupra unei scene în care era o casă mare cu doi oameni în ea. Am văzut un cârd de vulturi pe cerul aprins, am văzut lei galbeni şi am auzit voci.

Primul Desen a început să se mişte şi a prins viaţă…

STEPA

— George, aş vrea să te uiţi la camera holografică!

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu.

— Păi, atunci?!

— Pur şi simplu vreau să te duci să te uiţi, asta e. Sau să chemi un psiholog să se uite.

— Ce-ar putea spune un psiholog despre camera holografică?

— Ştii tu foarte bine ce ar putea să spună.

Soţia lui se opri în mijlocul bucătăriei, uitându-se la aragazul care pregătea cina pentru patru persoane.

— Îţi spun: camera asta nu mai e ca înainte.

— Bine, hai să ne uităm.

Au traversat holul *Casei* lor *pentru o Viaţă Fericită,* o casă izolată fonic care îi costase treizeci de mii de dolari în rate. Casa asta îi îmbrăca, îi hrănea, îi legăna înainte de culcare, se juca şi cânta şi se purta frumos cu ei. Când s-au apropiat cam la trei metri, s-au declanşat fotocelulele şi s-a aprins lumina în cameră. La fel, pe măsură ce mergeau pe hol, luminile se stingeau în urma lor şi se aprindeau automat pe unde treceau.

— Ei! zise George Hadley.

Stăteau în picioare pe podeaua acoperită cu stuf din camera holografică. Camera avea cam douăzeci şi cinci de metri pătraţi şi nouă metri înălţime; costase cât jumătate din restul casei.

— Dar nimic nu este prea bun pentru copiii noştri, spusese George.

Era linişte în cameră. Era la fel de goală ca un luminiş dintr-o junglă într-o după-amiază toridă. Pereţii erau albi şi bidimensionali. Acum, în timp ce George şi Lydia Hadley stăteau în mijlocul încăperii, parcă pereţii începeau să toarcă şi să se retragă în depărtarea cristalină şi dintr-o dată apăru o stepă africană, tridimensională. Pe toate laturile, în culori atât de vii care imitau până şi cele mai fine pietricelele

şi chiar şi firele de paie. Tavanul de deasupra lor se transformă într-un cer înalt pe care ardea soarele.

George Hadley simţi cum începe să-i curgă transpiraţia pe sprâncene.

— Hai să plecăm din soarele ăsta, zise el. E prea real. Dar nu văd nimic nelalocul lui.

— Aşteaptă puţin şi-ai să vezi, îi răspunse soţia.

Deodată sistemul odorific începu să emane un miros spre cei doi oameni aflaţi în mijlocul stepei. Mirosul de paie încinse al ierbii prin care treceau leii, mirosul proaspăt şi răcoros al unei ascunse galerii de mină plină cu apă, mirosul înţepător, ca de rugină, al animalelor, mirosul de praf, ca de ardei iute, în aerul canicular. Şi acum sunetele; zgomotul înăbuşit al unei antilope păşind pe pământul acoperit de iarbă, foşnetul grăbit al aripilor de vultur. O umbră trecu pe cer. Umbra tremură pe faţa transpirată, întoarsă spre cer, a lui George Hadley.

— Creaturi scârboase, o auzi pe soţia lui.

— Vulturii.

— Vezi, acolo, departe, sunt leii. Acum se îndreaptă spre apă. Tocmai au mâncat, spuse Lydia. Nu ştiu ce.

— Vreun animal. George Hadley se uita deja chiorâş când se feri de lumină punându-şi mâna streaşină la ochi. Vreo zebră sau vreun pui de girafă, poate.

— Eşti sigur? Vocea soţiei lui părea ciudat de tensionată.

— Nu, e puţin cam târziu ca să fiu sigur, spuse el amuzat. Nu văd nimic acolo decât oase şi vulturii care aruncă ce-a mai rămas.

— Ai auzit ţipătul ăla? întrebă ea.

— Nu.

— Acum un minut!

— N-am auzit, îmi pare rău.

Se apropiau leii. Şi din nou George Hadley simţi cum creşte în el admiraţia pentru geniul mecanic care concepuse această încăpere. Un miracol al eficienţei vândut la un preţ absurd de mic. În fiecare casă ar trebui să existe câte una. Din când în când te mai speriau cu acurateţea lor aproape maladivă, te surprindeau, te făceau să tresari, dar, în

general, era o distracţie pentru toţi, nu numai pentru fiul sau fiica ta, ci chiar şi pentru tine când o simţeai ca pe o scurtă excursie de agrement într-un ţinut necunoscut, o rapidă schimbare de peisaj. Ei, bine, iat-o!

Iată şi leii, la trei metri depărtare, erau atât de reali, atât de surprinzător şi uimitor de reali încât le simţeai blana zbârlită pe mână, iar gura îţi era plină de mirosul ca de tapiţerie prăfuită al pielii lor încinse, iar culoarea lor apărea în ochii tăi ca galbenul unei scumpe tapiserii franţuzeşti, culoarea galbenă a leilor şi a ierbii de vară, şi plămânii leilor respirând în tăcerea după-amiezii, şi mirosul de carne venind din boturile lor poftitoare şi băloase.

Leii stăteau şi se uitau la George şi la Lydia Hadley cu nişte ochi înfricoşători, de culoare verde-gălbui.

— Ai grijă! ţipă Lydia.

Leii începuseră să alerge spre ei.

Lydia se ridică o luă la fugă. Instinctiv, George ţâşni după ea. Afară, pe hol, cu uşa închisă, el râdea şi ea plângea şi fiecare rămase perplex văzând reacţia celuilalt.

— George!

— Lydia! O, draga mea Lydia, iubita mea!

— Era cât pe ce să ne prindă!

— Nişte pereţi, Lydia, nu uita; nişte pereţi de cristal, asta sunt. Trebuie să recunosc că par adevăraţi – să ai Africa în salon – dar nu e decât un film color dimensional şi supersensibil, o bandă mentală aşezată în spatele unor ecrane de iarbă. Nu e decât un sistem odorific şi unul sonic, Lydia. Ia batista mea!

— Mi-e frică. Veni spre el şi îşi lipi corpul de al lui continuând să plângă. Ai văzut? *Ai simţit?* E prea adevărat.

— Hai, Lydia.

— Trebuie să le spui lui Wendy şi lui Peter să nu mai citească despre Africa.

— Sigur, sigur, o bătu el pe umăr.

— Promiţi?

— Bineînţeles.

— Şi să încui camera pentru câteva zile până mă liniştesc cu nervii.

— Ştii cât de greu te înţelegi cu Peter în situaţii din astea. Când l-am pedepsit acum o lună şi am încuiat camera numai câteva ore – ce criză a avut! Şi Wendy la fel. Ei trăiesc pentru camera asta.

— Trebuie s-o încuiem, asta e.

— Bine. Închise uşa masivă fără prea mare tragere de inimă. Ai muncit prea mult. Ai nevoie de odihnă.

— Nu ştiu, nu ştiu, spuse ea suflându-şi nasul în timp ce se aşeză pe un scaun care începu imediat să se balanseze ca să o liniştească. Poate nu am destule de făcut. Poate am prea mult timp să mă gândesc la toate. Ce-ar fi să închidem casa pentru câteva zile şi să plecăm într-o vacanţă?

— Vrei să spui că ai de gând să îmi prăjeşti tu ouăle?

— Da, încuviinţă ea din cap.

— Şi să îmi cârpeşti ciorapii?

— Da, dădu ea din cap şi mai entuziasmată, cu ochii înotând în lacrimi.

— Şi să faci curat în casă?

— Da, da, da.

— Dar am crezut că tocmai de-aia am cumpărat casa asta, ca să nu mai fie nevoie să facem nimic.

— Asta e. Parcă nu e locul meu aici. Casa asta e şi soţie, şi mamă, şi dădacă. Pot să mă iau la întrecere cu o stepă africană? Pot să le fac baie copiilor şi să îi spăl la fel de bine sau la fel de repede cum o face cada automată? Nu pot. Şi nu e vorba numai despre mine. Tu ai fost îngrozitor de nervos în ultima vreme.

— Cred că am fumat prea mult.

— Şi tu pari la fel, ca şi cum nu ştii ce să faci cu tine însuţi în casa asta. Fumezi puţin mai mult în fiecare dimineaţă şi bei puţin mai mult în fiecare după-amiază şi ai nevoie de ceva mai multe sedative în fiecare seară. Şi tu ai început să te simţi inutil.

— Chiar aşa? făcu el o pauză încercând să se analizeze şi să-şi dea seama ce se întâmplă cu el.

— O, George, întrebă ea privind în spatele lui, la uşa camerei, leii ăia nu pot ieşi de-acolo, nu-i aşa?

El se uită la uşă şi o văzu vibrând ca şi cum ceva s-ar fi

izbit cu putere de ea de partea cealaltă.

— Sigur că nu, îi răspunse.

●

Cina au luat-o singuri, pentru că Wendy şi Peter erau la un carnaval special tocmai în cealaltă parte a oraşului şi televizaseră acasă să le spună să mănânce, că ei vin mai târziu. Aşa că George Hadley, puţin ameţit, stătea privind cum masa din sufragerie scotea mâncarea caldă din interiorul ei mecanic.

— Am uitat *ketchup*-ul, zise el.

— Scuze, se auzi o voce subţire din masă şi apăru *ketchup*-ul.

În ceea ce priveşte camera copiilor, se gândea George Hadley, n-ar fi rău pentru copii să se îndepărteze de ea pentru o vreme. Prea mult, indiferent din ce, nu e bun pentru nimeni. Şi era clar că petreceau prea mult timp în Africa. În soarele ăla. Parcă încă îl simţea pe gât, ca o labă fierbinte. Şi *leii.* Şi mirosul de sânge. E extraordinar cum camera prinsese emanaţiile telepatice ale minţii copiilor şi creasе viaţă pentru a le împlini orice dorinţă. Copiii se gândiseră la lei şi au apărut leii. Se gândiseră la zebre şi au apărut zebrele. Soare – soare. Girafe – girafe. Moarte şi moarte.

Asta din urmă.

Mesteca fără plăcere carnea pe care o tăiase masa pentru el. Gânduri de moarte. Wendy şi Peter erau mult prea tineri, îngrozitor de tineri ca să aibă gânduri despre moarte. Sau nu, nu eşti niciodată prea tânăr, într-adevăr. Cu mult înainte de a şti ce înseamnă moartea, o doreşti altcuiva. La doi ani, împuşti oamenii cu pistoale cu capse.

Dar asta – nesfârşita şi torida stepă africană – moartea îngrozitoare în fălcile unui leu. Repetată la nesfârşit.

— Unde te duci?

Nu-i răspunse Lydiei. Preocupat, lăsă luminile să scapere lin în faţa lui şi să se stingă în spate în timp ce se îndrepta spre camera copiilor. Îşi lipi urechea de uşă. Undeva, departe, auzi răgetul unui leu.

Descuie uşa şi o deschise. Chiar înainte să intre, auzise

un ţipăt îndepărtat. Şi apoi un alt răget scurt.

Intră în Africa. Oare de câte ori deschisese uşa anul ăsta şi dăduse peste Ţara Minunilor, Alice, Ţestoasa Prefăcută sau Aladin şi Lampa lui fermecată sau Jack Cap de Dovleac sau Dr. Doolittle[2] sau vaca sărind peste o lună aproape adevărată, toate fantasmele minunate ale unei lumi imaginare? De câte ori îl văzuse pe Pegas zburând în înaltul cerului din tavan sau văzuse explozii de artificii roşii sau auzise îngerii cântând? Dar acum dădea peste această Africă fierbinte, peste acest cuptor, în arşiţa asta unde se ucide. Poate că Lydia avea dreptate. Poate aveau nevoie de o scurtă vacanţă, ca să iasă din fantezia care ameninţa să devină puţin prea reală pentru nişte copii de zece ani. Nu era nimic rău în a face astfel de exerciţii mentale cu tot soiul de fantasme, dar ce se întâmpla când mintea ascuţită a copilului se bloca pe un model anume…? Îşi amintea că în ultima lună auzise din când în când răgetele leilor şi simţise mirosul lor înţepător plutind până la uşa biroului. Dar, ocupat fiind, nu prea îi dăduse atenţie.

George Hadley stătea singur în preeria africană. Leii îşi ignorau prada şi se uitau la el. Singura imperfecţiune a acestei iluzii era uşa deschisă prin care o vedea pe soţia lui, la capătul holului întunecat, mâncând dusă pe gânduri. Parcă era un portret înrămat.

— Plecaţi de-aici! le zise el leilor.

Nu plecară.

Cunoştea exact principiul încăperii. Îţi alungi gândurile. La orice te gândeşti, lucrul acela ar trebui să apară.

— Să vină Aladin cu lampa lui! se răsti el.

Dar stepa continua să rămână acolo; şi leii erau tot acolo.

— Hai, cameră! Îl vreau pe Aladin! spuse el.

Nu se întâmplă nimic. Leii mârâiră încinşi în pieile lor.

— Aladin!

Se întoarse la cină:

— Camera asta nenorocită s-a defectat, zise. Nu vrea să răspundă.

---

[2] Personaj popular din cărţile pentru copii, un medic veterinar care vorbea cu animalele.

— Sau…

— Sau ce?

— Sau nu poate să răspundă, continuă Lydia, deoarece copiii noştri s-au gândit atât de mult la Africa şi la lei şi la moarte, încât camera asta s-a blocat.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Sau Peter a configurat-o aşa.

— Cum s-o configureze?

— Ar fi putut să umble la partea mecanică şi să schimbe ceva.

— Dar Peter nu se pricepe la tehnică.

— E un copil inteligent pentru vârsta lui. Coeficientul lui de inteligenţă…

— Totuşi…

— Bună, mamă! Salut, tată!

Soţii Hadley se întoarseră. Wendy şi Peter erau la uşa din faţă; aveau obrajii ca nişte bomboane de mentă, ochii, ca nişte biluţe albastre de agate, puloverele le miroseau a ozon rămas de la călătoria cu elicopterul.

— Aţi sosit la ţanc pentru cină, spuseră amândoi.

— Ne-am îndopat cu îngheţată de căpşuni şi *hot dog,* spuseră copii, ţinându-se de mână. Dar o să ne aşezăm şi-o să ne uităm la voi.

— Da, haideţi să ne povestiţi despre camera voastră, spuse George Hadley.

Copiii se uitară la el ca şi cum n-ar fi înţeles şi după aceea se uitară unul la altul:

— Despre cameră?

— Abia aştept să ne povestiţi totul despre Africa, spuse tatăl cu o falsă jovialitate.

— Nu înţeleg, răspunse Peter.

— Mama voastră şi cu mine tocmai am avut o călătorie palpitantă prin Africa, Tom Swift şi Leul lui Electric, spuse George Hadley.

— Nu există Africa în cameră, spuse Peter fără să clipească.

— Hai, Peter, las-o baltă! Noi ştim mai bine.

— Nu-mi amintesc de Africa, se întoarse Peter către

Wendy. Tu-ţi aminteşti?
— Nu.
— Du-te să vezi şi vino să ne spui.
Wendy se supuse.
— Wendy, vino înapoi, strigă George Hadley, dar ea deja dispăruse. Luminile din casă o urmau ca un stol de licurici. Era deja prea târziu când şi-a dat seama că uitase să încuie uşa la cameră după ultima inspecţie.
— Wendy o să se uite şi-o să ne spună, zise Peter.
— Nu trebuie să-mi spună ea. Am văzut cu ochii mei.
— Sunt sigur că te-ai înşelat, tată!
— Ba nu, Peter. Vino acum cu mine!
Dar Wendy se şi întorsese:
— Nu e Africa, zise ea cu respiraţia tăiată.
— O să vedem noi, interveni George Hadley şi o luară toţi pe hol şi deschiseră uşa de la cameră.
Înăuntru era o fascinantă pădure verde, un râu minunat, un munte roşiatic, se auzeau voci ascuţite cântând, iar Rima, frumoasă şi misterioasă, hârjonindu-se printre copaci cu zeci de fluturi multicolori asemenea unor buchete vii, stătea tolănită, cu pletele în vânt… Stepa africană dispăruse. Nici leii nu mai erau. Numai Rima era acolo acum – cu cântecul ei care te făcea să-ţi dea lacrimile.
George Hadley privi cu surprindere noul peisaj.
— Duceţi-vă la culcare! le spuse copiilor.
Înainte ca ei să spună ceva, George se răsti din nou:
— N-aţi auzit?
Intrară în aeroportor, de unde un vânt puternic îi absorbi printr-un burlan ca pe nişte frunze uscate şi îi duse în dormitoarele lor.
George Hadley păşi în poiana răsunând de ciripitul păsărilor şi ridică ceva din colţul unde fuseseră leii. Se îndreptă alene către soţia lui:
— Ce-i asta? întrebă ea.
— Un portofel vechi de-al meu, veni răspunsul.
I-l arătă. Păstrase mirosul de iarbă încinsă şi de lei. Curgeau de pe el picături de salivă, se vedea că fusese rumegat; pe ambele părţi erau pete de sânge.

Ieşi şi zăvorî uşa după el.

Era miezul nopţii şi încă nu adormise. Ştia că şi soţia lui era trează.

— Crezi că Wendy a schimbat-o? se auzi, în cele din urmă, vocea ei în tăcerea nopţii.

— Bineînţeles.

— Adică a transformat stepa într-o pădure şi a pus-o pe Rima acolo în locul leilor?

— Da.

— De ce?

— Nu ştiu, dar o să rămână încuiată până aflu.

— Cum a ajuns portofelul tău acolo?

— Nu ştiu nimic, răspunse el, decât că începe să îmi pară rău că am cumpărat camera asta pentru copii. Dacă ei au diverse tulburări, o cameră ca asta…

— Dimpotrivă, ar trebui să îi ajute.

— Încep să mă îndoiesc, spuse el cu ochii aţintiţi în tavan.

— Copiii noştri au avut întotdeauna tot ce şi-au dorit. Asta să ne fie răsplata, secrete şi nesupunere?

— Cine-a zis *Copiii sunt ca nişte covoare; trebuie să-i mai baţi din când în când?* Nu le-am dat niciodată nici măcar o palmă. Trebuie să recunoşti că sunt insuportabili. Pleacă şi se întorc când vor; ne tratează de parcă noi am fi odraslele lor. Sunt răsfăţaţi, dar şi noi, la rândul nostru, suntem răsfăţaţi.

— Se poartă ciudat încă de când le-ai interzis să meargă cu racheta la New York, acum câteva luni.

— Le-am explicat că nu sunt destul de mari ca să facă asta singuri.

— Cu toate astea, am observat că de atunci sunt mult mai reci cu noi.

— Cred că mâine dimineaţă am să-l aduc pe David McClean să se uite la Africa.

— Dar acum nu mai e Africa. E ţinutul Green Mansions şi Rima.

— Am un sentiment că o să fie din nou Africa până atunci.

O clipă mai târziu auziră ţipetele. Două. Jos erau doi oameni care ţipau. Şi după aceea un răget de lei.

— Wendy şi Peter nu sunt în camerele lor, o auzi pe soţia lui.

Stătea în pat şi simţea cum inima îi bate din ce în ce mai tare.

— Nu, confirmă el. Au intrat cu forţa acolo.

— Ţipetele alea îmi par cunoscute.

— Serios?

— Da, foarte cunoscute.

Şi, deşi paturile lor se străduiau să îi legene, cei doi adulţi nu reuşiră să adoarmă nici în următoarea oră. Plutea în aerul nopţii un miros de felină.

— Tată! zise Peter.

— Da.

Peter stătea cu privirea în pământ. Nu se mai uita nici la tatăl lui, nici la mama lui.

— Doar nu ai de gând să închizi camera pentru totdeauna, nu-i aşa?

— Depinde.

— Depinde de ce? şuieră Peter.

— De tine şi de sora ta. Dacă, să zicem, alternaţi puţin Africa cu Suedia, poate, sau Danemarca, sau China – mă rog, pentru varietate…

— Am crezut că avem voie să ne jucăm aşa cum ne place.

— Sigur, în limite rezonabile.

— Ce nu-ţi place la Africa, tată?

— Aha, acum recunoşti că ai reconstituit Africa, nu?

— N-aş vrea să încui camera, zise Peter cu o voce glacială. Pentru nimic în lume.

— De fapt, ne gândeam să închidem casa pentru o lună. Să ducem împreună o viaţă lipsită de griji.

— Dar e îngrozitor. Ar trebui să mă închei singur la şireturi? Şi să mă spăl singur pe dinţi, să mă pieptăn singur, să îmi fac singur baie?

— Ar fi amuzantă o astfel de schimbare, nu crezi?

— Nu, ar fi oribil. Nu mi-a plăcut când mi-ai luat picturomobilul luna trecută.

— Am făcut-o pentru că vreau să înveţi să pictezi singur, fiule.

— Dar nu vreau să fac nimic; nu vreau decât să privesc, să ascult şi să miros. Ce altceva mai e de făcut pe lumea asta?

— Bine, hai, du-te şi joacă-te în Africa!

— Ai de gând să închizi casa în curând?

— Ne gândim la asta.

— Nu cred că mai e cazul să te gândeşti la asta, tată.

— N-am de gând să mă las ameninţat de fiul meu!

— Foarte bine.

Şi Peter plecă în cameră.

— Am ajuns la timp? întrebă David McClean.

— Vrei să mănânci? îl invită George Hadley.

— Mulţumesc. Am mâncat puţin de dimineaţă. Ce s-a întâmplat?

— David, tu eşti psiholog.

— Aşa sper.

— Vino să te uiţi la camera noastră holografică! Ai văzut-o acum un an, când ai trecut pe la noi. Ai observat atunci la ea ceva neobişnuit?

— N-aş putea să spun; obişnuita violenţă, o predispoziţie uşoară de paranoia ici şi colo, ceva normal la copii, pentru că se simt persecutaţi constant de părinţi. Dar nimic altceva.

Mergeau pe hol.

— Am încuiat camera, explică tatăl, şi copiii au intrat cu forţa azi-noapte. I-am lăsat să stea acolo ca să formeze nişte modele mentale pe care să le vezi şi tu.

Dinspre camera copiilor se auzi un ţipăt înfricoşător.

— Iată! zise George Hadley. Vezi ce poţi să faci!

Intrară peste copii fără să bată la uşă.

— Ieşiţi puţin, copii! le ceru George Hadley. Nu, nu schimbaţi combinaţia mentală! Lăsaţi pereţii aşa cum sunt! Hai!

Copiii ieşiseră din cameră; cei doi rămaseră să studieze leii adunaţi la un loc, savurându-şi prada.

— Ce n-aş da să ştiu ce mănâncă, zise George Hadley. Uneori aproape reuşesc să văd la distanţa asta. Crezi că, dacă aduc un binoclu puternic, pot să…?

David McClean râse sec.

— Nu prea cred.

Se întoarse să cerceteze de aproape fiecare perete.

— De când se întâmplă asta?

— De o lună şi ceva.

— Nu arată prea bine, asta pot să ţi-o spun cu siguranţă.

— Vreau date precise, nu percepţii.

— Dragul meu George, psihologii n-au văzut în viaţa lor date precise. Ei nu cunosc decât percepţiile; lucruri vagi. N-arată bine deloc, ascultă la mine! Ai încredere în flerul şi în instinctele mele! Ştiu să adulmec răul. Şi aici e foarte rău. Te sfătuiesc să distrugi camera şi să aduci copiii la mine în fiecare zi pentru tratament, timp de un an.

— E chiar aşa de rău?

— Mă tem că da. Una dintre destinaţiile iniţiale ale acestor camere a fost aceea de a ne permite să studiem în voie modelele impregnate în pereţi de mintea copilului şi de a-l ajuta în acelaşi timp. Totuşi, în cazul acesta, în loc să ducă la eliberare, camera s-a transformat într-un canal prin care se transmit gânduri distructive.

— N-ai mai simţit asta până acum?

— Tot ce am simţit a fost că v-aţi răsfăţat mult prea mult copiii. Şi acum îi cam lăsaţi baltă, ca să zic aşa. Cum?

— N-am vrut să îi las să meargă la New York.

— Altceva?

— Acum o lună am scos nişte aparate din casă şi i-am ameninţat că le închid camera dacă nu-şi fac temele. Chiar am ţinut-o câteva zile închisă ca să le arăt că vorbesc serios.

— Asta e!

— Înseamnă ceva?

— Asta explică totul. Înainte aveau un Moş Crăciun, acum

îl au pe Scrooge[3]. Copiii îl preferă pe Moş Crăciun. Ai lăsat ca afecţiunea ta şi a soţiei tale pentru copii să fie înlocuită de camera asta şi de întreaga casă. Camera asta este şi mamă, şi tată pentru ei, ocupă de acum un loc mult mai important în viaţa lor decât părinţii. Şi acum vii tu şi vrei să o distrugi. Nici nu mă mir că te urăsc atât de tare. Poţi să simţi ura răsfrângându-se din cer. Şi chiar venind din soarele ăla. George, trebuie să-ţi schimbi viaţa. Ca mulţi alţii, ţi-ai construit-o în jurul unui fals confort. Dacă se strică ceva în bucătărie, o să mori de foame. Nu ştii cum să spargi un ou. Totuşi, trebuie să renunţi la acest confort. Începe o viaţă nouă! O să-ţi fie greu. Dar într-un an o să scoatem din ei nişte copii buni. Aşteaptă şi-ai să vezi!

— Dar şocul ăsta n-o să fie prea puternic pentru ei? Să le închid camera aşa, dintr-o dată, pentru totdeauna?

— Nu vreau să se cufunde şi mai mult în răul ăsta, asta-i tot.

Leii îşi terminaseră prada sfârtecată. Stăteau la marginea luminişului privindu-i pe cei doi.

— Acum *eu* mă simt persecutat, zise McClean. Hai să ieşim de-aici. Nu mi-a păsat niciodată de camerele astea nenorocite. Mă fac să devin agitat.

— Leii chiar par adevăraţi, nu-i aşa? zise George Hadley. Bănuiesc că nu există nici o cale prin care să…?

— Să ce?

— Să devină realitate?

— Din câte ştiu eu, nu.

— O defecţiune a maşinăriilor ăstora, o greşeală sau altceva?

— Nu.

Păşiră spre uşă.

— Camerei nu cred că o să-i convină să fie închisă definitiv, zise tatăl.

— Nimănui nu-i place să moară, nici măcar unei camere.

— Mă întreb dacă mă urăşte pentru că vreau s-o distrug.

— Cazurile de paranoia sunt peste tot în ziua de azi,

---

[3] Ebenezer Scrooge – un personaj zgârcit din *Poveste de Crăciun*, de Charles Dickens.

răspunse David McClean. Poţi să le iei urma foarte uşor. Se aplecă şi ridică o eşarfă plină de sânge. E a ta?

— Nu. Faţa lui George Hadley căpătă o expresie rigidă. E a Lydiei.

Merseră împreună la panoul cu siguranţe şi aruncară cât colo întrerupătorul. Camera muri.

●

Cei doi copii aveau crize de isterie. Urlau, ţopăiau şi aruncau cu tot felul de obiecte. Ţipau, suspinau, înjurau şi loveau în mobilă.

— Nu poţi să faci asta, nu poţi!

— Haideţi, copii!

Copiii se aruncară pe o canapea plângând.

— George, zise Lydia Hadley, mai deschide camera măcar pentru câteva minute! Nu fi atât de categoric!

— Nu.

— Nu poţi fi atât de nemilos!

— Lydia, am închis-o şi aşa o să rămână. Şi toată casa asta nenorocită o să moară acum. Cu cât văd mai mult mizeria în care am intrat, cu atât mi se face mai rău. Ne-am contemplat prea mult buricurile noastre mecanice şi electronice. Dumnezeule, avem atâta nevoie să respirăm puţin aer necontaminat!

După care începu să meargă prin casă şi să închidă toate ceasurile vocale, aragazurile, caloriferele, aparatele de lustruit pantofii, de legat şireturile, aparatele de îmbăiat şi de masat; închidea toate dispozitivele şi aparatele pe care punea mâna.

Casa părea plină de cadavre. Parcă era un cimitir mecanic. Atâta tăcere! Nu se mai auzea nici un zbârnâit de maşinărie care aşteaptă să fie pusă în funcţiune prin atingerea unui buton.

— Nu-l lăsa să facă asta! se tânguia Peter cu privirea în tavan, ca şi cum i-ar fi vorbit casei, camerei. Nu-l lăsa pe tata să le ia viaţa!

Se întoarse spre tatăl lui:

— Te urăsc!

— Insultele n-o să te ajute cu nimic!

— Aş vrea să mori!

— Am murit de mult. Abia acum o să începem să trăim cu adevărat. În loc să lăsăm maşinile să ne manipuleze, să ne maseze, de aici înainte o să *trăim.*

Wendy încă plângea când Peter i s-a alăturat:

— Numai o clipă, o singură clipă să mai existe camera, se boceau ei.

— Hai, George, interveni soţia lui, n-are cum să strice.

— Bine, bine, numai să tacă odată. Fiţi atenţi, numai un minut şi după aceea o voi închide pentru totdeauna.

— Tăticule, tăticule! se bucurară copiii cu feţele ude de lacrimi.

— Şi după aceea plecăm în vacanţă. David McClean se întoarce într-o oră şi o să ne-ajute să ne luăm lucrurile şi să mergem la aeroport. Mă duc să mă îmbrac. Lydia, deschide-le camera numai pentru un minut!

Şi cei trei plecară murmurând în timp ce el se lăsă aeropurtat la etaj şi se apucă să se îmbrace. Un minut mai târziu apăru şi Lydia.

— Ce bine o să fie când o să plecăm de aici, oftă ea.

— I-ai lăsat în cameră?

— Am vrut să mă îmbrac şi eu. E îngrozitoare Africa! Oare ce văd la ea?

— În cinci minute o să fim în drum spre Iowa. Doamne, cum am ajuns în casa asta? Ce ne-a făcut să cumpărăm un coşmar?

— Mândria, banii, prostia.

— Cred că am face bine să coborâm înainte ca puştii să se lase iar captivaţi de bestiile alea.

Chiar atunci îi auziră pe copii strigând:

— Tati, mami, veniţi repede!

Intrară în aeroportor şi ajunseră în holul de jos. Copiii nu se vedeau nicăieri.

— Wendy! Peter!

Dădură buzna în cameră. Stepa era pustie; numai leii erau acolo stând la pândă, urmărindu-i!

— Peter! Wendy!

Uşa se trânti în spatele lor.

— Wendy! Peter!

George Hadley şi soţia lui se întoarseră şi ţâşniră spre uşă.

— Deschideţi uşa! strigă George Hadley încercând clanţa. Dumnezeule, au încuiat-o pe-afară! Peter! Bătu în uşă. Deschide imediat!

Îi auzi vocea lui Peter afară, de partea cealaltă a uşii.

— Nu-i lăsaţi să închidă camera şi casa! zicea.

Domnul şi doamna Hadley băteau la uşă.

— Nu fiţi ridicoli, copii! E timpul să plecăm. Domnul McClean va veni aici dintr-o clipă în alta şi…

Şi după aceea au auzit zgomotele.

Leii îi înconjuraseră din trei părţi, înaintând prin iarba aproape arsă a stepei, păşind prin paiele uscate, adulmecându-i şi răcnind.

Leii.

Domnul Hadley se uită la soţia lui şi se întoarseră amândoi spre fiarele care înaintau încet spre ei, târându-se cu cozile în sus.

Domnul şi doamna Hadley începură să ţipe.

Şi deodată şi-au dat seama de ce li se păruseră atât de familiare celelalte ţipete.

— Am sosit, se auzi David McClean în uşa camerei. Bună!

Rămase cu privirea aţintită asupra copiilor aşezaţi în mijlocul poienii, mâncându-şi prânzul la iarbă verde. În spatele lor era galeria de mină plină cu apă, şi dincolo de ea se întindea stepa arsă de soare; era o căldură înăbuşitoare. Începu să transpire.

— Unde sunt părinţii voştri?

Copiii se uitară spre el şi zâmbiră:

— Or să vină imediat.

— Bine, trebuie să plecăm.

Undeva, în depărtare, Domnul McClean văzu cum leii se luptau şi se zgâriau şi apoi îi văzu cum se potoliră şi se aşezară să mănânce în linişte la umbra copacilor.

Îşi puse mâna streaşină la ochi şi se uită la ei.

Acum terminaseră de mâncat. Se duseră să bea apă.

Pe faţa transpirată a lui McClean tremură o umbră. Pe urmă şi mai multe. Vulturii coborau din cerul senin.

— O ceaşcă de ceai? rupse Wendy tăcerea.

Omul cu pielea desenată se mişca în somn. Se întorcea de pe o parte pe alta şi de fiecare dată când o făcea se vedea un alt desen care îi colora spatele, braţul, încheietura mâinii. Îşi aruncă o mână peste iarba uscată a nopţii. Degetele se desfăcură şi acolo, în palmă, un alt desen prinse viaţă. Se răsuci şi pe pieptul lui era un hău adânc de stele şi întuneric, şi ceva se mişca printre stele, ceva care cădea în hăul acela, cădea în timp ce eu priveam...

CALEIDOSCOPUL

Prima izbitură spintecă racheta lateral ca pe o cutie de conserve. Oamenii fuseră aruncaţi în spaţiu ca o duzină de peştişori argintii zvâcnind încoace şi-ncolo. Fuseră risipiţi într-o mare întunecată, iar nava spulberată în milioane de bucăţi îşi continuă drumul ca un conglomerat de meteoriţi în căutarea unui soare dispărut.

— Barkely, Barkley, unde eşti?

Sunete de voci chemând în răcoarea nopţii ca nişte copii rătăciţi.

— Woode, Woode!

— Căpitane!

— Hollis, Hollis, sunt Stone!

— Stone, sunt Hollis. Unde eşti?

— Habar n-am. De unde să ştiu? Ce înseamnă sus? Mă prăbuşesc. Dumnezeule, mă prăbuşesc.

Se prăbuşeau. Se rostogoleau ca nişte pietricele desprinse dintr-un zid. Erau la fel de risipiţi ca nişte… zaruri aruncate de o mână uriaşă. Şi acum, în loc de oameni, erau numai voci – tot felul de voci, imateriale şi tulburătoare, exprimând diferite grade de teroare şi resemnare.

— Ne îndepărtăm unii de alţii.

Era adevărat. Hollis, cu capul pendulând înspre călcâie, ştia ca aşa e. O ştia şi avea un sentiment vag de acceptare. Se despărţeau pentru ca fiecare să meargă separat pe calea lui şi nimic nu-i mai putea aduce laolaltă. Purtau costumele spaţiale închise etanş, cu tuburile de sticlă acoperindu-le feţele palide, dar nu avuseseră timp să-şi închidă echipamentele de salvare. Cu ei în spaţiu puteau fi mici bărci de salvare care să îi salveze pe ei şi pe alţii, să-i găsească, să-i adune, până când ar forma o insulă de oameni care pun la cale un plan. Dar aşa, fără echipamentele de salvare fixate pe umeri, erau simpli meteori, fără conştiinţă, fiecare îndreptându-se spre o soartă separată şi irevocabilă.

Trecură cam zece minute până când dispăru teroarea iniţială şi o linişte metalică îi luă locul. Vocile se întretăiau şi se îndepărtau în spaţiu, ca nişte fire pe un război gigantic de ţesut, se ciocneau, se întâlneau din nou formând în final un model.

— Stone către Hollis. Cât timp putem vorbi la telefon?

— Depinde de cât de repede înaintezi pe calea ta şi eu pe a mea.

— Cred că o oră.

— E bine, zise Hollis, tăcut, adâncit în gânduri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hollis un minut mai târziu.

— Racheta a explodat, asta e. Rachetele mai explodează.

— Încotro te îndrepţi?

— Se pare că o să mă izbesc de Lună.

— Eu, de Pământ. Mă întorc la Bătrânul Pământ cu o viteză de şaisprezece mii de kilometri pe oră. O să mă sting ca un băţ de chibrit.

Hollis se gândi la asta ciudat de absent. Parcă s-ar fi desprins de corp şi îl urmărea prăvălindu-se prin spaţiu, privindu-l la fel de nepăsător cum privise prima ninsoare dintr-o iarnă care trecuse de mult.

Ceilalţi erau tăcuţi, se gândeau la destinul care îi adusese în această prăbuşire şi nu mai puteau schimba nimic. Chiar şi căpitanul era tăcut, pentru că nu exista nici o comandă sau vreun plan care să refacă totul ca la început.

— E drum lung până jos. E un drum tare, tare lung, spuse o voce. Nu vreau să mor, nu vreau să mor, e drum lung până jos.

— Cine-i acolo?

— Nu ştiu.

— Cred că e Stimson. Stimson, tu eşti?

— E un drum atât de lung şi nu-mi place deloc. O, Doamne, nu-mi place!

— Stimson, aici e Hollis. Stimson, mă auzi?

Se lăsă tăcerea până când cei doi se despărţiră.

— Stimson?

— Da, răspunse acesta în cele din urmă.

— Stimson, ia-o uşurel! Suntem toţi în aceeaşi oală.

— Nu vreau să fiu aici, vreau să fiu în altă parte.

— Există şansa să fim găsiţi.

— Trebuie să mă găsească cineva, trebuie, zise Stimson. Nu-mi vine să cred, nu-mi vine să cred că se întâmplă asta.

— E un vis urât, sună liniştitor vocea cuiva.

— Taci din gură! se răsti Hollis.

— Vino şi fă-mă să tac! răspunse vocea. Era Applegate. Râse încetişor, cu aceeaşi nepăsare. Hai, vino şi fă-mă să tac!

Hollis simţi pentru prima oară poziţia imposibilă în care se afla. Simţi cum se umple de mânie, pentru că, în momentul ăsta, mai mult decât orice, îşi dorea să-i poată face ceva lui Applegate. De-atâţia ani voia să facă ceva, şi acum era prea târziu. Applegate nu mai era decât o voce la telefon. Se prăbuşea, se prăbuşea…

●

Acum, ca şi cum ar fi descoperit teroarea, doi dintre ei începură să ţipe. Ca într-un coşmar, Hollis îl văzu pe unul plutind pe lângă el, foarte aproape, urlând întruna:

— Stai!

Răcnea ca un nebun atât de aproape de el, că îl putea atinge cu vârful degetelor. N-o să se oprească niciodată. O să urle un milion de kilometri, atât timp cât era pe frecvenţa radio, tulburându-i pe toţi, împiedicându-i să vorbească între ei.

Hollis se întinse spre el. Aşa era cel mai bine. Făcu un efort supraomenesc şi îl atinse. Îl apucă de gleznă şi se agăţă de el până când ajunse la cap. Omul ţipa şi se încleştă cu încrâncenare ca un înotător gata să se înece. Ţipătul lui străbătu universul.

Ori una, ori alta, se gândi Hollis. Oricum, Luna sau Pământul sau meteorii or să-l omoare, aşa că de ce nu acum? Îi zdrobi masca de sticlă cu pumnul învelit în echipamentul metalic. Ţipătul încetă. Se îndepărtă de corp şi îl lăsă să se rostogolească în voie în prăbuşirea interminabilă.

●

Afundându-se în spaţiu, Hollis şi ceilalţi intrară în vârtejul

nesfârşit al tăcerii.

— Hollis, mai eşti acolo?

Hollis nu răspunse, dar simţi cum îl izbeşte peste faţă un val de căldură.

— Sunt Applegate.

— Ce e, Applegate?

— Hai să vorbim! N-avem nimic altceva de făcut.

Căpitanul întrerupse conversaţia:

— Ajunge! Trebuie să găsim o cale de ieşire!

— Căpitane, de ce nu taci din gură? întrebă Applegate.

— Poftim?

— Ai auzit bine! Nu încerca să-mi dai ordine! Eşti la şaisprezece mii de kilometri depărtare şi hai să nu ne amăgim! Aşa cum zicea şi Stimson, e drum lung până jos.

— Ascultă, Applegate!

— Las-o baltă! E o revoltă de unul singur. N-am ce dracu' să mai pierd. Nava ta a fost proastă şi tu ai fost un căpitan la fel de prost şi sper să te faci bucăţele când te izbeşti de Lună.

— Îţi ordon să te opreşti!

— Hai, mai ordonă-mi! zâmbi Applegate la o depărtare de şaisprezece mii de kilometri.

Căpitanul tăcu. Applegate continuă:

— Unde am rămas, Hollis? A, da, îmi amintesc. Şi eu te urăsc. Dar ştii asta. O ştii de mult.

Hollis îşi încleştă neajutorat pumnii.

— Vreau să-ţi zic ceva, spuse Applegate. Ceva care o să te facă fericit. Eu am fost ăla care a votat împotriva ta cu Rocket Company acum cinci ani.

Un meteor scăpără aproape de el. Hollis se uită în jos şi văzu că îi dispăruse mâna stângă. Începu să-i ţâşnească sângele. Deodată simţi că nu mai are aer în costum. Avea destul aer în plămâni pentru a-şi ridica mâna dreaptă şi pentru a răsuci mânerul aşezat la cotul stâng, ca să strângă garnitura şi să etanşeizeze costumul. S-a întâmplat atât de repede, încât nici nu era surprins. Nu-l mai surprindea nimic. Aerul din costum ajunse imediat la nivelul normal după ce astupă fisura. Şi sângele ce ţâşnise atât de repede se

comprimă când strânse şi mai tare mânerul ca pe un garou.

Totul s-a întâmplat fără ca el să scoată vreo vorbă. Şi ceilalţi sporovăiau. Lespere vorbea întruna despre soţiile lui de pe Marte, de pe Venus, de pe Jupiter, despre banii lui, despre vremurile minunate, despre beţiile lui, despre jocurile de noroc şi despre fericirea lui. Vorbea întruna în timp ce toţi alunecau prin spaţiu. Lespere se lăsa legănat de amintiri în timp ce se rostogolea în moarte.

Era atât de ciudat. Spaţiu, mii de kilometri de spaţiu şi aceste voci care vibrau în centrul lui. Nici una nu se ştia de unde vine şi numai undele radio tremurau şi încercau să trezească în ceilalţi emoţii.

— Eşti supărat, Hollis?

— Nu.

Şi chiar nu era. Se adânci din nou în gânduri; îşi simţea corpul ca de plumb aflat într-o cădere nesfârşită spre nicăieri.

— Toată viaţa ţi-ai dorit să ajungi în vârf, Hollis! Întotdeauna te întrebai ce se întâmplă. Ţi-am pus eticheta asta înainte să fiu aruncat eu însumi la gunoi.

— Asta n-are importanţă, răspunse Hollis.

Şi nu avea. Ţinea deja de trecut. Când viaţa se sfârşeşte, este ca pâlpâirea de o clipă a unei pelicule pe un ecran; toate prejudecăţile şi pasiunile lui condensate şi luminate o clipă în spaţiu şi, până să apuci să strigi „Asta a fost o zi fericită, asta, una proastă, ăsta era un om rău, ăsta, unul bun”, filmul se face scrum, ecranul se întunecă.

Privind acum înapoi de la capătul vieţii, avea o singură remuşcare, aceea că şi-ar fi dorit să mai trăiască. Oare toţi muribunzii simt asta, ca şi cum nici n-ar fi trăit? Oare viaţa părea chiar atât de scurtă, chiar se sfârşea înainte să respiri? Oare tuturor le părea atât de categorică şi imposibilă sau numai lui i se părea aşa, acum şi aici, când mai avea numai câteva ore în care să se gândească şi să tragă concluzii?

Lespere, unul dintre ceilalţi, vorbea:

— M-am distrat bine: aveam o soţie pe Marte, una pe Venus şi una pe Jupiter. Toate aveau bani şi se purtau

grozav cu mine. M-am îmbătat şi o dată am pierdut douăzeci de dolari la jocuri de noroc.

Dar acum eşti aici, îşi spuse Hollis. Eu n-am avut parte de nimic din toate astea. Când trăiam, eram gelos pe tine, Lespere; când mai aveam de trăit, te invidiam pentru femeile şi pentru distracţiile tale. Femeile mă intimidau şi am plecat în spaţiu, tânjind mereu după ele şi gelos pe tine că le aveai, că aveai bani şi că erai fericit – atât de fericit cât puteai fi tu, în felul tău grobian.

Dar acum, în rostogolirea asta, când totul s-a sfârşit, nu te mai invidiez, pentru că s-a sfârşit şi pentru tine, aşa cum s-a sfârşit pentru mine şi în clipa asta e ca şi cum n-ar fi fost nimic niciodată. Hollis îşi întinse faţa şi ţipă în telefon:

— S-a terminat totul, Lespere.

Tăcere.

— E ca şi cum n-ar fi fost, Lespere.

— Cine-i acolo? se auzi vocea şovăitoare a lui Lespere.

— Hollis.

Era meschin. Simţi meschinăria, micimea fără noimă a morţii. Applegate îl jignise şi acum voia să jignească şi el pe cineva. Şi Applegate, şi spaţiul îl răniseră.

— Eşti aici, Lespere? Totul s-a sfârşit. E ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat niciodată. În ce fel e viaţa ta mai bună decât a mea acum? Acum este singurul lucru care mai contează. Spune, e mai bună?

— Da, este!

— Cum?

— Pentru că eu am gândurile mele, îmi amintesc! strigă Lespere undeva, departe, plin de indignare, ţinându-şi amintirile la piept cu amândouă mâinile.

Şi chiar aşa era. Sentimentul că avea dreptate era însoţit de un fior rece ce-l străbătu din cap până în călcâie. Erau nişte diferenţe între amintiri şi vise. El nu avea decât vise despre lucrurile pe care voise să le facă, pe când Lespere avea amintiri despre ceea ce făcuse, ceea ce realizase. Şi acest sentiment începu să-l sfâşie pe Hollis cu o precizie sfredelitoare.

— La ce-ţi foloseşte acum? strigă Hollis. Când ceva se

sfârşeşte, nu mai valorează nimic. Nu ţi-e mai bine decât mie.

— Mă adaptez, zise Lespere. Mi-am trăit viaţa. Nici acum, la sfârşit, nu devin meschin ca tine.

— Meschin? repetă Hollis rotunjind literele. Din câte-şi amintea, niciodată în viaţa lui nu fusese meschin. Cu siguranţă se păstrase toţi anii ăştia pentru un moment ca ăsta.

Meschin. Împinse cuvântul în adâncul creierului. Simţi cum îi ţâşnesc lacrimile şi îi coboară pe obraji. Cineva trebuie să îi fi auzit vocea întretăiată:

— Ia-o uşurel, Hollis!

Era, desigur, ridicol. Acum un minut le dădea sfaturi altora, lui Stimson; simţise un curaj pe care îl crezuse autentic, dar acum îşi dădea seama că nu fusese altceva decât şocul şi nepăsarea cauzată de acestea. Acum încerca din răsputeri să adune în câteva minute emoţiile suprimate o viaţă întreagă.

— Ştiu cum te simţi, Hollis! se auzi vocea îndepărtată a lui Lespere aflat la treizeci şi două de mii de kilometri. N-o iau personal.

Dar nu suntem egali? se întrebă el. Lespere şi cu mine? Acum şi aici? Dacă ceva se sfârşeşte, s-a dus; şi la ce mai e bun? Oricum mori. Dar ştia că încerca să găsească o explicaţie raţională, ca şi cum s-ar fi străduit să spună care e diferenţa dintre un corp viu şi un cadavru. Într-unul exista o scânteie, iar în celălalt, nu. Exista o aură, un element misterios.

Aşa că erau el şi Lespere. Lespere trăise viaţa din plin şi asta îl făcea acum diferit, iar el, Hollis, era ca şi cum ar fi murit de mulţi ani. Se îndreptaseră spre moarte pe căi separate şi, dacă le-am compara şi dacă ar exista mai multe feluri de moarte, morţile lor ar fi atât de diferite, ca noaptea de zi.

Calitatea morţii, ca şi cea a vieţii, trebuie să se prezinte sub o formă infinită de variante şi, dacă cineva deja a murit o dată, atunci ce rost mai avea moartea adevărată, finală, ca în cazul lui?

O secundă mai târziu descoperi că piciorul drept îi fusese retezat. Aproape că bufni în râs. Nu mai era aer în costum. Se aplecă zvâcnind şi văzu cum curge sângele. Meteorul îi sfâşiase carnea şi costumul până jos, la gleznă. Moartea în spaţiu era aproape hilară. Te sfâşia bucată cu bucată, ca un măcelar invizibil în hăul negru. Strânse valva de la genunchi, simţind cum îi plesneşte capul de durere. Se zbătu să nu-şi piardă cunoştinţa şi, cu valva strânsă bine, reuşi să oprească sângele şi să păstreze aerul. Se îndreptă şi îşi continuă căderea, pentru că era singurul lucru care mai putea fi făcut.

— Hollis?

Hollis dădu somnoros din cap, sătul să tot aştepte moartea.

— Applegate sunt! se auzi vocea.

— Da.

— Am avut timp să mă gândesc. Te-am ascultat. Nu e bine. Asta ne face rău. E urât să mori aşa. Scoate din noi tot ce-i mai rău. Mă asculţi, Hollis?

— Da.

— Am minţit adineauri. N-am votat împotriva ta. Nu ştiu de ce am spus-o. Cred că am vrut să te fac să suferi. Tu păreai cel mai potrivit pentru asta. Noi doi ne-am certat mereu. Cred că îmbătrânesc repede şi mă căiesc repede. Cred că mi s-a făcut ruşine să-ţi ascult meschinăriile. Oricare ar fi motivul, vreau să ştii că şi eu am fost un idiot. Nu e nici un grăunte de adevăr în ce-am spus. Du-te dracului!

Hollis simţi cum începe să-i bată din nou inima. Parcă s-ar fi oprit cinci minute, dar acum mâinile şi picioarele căpătară iar culoare şi se încălziră. Şocul trecuse, şi treceau şi accesele succesive de mânie, teroare şi singurătate. Se simţea ca şi cum ar fi ieşit dimineaţa de sub un duş rece, pregătit pentru micul dejun şi pentru o nouă zi.

— Mulţumesc, Applegate.

— N-ai pentru ce. Fruntea sus, bătrâne!

— Hei! strigă Stone.

— Ce e? se auzi în spaţiu vocea lui Hollis. Stone, dintre

toţi, îi era prieten bun.

— Am intrat într-o ploaie de meteori, sunt nişte asteroizi mici.

— Meteori?

— Cred că e Grupul Mirmidon care, o dată la cinci ani, trece pe lângă Marte şi se izbeşte de Pământ. Sunt chiar în mijloc. E ca un caleidoscop uriaş. Vezi tot felul de culori, de forme şi dimensiuni. Dumnezeule, cât e de frumos tot metalul ăsta!

Se aşternu tăcerea.

— Merg cu ei, zise Stone. Mă iau şi pe mine cu ei. Fire-aş al naibii, râse el.

Hollis căută cu privirea, dar nu văzu nimic. Nu era decât o pâclă nesfârşită de diamante cât pumnul, de safire şi de smaralde, şi negura catifelată a spaţiului cu vocea divinităţii răsunând printre exploziile de cristal. Gândul că Stone fusese înghiţit de ploaia de meteori, că o să treacă ani mulţi pe lângă Marte şi o să ajungă pe Pământ o dată la cinci ani, că o să intre şi o să iasă din raza vizibilă a planetei în următorul milion de secole purta în el ceva miraculos şi fantastic. Stone şi Mirmidon – eterni şi fără de sfârşit, rostogolindu-se şi luând mereu alte forme, cum erau culorile caleidoscopului pe care îl ţineai în copilărie îndreptat spre soare şi îl răsuceai.

— Cu bine, Hollis! se auzi din ce în ce mai încet vocea lui Stone. Cu bine!

— Noroc! strigă Hollis de la cinci sute de mii de kilometri.

— Nu fi caraghios! zise Stone. Şi dus a fost.

Stelele coborau din înalturi. Acum toate vocile se stinseră în tăcere. Fiecare mergea pe traiectoria lui, unii spre Marte, alţii în spaţiul cel mai îndepărtat. Şi Hollis... Se uită în jos. Dintre toţi, el se întorcea singur pe Pământ.

— Cu bine!

— Ia-o uşurel!

— Rămas bun, Hollis!

Ăsta era Applegate.

Un lung *la revedere.* Un scurt *rămas bun.* Şi acum minunatele creiere dezlânate începeau să se dezintegreze.

Componentele creierului, care funcţionaseră atât de frumos şi de eficient în ţeasta de metal a rachetei ce-a explodat în spaţiu, mureau acum pe rând; sensul existenţei lor împreună se destrăma. Şi, aşa cum un corp încetează din viaţă când creierul nu mai funcţionează, aşa mureau şi spiritul navei, şi timpul îndelungat petrecut împreună, şi ceea ce însemnaseră unii pentru alţii. Applegate nu mai era acum decât un deget smuls din trupul-mamă; de-aici înainte nu mai avea cine să-l dispreţuiască sau să-l contrazică. Creierul explodase şi toate fragmentele inutile şi lipsite de orice judecată se spulberaseră în nemărginire. Vocile se stinseră şi acum în spaţiu se înstăpânise liniştea. Hollis era singur în cădere…

Toţi erau singuri. Vocile le muriseră ca ecourile cuvintelor rostite de Dumnezeu vibrând în adâncul de stele. Căpitanul se îndreptase spre Lună, Stone fusese înghiţit de ploaia de meteori; mai rămăsese Stimson; Applegate, spre Pluto, Smith, Turner şi Underwood şi toţi ceilalţi – fărâme ale caleidoscopului ce alcătuise atâta timp un model de gândire – se răspândiseră care încotro.

Şi eu?, se întrebă Hollis. *Ce pot să fac? Mai pot acum să fac ceva ca să schimb o viaţă aspră şi searbădă? Ce n-aş da să pot face măcar un bine ca să compensez toată ticăloşia adunată în toţi anii ăştia fără măcar să ştiu că zace în mine! Dar n-a mai rămas nimeni aici în afară de mine şi cui poţi să-i faci un bine dacă eşti singur? Nu poţi. Mâine noapte am să mă izbesc de atmosfera Pământului. O să mă fac scrum,* îşi zise, *şi am să mă împrăştii pe toate continentele. Am să fiu folosit. Doar puţin, dar cenuşa-i cenuşă şi o s-ajungă în pământ.*

Se simţea iute ca un glonţ, ca o pietricică sau ca o greutate de fier; era nepăsător, cu totul nepăsător, nu trist sau fericit sau altcumva, doar dornic să facă un bine, acum că totul a trecut, un bine despre care să ştie numai el.

Când o să ating atmosfera, am să ard ca un meteor. Mă întreb dacă o să mă vadă cineva, îşi zise.

Pe un drum de ţară din Illinois, un băieţel care se uita

spre cer începu să strige:

— Mami, ia uite! O stea căzătoare!

În amurg alba stea scânteietoare căzu din cer.

— Pune-ţi o dorinţă! îi spuse mama. Puneţi o dorinţă!

Bărbatul cu desene pe piele se întoarse în lumina lunii. Se întoarse iar… şi iar… şi iar…

CELĂLALT E DE VINĂ

Când auziră ştirea, ieşiră din restaurante, din cafenele şi din hoteluri şi se uitară spre cer. Îşi ridicară mâinile ciocolatii şi şi le puseră streaşină la ochii albicioşi. Rămăseseră cu gura căscată.

În după-amiaza toridă, de-a lungul a mii de kilometri, erau orăşele în care oamenii de culoare stăteau în picioare, cu umbrele alungite în spatele lor, şi se uitau la cer.

Hattie Johnson era în bucătărie. Puse capacul la supa care fierbea, îşi şterse degetele subţiri pe o bucată de cârpă şi păşi alene pe veranda din spate.

— Hai, mamă! Mamă, hai odată, că n-o să mai vezi nimic!

— Hei, mamă!

Trei băieţi negri dansau în jurul curţii prăfuite, scoţând tot felul de ţipete. Din când în când se uitau cu nerăbdare spre casă.

— Vin acum! zise Hattie şi deschise uşa din plasă. De unde se aude gălăgia asta?

— De la familia Jones, mamă. Cică vine o rachetă cu un alb în ea; prima după douăzeci de ani.

— Ce înseamnă *alb?* N-am văzut niciodată vreunul.

— O să afli tu, îi răspunse Hattie. Da, într-adevăr, o să afli.

— Povesteşte-ne despre unul, mamă! Povesteşte-ne cum ai făcut tu!

Hattie se încruntă.

— Ei, a trecut ceva timp de atunci. Eram mică, ştii. Se întâmpla în 1965.

— Povesteşte-ne despre un alb, mamă!

Veni şi rămase în picioare în curte, cu ochii spre seninul cer marţian presărat cu nori marţieni fini, sidefii. În depărtare, dealurile marţiene se topeau de căldură. În cele din urmă, spuse:

— Păi, în primul rând, au mâini albe.

— Mâini albe! izbucniră băieţii în râs înghiontindu-se.

— Şi au braţe albe.

— Braţe albe! hohotiră ei.

— Şi faţa albă.

— Au faţa albă? Vorbeşti serios?

— Aşa de albă, mamă? întrebă cel mai mic aruncându-şi nisip pe faţă, strănutând. Aşa?

— Mai albă decât atât, spuse ea serioasă şi îşi întoarse din nou privirea spre cer. Ochii îi erau neliniştiţi, ca şi cum ar fi căutat în înaltul cerului dezlănţuirea unei furtuni şi, pentru că n-a găsit-o, s-a îngrijorat.

— Poate ar fi mai bine să intraţi în casă.

— Hai, mamă, fii serioasă! Se uitară la ea fără se le vină să creadă. *Trebuie* să ne uităm, pur şi simplu *trebuie.* N-o să se întâmple nimic, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Presimt ceva, asta-i tot.

— Nu vrem decât să vedem nava şi să coborâm pe terenul de aterizare să-l vedem pe albul ăla. Cum arată, mamă?

— Nu ştiu. Chiar că nu ştiu, răspunse ea dusă pe gânduri, scuturând din cap.

— Mai povesteşte-ne!

— Păi, albii trăiesc pe Pământ, locul de unde am venit cu toţii acum douăzeci de ani. Noi pur şi simplu ne-am urcat în nave şi duşi am fost. Am venit pe Marte, ne-am stabilit aici, am construit oraşe şi iată-ne acum aici. Acum nu mai suntem pământeni, suntem marţieni. Şi nici un alb n-a ajuns aici în tot acest răstimp. Asta-i povestea.

— De ce n-au venit aici, mamă?

— Păi, de-aia. Imediat după ce am plecat noi, pe Pământ a izbucnit un război nuclear. S-au distrus între ei. Iată-i acum venind aici în vizită, după douăzeci de ani.

După ce le aruncă celor doi copii o privire fixă, aproape goală de orice expresie, o luă din loc.

— Aşteptaţi aici! Mă duc până acasă la Elizabeth Brown. Promiteţi-mi că rămâneţi aici!

— Nu vrem, dar n-avem încotro.

— Bine, atunci!

Şi o luă la fugă pe drum. Ajunse la ţanc la familia Brown ca să-i vadă pe toţi înghesuiţi în maşină.

— Hei, Hattie! Vino cu noi!
— Unde mergeţi? îi întrebă ea trăgându-şi răsuflarea.
— Să-l vedem pe alb.
— Aşa e! întări domnul Brown serios.
Făcu un semn scurt spre încărcătură:
— Copiii ăştia n-au văzut niciodată un alb, iar eu aproape c-am uitat cum arată.
— Ce vreţi să faceţi cu ele? întrebă Hattie.
— Să facem? repetă cineva. Păi, nu vrem decât să ne uităm la el – asta-i tot.
— Sunteţi siguri?
— Ce altceva putem face?
— Nu ştiu, zise Hattie. Pur şi simplu m-am gândit că s-ar putea întâmpla ceva rău.
— În ce fel?
— Ştii tu, răspunse Hattie vag, cu un aer stânjenit. Doar n-aveţi de gând să-l linşaţi!?
— Să-l linşăm? izbucniră toţi în râs. Domnul Brown se lovi peste genunchi cu palma. Doamne, ce copil eşti! Vrem doar să-i strângem mâna, nu-i aşa?
— Sigur, sigur.
Din altă direcţie se apropie o altă maşină şi Hattie trase un ţipăt:
— Willie!
— Ce faci aici? Unde-s copiii? strigă furios soţul ei, străfulgerându-i pe ceilalţi cu privirea. Vă duceţi acolo ca o mână de proşti să-l vedeţi pe ăla venind!
— Asta trebuie să facem, încuviinţă din cap domnul Brown zâmbind.
— Luaţi-vă şi armele! le spuse Willie. Eu mă duc chiar acum acasă să mi-o iau pe-a mea.
— Willie!
— Urcă în maşină, Hattie!
Îi ţinu portiera deschisă cu un gest care nu permitea nici un refuz şi o ţintui cu privirea până se supuse. Fără nici un alt cuvânt, acceleră maşina pe drumul plin de praf.
— Willie, nu atât de repede!
— Nu atât de repede, zici? O să vedem noi!

Urmărea cum se întindea drumul sub roţile maşinii.

— Ce drept au ei să vină aici după atâta timp? De ce nu ne lasă în pace? De ce n-au murit în războiul ăla şi să ne lase pe noi în pace?

— Willie, un creştin nu vorbeşte aşa!

— Nu mă simt creştin! spuse el răstit, încleştându-şi mâinile pe volan. Mă simt doar ticălos. După toţi anii ăia în care le-au făcut părinţilor noştri ce le-au făcut – mama şi tatăl meu, şi părinţii tăi. Îţi aminteşti? Îţi aminteşti cum l-au spânzurat pe tata pe Knockwood Hill şi au împuşcat-o pe mama? Îţi aminteşti? Sau ai şi tu o memorie la fel de scurtă ca a celorlalţi?

— Îmi amintesc, îi răspunse.

— Ţi-i aminteşti pe doctorul Philips şi pe domnul Burton, şi casele lor mari, şi cocioaba în care spăla mama? Şi ţi-l aminteşti pe tata muncind la bătrâneţe? Şi asta a fost mulţumirea pe care a primit-o: doctorul Philips şi domnul Burton l-au spânzurat. Ehe, zise Willie, acum celălalt e de vină. O să vedem noi acum împotriva cui o să se folosească legea, cine o să fie linşat, cine călătoreşte la spatele autobuzului, cine e discriminat la spectacole. O s-aşteptăm şi-o să vedem!

— Willie, o cauţi cu lumânarea!

— Toţi o caută. Toţi s-au gândit la ziua asta crezând că n-o să vină niciodată. Toţi se întrebau cum o să fie ziua aia în care o să vină albii pe Marte. Iată că a sosit şi ziua aia şi nu se poate să nu ne bucurăm de ea.

— N-o să-i laşi pe albi să locuiască aici?

— Sigur că-i las.

Zâmbi, dar era un zâmbet răutăcios ce i se lăţise pe toată faţa şi ochii îi căpătaseră o licărire de nebun.

— De ce nu? Bineînţeles că pot să vină să locuiască şi să muncească aici. Ca să merite, tot ce trebuie să facă e să locuiască în bucăţica lor de oraş, la periferie, şi să ne lustruiască pantofii, să ne ridice gunoiul şi la spectacole să stea pe ultimul rând. Asta-i tot ce cerem. Şi o dată pe săptămână o să spânzurăm unu' sau doi. Foarte simplu.

— Vorbeşti de parcă n-ai fi om şi asta nu-mi place.

— Va trebui să te obişnuieşti, spuse el.

Puse frână, opri maşina aproape de casă şi coborî.

— Caută-mi arma şi adu-mi nişte frânghie! O s-o facem cum se cuvine!

— Vai, Willie! gemu ea din maşină, în timp ce el se năpusti pe scări şi trânti uşa din faţă.

Intră şi ea. Nu voia să meargă, dar el tropăia prin pod înjurând birjăreşte până găsi patru arme.

Le zări sclipirea metalică în podul întunecat, dar pe el nu-l vedea deloc, era prea negru. Nu-i auzea decât înjurăturile şi, în cele din urmă, îi văzu picioroangele pe scara de la pod stârnind un val de praf în urma lor.

Îşi luă muniţie şi îşi încărcă armele păstrând pe chip o expresie dură şi categorică, învăluită în chinuitoarea tristeţe generală.

— Să ne lase în pace! tot bolborosea el, aruncându-şi mâinile în lături într-un gest necontrolat. Să ne lase în pace! De ce nu ne lasă?

— Willie, Willie!

— Şi tu la fel!

Îi aruncă şi ei aceeaşi privire şi forţa urii lui îi pătrunse în creier.

În faţa ferestrei, băieţii spuneau vrute şi nevrute:

— Alb ca laptele!

— Alb ca varul, ca o bucată de cretă cu care scrii.

Willie se năpusti afară.

— Copii, intraţi în casă că vreau să vă încui! N-o să vedeţi nici un alb, n-o să vorbiţi despre ei, n-o să faceţi nimic! Hai, acum!

— Dar, tăticule…!

Îi împinse în casă şi plecă, să aducă o găleată de vopsea şi un şablon iar din garaj veni cu un colac gros de frânghie miţoasă din care făcu un ştreang, urmărind cu atenţie cerul în timp ce mâinile îşi vedeau de treabă.

În clipa următoare erau deja în maşină, lăsând în urma lor un nor de praf.

— Willie, mai încet!

— Nu e timpul să mergem mai încet, zise el. E timpul să

ne grăbim şi eu asta fac.

De-a lungul drumului, oamenii se uitau spre cer, unii urcau în maşini, alţii deja conduceau, iar armele se vedeau din unele maşini ca nişte telescoape prin care se zărea tot răul unei lumi ce se apropia de sfârşit.

Se uită la arme şi îşi acuză bărbatul:

— Tu vorbeşti?

— Asta fac, mârâi el dând din cap.

Se uita la drum cu o privire înspăimântătoare.

— M-am oprit la fiecare casă şi le-am spus ce să facă, să-şi ia armele, să ia vopsea, să aducă frânghie şi să fie pregătiţi. Şi iată-ne pe toţi aici, comitetul de întâmpinare, să le dăm cheia oraşului. Da, să trăiţi!

Soţia lui îşi frânse mâinile negricioase, fine, încercând să alunge teroarea care o invada şi simţi cum maşina o luă la goană şi se ascunse printre alte maşini. Le auzi vocile celorlalţi ţipând *Hei, Willie, ia, uite!* Şi le văzu mâinile ridicând în aer frânghii şi arme în timp ce se agitau încolo şi încoace şi îi văzu zâmbindu-le în goană.

— Am ajuns! spuse Willie parcând tăcut maşina într-un loc prăfuit. Închise portiera lovind-o puternic cu piciorul şi, încărcat cu arme, coborî şi se îndreptă spre pista de aterizare.

— Te-ai gândit, Willie?

— Asta-i tot ce-am făcut timp de douăzeci de ani. Aveam şaişpe ani când am plecat de pe Pământ şi mi-a părut bine că o fac, zise el. Nu mai era nimic acolo pentru mine, nici pentru tine, şi nici pentru altcineva ca noi. Nu mi-a părut niciodată rău că am plecat. Aici ne-am găsit liniştea, a fost pentru prima oară când am respirat şi noi împăcaţi. Hai, acum!

Îşi croi drum prin mulţimea întunecată care venise să-l întâmpine.

— Willie, Willie, ce facem acum? întrebară ei.

— Ia o armă! spuse. Încă una aici! Şi încă una!

Le împărţi cu gesturi bruşte.

— Ia aici un pistol! Uite şi o puşcă de vânătoare!

Oamenii stăteau atât de aproape unul de altul, încât

păreau un uriaş corp negru cu o mie de braţe întinse să ia armele.

— Willie, Willie!

Soţia lui stătea dreaptă şi nemişcată lângă el, cu buzele ţuguiate şi cu ochii ei mari umezi şi speriaţi prevestind o tragedie.

— Adu vopseaua! îi porunci el.

Târî după ea o cutie de un galon plină cu vopsea galbenă până la locul unde, la un moment dat, se opri un autobuz ticsit de oameni, pe care era scris în faţă cu vopsea galbenă: **SPRE PISTA DE ATERIZARE A ALBULUI**.

Coborâră şi traversară pajiştea vociferând, poticnindu-se şi uitându-se spre cer. Femei purtând în braţe coşuri de picnic, bărbaţi cu pălării de paie şi în cămăşi cu mânecă scurtă.

Willie se şi căţără pe autobuzul rămas gol, scârţâind din încheieturile metalice. Puse jos cutiile, le deschise, agită vopseaua, scoase un şablon şi se urcă pe scaun.

— Hei, tu de colo! se grăbi spre el conductorul zăngănindu-şi geanta cu mărunţiş. Ce-ai de gând să faci? Dă-te jos imediat!

— Vezi foarte bine ce fac! Nu te ambala! îl linişti Willie şi începu să întindă vopseaua galbenă cu şablonul.

Scrise literele P, E, N, T, R şi U cu o mândrie evidentă faţă de opera lui. Când termină, conductorul se chinui puţin să desluşească toate cuvintele strălucind din cauza vopselei galbene abia întinse: **PENTRU ALBI: LOCURILE DIN SPATE**. Citi din nou: PENTRU ALBI. Clipi de câteva ori, nevenindu-i să creadă: LOCURILE DIN SPATE. Conductorul se uită la Willie şi zâmbi.

— Îţi convine? îl întrebă Willie dându-se jos.

— Îmi convine foarte bine, domnule, răspunse conductorul.

Cu mâinile încrucişate pe piept, Hattie se uita de afară la semn.

Willie se întoarse în mulţimea care se întinsese acum şi mai mult prin maşinile care se opriseră şi prin autobuzele şubrede care scârţâiau la cotitură venind în oraşul vecin.

Willie se urcă pe o cutie de carton:

— Hai să formăm o echipă care să vopsească toate autobuzele într-o oră! Cine se oferă?

Mâinile ţâşniră în aer.

— Daţi-i drumu'!

Se apucară cu toţii de treabă.

— Hai, să formăm o echipă pentru teatre! Să punem pentru albi şnururi la ultimele două rânduri de scaune!

Alte mâini se înălţară în aer.

— Ce mai staţi?

O luară la goană.

Willie iscodi cu privirea în jur, şiroind de transpiraţie, gâfâind de oboseală, mândru de energia lui, cu mâna aşezată pe umărul soţiei care stătea pe pământ cu privirea lăsată în jos.

— Să vedem ce mai trebuie făcut! comandă iar mulţimii. A, da! Trebuie să votăm o lege în după-amiaza asta: sunt interzise căsătoriile interrasiale.

— Aşa e! fu de acord mulţimea de oameni.

— Toţi lustragiii să renunţe de azi la munca lor!

— Chiar acum renunţăm! exclamară câţiva bărbaţi aruncându-şi prin oraş zdrenţele de pe ei într-un acces de entuziasm.

— Şi mai trebuie să votăm şi o lege referitoare la salariul minim, nu-i aşa?

— Bineînţeles!

— Să le plătim albilor cel puţin 10 cenţi pe oră.

— Aşa trebuie!

Primarul oraşului vorbi precipitat:

— Ascultă la mine, Willie Johnson! Dă-te jos de pe cutia aia!

— Domnule primar, nu mă puteţi obliga să fac una ca asta!

— Ai strâns o gloată aici, Willie Johnson!

— Asta e şi ideea!

— Ai făcut acelaşi lucru pe care îl urai când erai puşti. Nu eşti cu nimic mai bun decât albii pe care îi ponegreşti!

— Asta-i altă poveste, domnule primar, şi de data asta

altcineva e vinovatul, răspunse Willie fără măcar să se uite la primar, privind feţele celor care stăteau în faţa lui.

Unii zâmbeau, alţii aveau un aer sceptic, unii erau înmărmuriţi, alţii erau reticenţi şi se îndepărtau speriaţi.

— O să vă pară rău! îi ameninţă primarul.

— O să organizăm alegeri şi o să avem un primar nou, zise Willie aruncând o privire la oraşul împânzit de indicatoare atârnate peste tot, proaspăt vopsite: NUMĂR LIMITAT DE CLIENŢI! DREPTUL DE A SERVI CLIENŢII ESTE REVOCABIL ÎN ORICE MOMENT. Rânji şi bătu din palme. Dumnezeule!

Autobuzele fuseseră oprite şi rândurile din spate se vopseau în alb pentru a-i sugera pe viitorii călători. Teatrele fuseseră şi ele invadate; bărbaţi râzând pe înfundate legau rândurile cu frânghie, în timp ce soţiile lor stăteau uimite la marginea drumului, iar copiii erau ascunşi pentru a nu fi martorii unor vremuri atât de cumplite.

— Suntem gata cu toţii? întrebă Willie Johnson ţinând în mână funia cu laţul meşteşugit legat.

— Gata! strigă jumătate din mulţimea de oameni.

Ceilalţi murmurară ceva şi începură să se mişte ca nişte siluete dintr-un coşmar la care nu voiau să ia parte.

— Vine! strigă un băieţel.

Ca nişte capete de marionete puse în mişcare de o singură sfoară, mulţimea îşi ridică privirea spre cer.

În înaltul cerului, o rachetă neasemuit de frumoasă ardea într-un vârtej de foc. Se roti şi se îndreptă spre pământ făcându-i pe toţi să-şi tragă sufletul. Ateriză, arzând ici şi colo iarba; focul se stinse, racheta se cufundă un moment în tăcere şi deodată, în timp ce mulţimea se calmase, o uşă imensă de pe partea laterală a navei suflă o rafală de oxigen, se deschise şi se ivi un bătrân.

— Un alb, un alb, un alb…

Cuvintele plutiră pe deasupra mulţimii nerăbdătoare, copiii îşi şopteau la ureche înghiontindu-se. Vorbele trecură mai departe ca un freamăt spre locul în care se oprise mulţimea, iar autobuzele stăteau în lumina soarelui, izbite de adierea vântului, răspândind, prin ferestrele deschise,

miros de vopsea. Şoaptele fuseră purtate de vânt şi dispărură.

Nu se mişca nimeni.

Albul era înalt şi stătea drept. I se citea pe faţă că e epuizat. Nu se bărbierise dimineaţa, iar privirea lui era cât se poate de îmbătrânită, fără să-şi piardă, însă, vioiciunea. Avea nişte ochi lipsiţi de orice culoare; aproape albi şi parcă orbi din cauza lucrurilor pe care le văzuseră de-a lungul anilor. Era slab ca un ţâr. Îi tremurau mâinile şi, în timp ce se uita din navă spre mulţime, simţi nevoia să se sprijine de marginea uşii.

Întinse o mână şi schiţă un zâmbet, dar îşi trase mâna înapoi.

Nimeni nu se mişca.

Le privi feţele şi poate că văzu, dar fără să vadă cu adevărat armele şi frânghiile, şi poate că simţi şi mirosul de vopsea. Nu l-a întrebat nimeni niciodată după aceea.

Începu să vorbească. Avea o voce domoală, vorbea fără să se grăbească. Era clar că nici nu-şi închipuia că o să-l întrerupă cineva, ceea ce nici nu s-a întâmplat.

Avea o voce foarte îmbătrânită, abia se auzea.

— Nu contează cine sunt, zise el. Oricum, n-aş fi pentru voi mai mult decât un nume. Nici eu nu ştiu cum vă cheamă pe voi. Asta o să vină mai târziu.

Făcu o pauză, îşi închise o clipă ochii, după care continuă:

— Aţi părăsit Pământul acum douăzeci de ani. A trecut ceva timp! S-au întâmplat atâtea, că parcă au trecut douăzeci de secole. După ce aţi plecat, a izbucnit Războiul.

Dădu încet din cap:

— Da, *Marele* Război. Al treilea. A durat mult. Până anul trecut. Am bombardat toate oraşele lumii. Am distrus New York-ul, Londra, Moscova, Paris, Shanghai, Bombay şi Alexandria. Le-am ras de pe faţa Pământului. Şi, când am terminat cu oraşele mari, ne-am îndreptat către cele mici pe care le-am bombardat şi le-am nimicit.

Şi începu să numească locuri, oraşe şi străzi. Şi, pe măsură ce le rostea, în mulţime se ridica un murmur.

— Am distrus Natchez…

Se auzi un murmur.

— Şi Columbus, Georgia…

Se auzi un alt murmur.

— Am nimicit New Orleans…

Se auzi un suspin.

— Şi Atlanta…

Încă un suspin.

— Şi n-a mai rămas nimic din Greenwater, Alabama.

Willie Johnson îşi smuci capul şi deschise gura să zică ceva. Hattie îi remarcă gestul şi îi înţelese privirea întunecată care trăda recunoaşterea oraşelor distruse.

— N-a mai rămas nimic, adăugă bătrânul stând în uşa navei şi rostind cuvintele ca pe o jelanie. Plantaţiile de bumbac au dispărut şi ele.

— Vai! exclamară toţi.

— Filaturile de bumbac au fost bombardate…

— Vai!

— Şi fabricile au devenit radioactive. Totul a fost iradiat; toate drumurile, toate fermele, toată mâncarea. Totul.

Rosti în continuare alte nume de oraşe şi sate.

— Tampa.

— Ăsta-i oraşul meu, şopti cineva.

— Fulton.

— Ăsta-i al meu, se auzi altă voce.

— Memphis.

— Memphis? Chiar a fost distrus Memphis? întrebă cineva şocat.

— Memphis a fost aruncat în aer.

— Strada nr. 4 din Memphis?

— În întregime, răspunse bătrânul.

Asta începuse să stârnească agitaţie acum.

După douăzeci de ani, începu să-şi amintească. Oraşele, locurile, copacii, clădirile de cărămidă, indicatoarele rutiere, bisericile şi magazinele familiare. Toate acestea ieşeau la suprafaţă şi îi chinuiau pe cei adunaţi acolo. Fiecare nume rostit se adâncea în memorie şi nici unul dintre cei prezenţi nu putea să spună că nu are amintiri din acele vremuri. Erau

destul de bătrâni pentru asta, cu excepţia copiilor.

— Laredo.

— Îmi amintesc de Laredo.

— New York City.

— Aveam un magazin în Harlem.

— Harlem a fost bombardat.

Cuvintele care prevesteau răul. Locurile familiare care stăruiau în memorie. Chinul de a-ţi închipui toate locurile acelea în ruină. Willie Johnson murmură:

— Greenwater, Alabama. Acolo m-am născut. Îmi amintesc. S-a dus. Totul s-a dus. Aşa zisese omul ăsta.

Bărbatul continuă:

— Aşa că am distrus tot şi am transformat totul în ruine. Am fost şi suntem la fel de nesăbuiţi. Am ucis milioane de oameni. Nu cred că au mai rămas pe lume cinci sute de mii de oameni, de toate soiurile şi de toate felurile. Şi, din toate dărâmăturile, am salvat destul metal ca să construim o singură rachetă şi am venit cu ea pe Marte luna asta ca să vă cerem ajutorul.

Ezită, urmărindu-le faţa cu privirea ca să vadă ce expresie aveau, dar nu era sigur.

Hattie Johnson simţi cum braţul soţului ei se încorda, văzu cum degetele i se încleştează pe frânghie.

— Am fost nişte proşti, zise încet bătrânul. Ne-am considerat mai presus decât Pământul şi decât întreaga civilizaţie. Nici un oraş nu merită salvat acum – o să fie radioactive un secol de aici înainte. Pământul e distrus. S-a dus vremea lui. Aveţi aici rachete pe care în ăştia douăzeci de ani n-aţi încercat să le folosiţi ca să vă întoarceţi pe Pământ. Acum am venit să vă cer să le folosiţi. Să veniţi pe Pământ, să luaţi supravieţuitorii şi să-i aduceţi pe Marte. Să ne ajutaţi ca de data asta să mergem mai departe. Am fost inconştienţi. Recunoaştem în faţa lui Dumnezeu că am fost proşti şi răi. Toţi chinezii, indienii, ruşii, englezii şi americanii. Vă rugăm să ne primiţi la voi. Ogoarele voastre sunt necultivate de nenumărate secole; e loc pentru toţi. E un pământ bun – v-am văzut câmpurile din înaltul cerului. O să venim şi o să muncim pământul pentru voi. Da, o s-o

facem chiar şi pe-asta. Merităm orice vreţi să ne faceţi, dar nu ne alungaţi! Nu vă putem obliga să ne daţi un răspuns acum. Dacă vreţi, urc înapoi în navă, mă întorc şi asta o să fie tot. N-o să vă mai tulburăm altădată. Dar o să venim aici şi o să facem ce făceaţi voi pentru noi: vă facem curăţenie, mâncare, vă lustruim pantofii şi o să ne pocăim în faţa Domnului pentru ce am făcut de-a lungul secolelor; nouă, altora, vouă.

A terminat.

Se lăsă o tăcere de moarte. Era o tăcere pe care o cuprindeai în palmă, o tăcere care se lăsa asupra mulţimii ca presiunea unei furtuni îndepărtate. Braţele lungi le atârnau în lumina soarelui ca nişte pendule negre, iar ochii le erau îndreptaţi spre bătrânul care stătea neclintit şi aştepta.

Willie Johnson ţinea frânghia în mână. Cei din jurul lui îl urmăreau să vadă ce-o să facă. Soţia lui, Hattie, aştepta strângându-l de mână.

Voia să pătrundă în ura lor, să o deschidă şi să caute o fisură cât de mică şi după aceea să scoată câte un bolovan, câte o piatră sau câte o cărămidă şi pe urmă o bucată de zid şi, o dată început, întregul edificiu se poate prăbuşi şi poate fi distrus. Acum se clătina. Dar care era cheia de boltă şi cum să ajungă la ea? Cum să îi atingă pe toţi şi cum să declanşeze distrugerea sentimentului lor de ură?

Se uita la Willie stând acolo într-o tăcere absolută şi ce ştia despre situaţia asta era el, viaţa lui, cu tot ce i se întâmplase şi deodată îşi dădu seama că el e cheia de boltă; dintr-o dată îşi dădu seama că, dacă ura din el era eliberată, atunci ar fi dispărut şi din ceilalţi.

— Domnule…! spuse ea făcând un pas în faţă. Nici măcar nu-i veneau cuvintele. Mulţimea îşi întoarse privirea către ea; le simţea ochii aţintiţi asupra ei. Domnule!

Bărbatul se întoarse spre ea cu un zâmbet obosit.

— Domnule, zise ea, ştiţi unde e Knockwood Hill, în Greenwater, Alabama?

Bătrânul vorbi peste umăr cu cineva din navă. O clipă mai târziu i se întinse dinăuntru o hartă fotografiată pe care

bărbatul o ţinu în mână aşteptând.

— Ştiţi stejarul ăla mare de pe vârful dealului, domnule?

Un stejar mare. Locul unde tatăl lui Willie fusese împuşcat şi spânzurat. Fusese găsit dimineaţa atârnând în bătaia vântului.

— Da.

— Mai e acolo? întrebă Hattie.

— Nu mai e, răspunse bătrânul. A fost aruncat în aer. Dealul nu mai e, iar stejarul s-a dus şi el. Vezi? spuse el atingând fotografia.

— Dă-mi să văd! ceru Willie smucindu-se înainte şi uitându-se la hartă.

Hattie se uită chiorâş spre bătrân simţind cum inima o să-i sară din piept.

— Povesteşte-mi despre Greenwater! zise ea repede.

— Ce vrei să ştii?

— Despre doctorul Philips. Mai trăieşte? A fost un moment în care informaţia a fost căutată în maşina din rachetă…

— Ucis în război.

— Şi fiul lui?

— Mort.

— Dar casa lor?

— Arsă. Ca toate celelalte case.

— Ce s-a întâmplat cu celălalt copac uriaş de pe Knockwood Hill?

— Toţi copacii au fost distruşi, arşi.

— Copacul ăla chiar nu mai există? Eşti sigur? întrebă Willie.

— Da.

Willie îşi destinse oarecum corpul.

— Şi ce s-a întâmplat cu domnul Burton şi cu casa lui?

— N-a mai rămas nici o casă, nici un om.

— Şi cocioaba în care spăla doamna Johnson, casa mamei mele?

Locul unde fusese împuşcată.

— S-a dus. Toate s-au dus. Uite aici pozele, poţi să vezi şi singur!

Pozele erau acolo şi le puteai ţine în mână, te puteai uita la ele şi te puteai gândi la ele. Racheta era plină de poze şi de răspunsuri la întrebări. Fiecare oraş, fiecare clădire, fiecare loc.

Willie stătea acolo cu frânghia în mână. Îşi amintea de Pământ, de Pământul verde unde se născuse şi unde fusese crescut. Se gândea acum la oraşul acela din care nu mai rămăsese nimic; fusese distrus, nimicit, aruncat în aer şi ras de pe faţa pământului. Toate pietrele de hotar dispăruseră cu el, tot răul presupus a fi existat în el fusese stârpit, toţi bărbaţii în putere muriseră, grajdurile, fierăriile, magazinele de antichităţi, izvoarele minerale, fabricile textile, podurile de peste râu, copacii condamnaţi, dealurile, drumurile, vacile, mimozele şi casa lui, precum şi casele acelea cu coloane uriaşe aşezate de-a lungul râului nesfârşit, casele mortuare de culoarea varului unde femeile, delicate ca nişte lebede, parcă fluturau din aripi în soarele tomnatic.

Casele acelea unde bărbaţii înfriguraţi se odihneau în balansoar, cu pahare de băutură în mână, cu armele sprijinite de pilaştrii verandei, adulmecând miresmele toamnei şi meditând la moarte. Nu mai sunt, s-au dus toate şi nu se mai întorc. Acum, desigur, întreaga civilizaţie fusese sfâşiată în mii de confetti şi risipită la picioarele lor. Nimic, nu mai rămăsese nimic din toate astea; nu mai aveai ce să urăşti. Nici măcar un proiectil gol sau o cânepă răsucită, nici un copac, nici măcar un deal. Nimic altceva decât nişte oameni într-o rachetă veniţi de pe altă planetă, oameni care i-ar putea lustrui pantofii şi care ar putea călători pe scaunele din spate ale autobuzului sau care ar sta la teatru pe ultimele rânduri…

— Nu trebuie să faci asta, îi zise Willie Johnson.

Soţia lui aruncă o privire spre mâinile lui de uriaş. Degetele se destindeau. Eliberată din strânsoare, frânghia căzu şi se încolăci pe pământ.

Au alergat pe străzile oraşului şi au sfâşiat afişele făcute atât de repede, au acoperit cu vopsea semnele proaspete scrise cu galben pe autobuze, au smuls frânghiile prinse la

balcoanele teatrelor, şi-au descărcat armele şi şi-au ascuns funiile.

— Un nou început pentru toţi, zise Hattie în drum spre casă, în maşină.

— Da, spuse Willie în cele din urmă. Dumnezeu ne-a ajutat să ajungem câţiva aici, câţiva dincolo. Şi tot ce-o să ni se-ntâmple de-aici înainte depinde de noi toţi. A trecut timpul în care am fost nesăbuiţi. Nu mai trebuie să fim proşti. Mi-am dat seama de asta în timp ce vorbea. Atunci am înţeles că albii sunt la fel de singuri cum am fost noi dintotdeauna. Acum nu mai au casa lor, exact aşa cum noi n-am avut atâta vreme. Acum suntem chit. Putem lua totul de la capăt de pe picior de egalitate.

Opri motorul şi rămase în maşină nemişcat, în timp ce Hattie merse să scoată copiii din casă, care coborâră alergând să îl vadă pe tatăl lor:

— L-ai văzut, tată? L-ai văzut? strigară în acelaşi timp.

— Da, dom’le, zise Willie din spatele volanului, frecându-şi încet faţa cu degetele. Azi, parcă pentru prima oară, i-am văzut cu adevărat pe albi, i-am văzut, într-adevăr, clar.

AUTOSTRADA

Ploaia răcoroasă a după-amiezii se năpustise peste vale, căzând pe porumbul de pe terenurile cultivate de munte, izbindu-se de paiele de pe acoperişul cabanei. În umezeala nopţii, femeia curăţa porumb cu două plăci de rocă vulcanică, muncind neîntrerupt. Undeva, în întunericul jilav, se auzi scâncetul unui copil.

Hernando stătea în picioare aşteptând să se oprească ploaia ca să scoată din nou pe câmp plugul din lemn. Sub el, râul se învolbura şi îşi înteţea apele. Autostrada de ciment, ca un alt râu, nu curgea deloc; stătea acolo pustie şi strălucitoare. De o oră nu trecuse nici o maşină. Asta prezenta, în sine, un interes neobişnuit. De-a lungul anilor nu fusese maşină care să nu oprească şi cineva să strige *Hei, putem să vă facem o poză?* Cineva cu o cutiuţă care făcea clic şi cu o monedă în mână. Dacă uneori traversa agale câmpul fără pălărie, îi ziceau:

— Vai, dar vrem să-ţi pui pălăria!

Şi îi făceau cu mâna; o mână împodobită cu bijuterii de aur pe care puteai să citeşti exact ora sau pe care scria codul lor de identitate sau care pur şi simplu sclipeau în soare ca ochii unui păianjen. Aşa că se întorcea şi mergea să-şi ia pălăria. Soţia lui întrebă:

— S-a întâmplat ceva, Hernando?

— *Sí.* Drumul. S-a întâmplat ceva important. Ceva important a făcut ca drumul să fie aşa pustiu.

Se îndepărta de cabană agale, cu paşi domoli. Ploaia îi spăla încălţămintea de paie legată cu sfoară şi galoşii groşi de cauciuc. Îşi amintea foarte bine istoria acestei perechi de încălţăminte. Într-o noapte, cauciucul se izbise cu violenţă de cabană, împrăştiind puii şi vasele de bucătărie. Venise singur, rostogolindu-se uşor. Maşina din care se desprinsese alergase înainte până la curbă şi se oprise o clipă, cu farurile aprinse, înainte să se prăbuşească în râu. Maşina mai era şi acum acolo. Pe o zi senină puteai s-o vezi, când râul curgea mai încet şi se împrăştiau aluviunile. Maşina zăcea pe fundul

râului, strălucind, era lungă, joasă şi foarte luxoasă. Dar pe urmă se strângeau din nou aluviuni şi nu mai vedeai nimic.

În ziua următoare îşi tăiase din anvelopă nişte tălpi pentru încălţăminte.

Ajunsese acum pe autostradă şi stătea acolo ascultând zgomotele făcute de ploaie. Sute de maşini, înşirate pe mile întregi, ţâşnind pe lângă el, una după alta.

Maşini negre, masive, lungi, îndreptându-se spre nordul Statelor Unite, vâjâind, luând curbele cu o viteză prea mare. Şuierând şi claxonând neîncetat. Pe faţa oamenilor îngrămădiţi în maşini era ceva ce l-a redus la tăcere. Se trase un pas înapoi, să lase maşinile să îşi continue cursa. Le numără până obosi. Trecură cinci sute, o mie de maşini şi pe faţa tuturor era acel ceva. Dar mişcarea lor era prea iute ca să-şi poată da seama ce era exact.

În cele din urmă, se lăsă din nou liniştea însoţită de acelaşi aer de pustietate. Lungile maşini decapotabile zburând atât de aproape de pământ nu se mai zăreau. Auzi ultimul claxon cum se stinse în tăcere.

Drumul era din nou pustiu.

Fusese ca un cortegiu funerar. Dar unul agitat, ca o cursă; toţi aveau părul în vânt şi se îndreptau cu zgomot spre o ceremonie care avea loc undeva, în nord.

De ce? Nu putea decât să dea din cap a neştiinţă şi să-şi frece uşor degetele de şold.

Şi acum ultima maşină, de una singură. Era ceva care spunea că e, într-adevăr, ultima. Coborând de pe munte prin pânza subţire de ploaie rece, stârnind nori groşi de aburi, venea un Ford vechi. Mergea cât se poate de încet. Se aştepta să îl vadă rupându-se în bucăţi dintr-o clipă în alta. Când Ford-ul antic îl văzu pe Hernando, opri, plin de noroi şi rugină, cu radiatorul şuierând furios.

— Se poate să ne daţi şi nouă nişte apă, señor?

Şoferul era un tânăr cam de douăzeci şi unu de ani. Era îmbrăcat într-un pulover galben, o cămaşă albă descheiată la guler şi pantaloni gri. În maşina fără capotă, ploaia cădea peste el şi peste cinci fete atât de înghesuite, că nici nu puteau să se mişte. Erau foarte atrăgătoare; încercau să se

apere de ploaie cu nişte ziare vechi pe care le ţineau deasupra capului lor şi al şoferului. Dar ploaia le udase leoarcă; rochiile le erau îmbibate de apă. Tânărul era şi el la fel de ud; avea părul ud, lipit de tâmple. Dar se părea că nu le pasă. Nici unul nu se plângea şi asta era ceva neobişnuit. Înainte se plângeau întruna; de ploaie, de căldură, de timp, de frig, de distanţe.

Hernando încuviinţă din cap:

— Vă aduc nişte apă!

— Vă rog să vă grăbiţi! strigă una dintre fete.

Avea o voce ascuţită şi speriată. Nu suna a nerăbdare, ci a teamă. Se întâmpla pentru prima oară ca Hernando să alerge când un turist îi cerea să se grăbească. Înainte, la asemenea rugăminţi mergea chiar mai încet ca de obicei.

Se întoarse cu un capac de roată plin cu apă. Şi ăsta era tot un cadou al autostrăzii. Se trezise cu el într-o după-amiază, alunecând pe câmpul lui ca o monedă zvârlită acolo; era rotund şi strălucea. Maşina căreia îi aparţinea mersese înainte, fără să ştie că şi-a pierdut un ochi de argint. Până acum, el şi soţia lui îl folosiseră la spălat şi la făcut mâncare; era un vas bun.

În timp ce turna apa în radiatorul fierbinte, Hernando îşi ridică privirea spre fetele îngrozite.

— Vă mulţumim, vă mulţumim! spuse una dintre fete. Nici nu ştiţi ce înseamnă asta pentru noi.

Hernando zâmbi.

— E atâta trafic la ora asta. Toţi merg într-o singură direcţie. Spre nord.

Nu voia să zică nimic care să le jignească. Dar când se uită din nou la ele, le văzu pe toate stând în ploaie şi plângând. Plângeau de ţi se rupea sufletul. Şi tânărul încercă să le potolească aşezându-şi mâinile pe umerii lor şi zgâlţâindu-le uşor, pe rând, dar ele îşi ţineau în continuare ziarele pe cap. Li se schimonosise gura, aveau ochii închişi, se schimbau la faţă şi plângeau întruna, unele mai tare, altele, mai încet.

Hernando ţinea în mână capacul golit pe jumătate.

— N-am vrut să zic nimic, señor, se scuză el.

— Nu-i nimic, îi răspunse şoferul.

— Ce s-a întâmplat, señor?

— N-ai auzit? îl întrebă tânărul întorcându-se, ţinând volanul strâns cu o mână, aplecându-se în faţă. S-a întâmplat.

Asta era rău. Când auziră, fetele începură să plângă şi mai tare, agăţându-se una de cealaltă, uitând de ziare, lăsând ploaia să cadă şi să li se amestece cu lacrimile.

Hernando înţepeni. Turnă în radiator apa rămasă. Se uită la cerul înnegrit de furtună. Se uită la râul învolburat. Simţi asfaltul sub picioare.

Veni pe o parte a maşinii. Tânărul îi luă mâna şi îi dădu un peso.

— Nu! se feri Hernando şi i-o dădu înapoi. A fost plăcerea mea.

— Vă mulţumim! Sunteţi atât de amabil! spuse una dintre fete printre sughiţuri. Mamă, tată! Vreau acasă, vreau acasă! Mamă! Tată! Şi celelalte o ţineau.

— N-am auzit, señor! spuse Hernando liniştit.

— Războiul! ţipă tânărul ca şi cum nimeni n-auzea. A venit războiul nuclear, sfârşitul lumii!

— Señor, señor, zise Hernando.

— Vă mulţumesc pentru ajutor. La revedere! spuse tânărul.

— La revedere! rostiră fetele împreună, fără să-l vadă.

Rămase în picioare, în timp ce maşina îşi ambală motorul şi porni la drum, dispărând în hăul văii. În sfârşit, s-a dus, cu fete cu tot, ultima maşină, cu ziarele fluturând deasupra capetelor.

Hernando stătu nemişcat multă vreme. Ploaia îi aluneca îngheţată pe obraji şi pe degete, i se strecura prin ţesătura pantalonilor. Îşi ţinea respiraţia, aşteptând încordat şi înfrigurat.

Se uita la autostradă, dar nu se vedea nici o mişcare. Se gândea că n-o să se mai mişte nimic multă vreme de aici înainte.

Ploaia încetă. Cerul se scutură de norii negri. În zece minute furtuna dispăruse ca o respiraţie urâtă. O adiere

înmiresmată aducea spre el mirosul junglei. Auzea râul curgând în albia lui încetişor şi calm. Jungla era de un verde crud; totul era proaspăt. Coborî spre casă traversând câmpul şi îşi ridică plugul. Cu mâinile pe el, se uită la cerul care începuse să ardă.

Soţia lui se opri din lucru şi îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Hernando?

— Nimic, răspunse el.

Înfipse plugul în arătură şi îşi îndemnă măgarul:

— Dii!

Şi lucrară împreună pământul bogat sub cerul liber până ajunseră la râu.

Oare ce-au vrut să spună prin sfârşitul lumii? se întrebă el.

BĂRBATUL

Căpitanul Hart stătea în uşa rachetei.

— De ce nu vin? întrebă el.

— Cine ştie? zise Martin, locotenentul. Ştiu eu, domnule căpitan?

— Oricum, ce fel de loc e ăsta?

Căpitanul îşi aprinse o ţigară. Zvârli chibritul pe pajiştea scânteietoare. Iarba începu să ardă. Martin se duse să o înăbuşe cu picioarele.

— Nu! ordonă căpitanul Hart. Las-o să ardă! Poate că aşa o să vină să vadă ce se întâmplă. Ignoranţi proşti!

Martin ridică din umeri şi îşi trase piciorul de pe focul care începuse să se întindă. Căpitanul Hart se uită la ceas:

— Am aterizat aici acum o oră şi a năvălit cumva comitetul de întâmpinare cu o fanfară, grăbindu-se să ne strângă mâna? Nicidecum! Călătorim milioane de mile prin spaţiu şi cetăţenii rafinaţi ai unui orăşel oarecare de pe o planetă oarecare ne ignoră! Pufăi lovindu-şi ceasul cu degetele. Am să le mai dau încă cinci minute şi pe urmă…!

— Şi pe urmă ce? întrebă Martin şi mai politicos, urmărind cum căpitanului îi tremurau fălcile.

— O să zburăm iar pe deasupra oraşului ăstuia nenorocit şi o să-i băgăm pe toţi în sperieţi.

Vocea i se mai domoli:

— Ce părere ai, Martin? Poate nu ne-au văzut aterizând!

— Ne-au văzut. S-au uitat la noi când survolam oraşul.

— Şi atunci de ce n-aleargă spre noi? Se ascund? Le e frică?

Martin dădu din cap în semn de dezaprobare:

— Nu. Luaţi binoclul ăsta, domnule! Vedeţi cu ochii dumneavoastră! Toţi se plimbă. Nu sunt speriaţi. Ei, bine, se pare că nu le pasă.

Căpitanul Hart îşi puse binoclul în faţa ochilor obosiţi. Martin îşi ridică privirea şi avu timp să observe cutele apărute în jurul ochilor celuilalt, care trădau iritare, oboseală şi nervozitate. Hart arăta de parcă avea un milion de ani; nu

dormea niciodată, mânca puţin şi o ţinea tot aşa. Acum îşi mişca gura brăzdată de vârstă şi deznădăjduită, dar viguroasă, zărindu-i-se de sub binoclu.

— Serios, Martin, nu ştiu de ce ne facem griji. Construim rachete, ne aventurăm în traversarea spaţiului, căutându-i, şi asta-i tot ce primim. Suntem neglijaţi. Uită-te la idioţii ăia care se plimbă pe-acolo! Oare nu-şi dau seama de importanţa acestui moment? Este primul zbor în spaţiu care ajunge şi în ţinutul lor provincial. Cât de des se întâmplă asta? Oare sunt chiar atât de blazaţi?

Martin n-avea de unde să ştie.

Căpitanul îi înapoie dezgustat binoclul.

— De ce o facem, Martin? Mă refer la călătoria prin spaţiu. Tot timpul în mişcare. Tot timpul căutând. Tot timpul cu inima strânsă. Fără să ne odihnim vreodată.

— Poate căutăm linişte şi pace. Cu siguranţă, pe Pământ nu există aşa ceva, zise Martin.

— Nu, nu există, nu-i aşa? întări căpitanul îngândurat în timp ce focul se stinse. N-a mai existat aşa ceva de pe vremea lui Darwin, nu? Au încetat să existe în momentul în care am renunţat la tot, chiar şi la credinţă, nu? Puterea divină şi toate astea. Deci, crezi că ăsta e motivul pentru care am pornit spre stele, nu, Martin? Să ne căutăm sufletele pierdute, asta vrei să spui? Încercăm să ne îndepărtăm de planeta noastră blestemată şi să ajungem pe una mai bună?

— Poate, domnule. În mod sigur căutăm ceva.

Căpitanul îşi drese vocea şi reveni la tonul usturător:

— Păi, chiar acum îl căutăm pe primarul acestui oraş. Dă buzna, spune-le cine suntem, prima expediţie intergalactică spre Planeta 43 din al Treilea Sistem Solar. Căpitanul Hart le transmite salutări şi doreşte să-l vadă pe primar. Înainte, marş!

— Da, să trăiţi! răspunse Martin înaintând agale pe pajişte.

— Mai repede! se răsti căpitanul.

— Da, să trăiţi! zise Martin luând-o la trap.

După care merse din nou la pas, zâmbind în sinea lui.

Căpitanul fumase două trabucuri când se întoarse Martin.

Martin se opri şi se uită legănându-se la uşa navei, părând că nu-şi mai poate concentra privirea sau gândurile.

— Ei! se burzului Hart. Ce s-a întâmplat? Vin să ne întâmpine?

— Nu! răspunse Martin ameţit, trebuind să se sprijine de navă.

— De ce nu?

— Nu e important, zise Martin. Domnule căpitan, daţi-mi şi mie o ţigară, vă rog!

Bâjbâi după pachet, uitându-se clipind spre oraşul auriu. Aprinse o ţigară şi fumă tăcut ceva vreme.

— Spune ceva! ţipă căpitanul. Nu-i interesează racheta noastră?

Martin tresări.

— Ce? Racheta?

Îşi cercetă cu atenţie ţigara, după care adăugă:

— Nu, nu-i interesează. Se pare că am venit într-un moment nepotrivit.

— Moment nepotrivit!

Martin era relaxat.

— Domnule căpitan, ascultaţi-mă! Ieri s-a întâmplat ceva extraordinar în oraşul ăsta. Ceva atât de important, de unic, încât noi suntem pe locul al doilea – suntem vioara a doua. Trebuie să mă aşez. Îşi pierdu echilibrul şi se aşeză cu greutate, abia trăgându-şi răsuflarea.

Căpitanul îşi mesteca nerăbdător trabucul.

— Ce s-a întâmplat?

Martin îşi înălţă capul. Fumul din ţigara aprinsă i se strecura printre degete, lăsându-se dus de vânt.

— Domnule, ieri în oraşul ăsta a apărut un bărbat remarcabil – bun, inteligent, generos şi extraordinar de înţelept!

Căpitanul îl fulgeră pe locotenent cu privirea:

— Şi ce-are a face asta cu noi?

— E greu de explicat. Dar era un om pe care îl aşteptau de mult – poate de un milion de ani. Şi ieri a intrat în oraşul

lor. De aceea, domnule, aterizarea noastră nu înseamnă azi nimic.

Căpitanul se aşeză cu o bufnitură.

— Cine e? Nu e Ashley, nu? Oare a ajuns cu racheta lui înaintea noastră ca să-mi răpească mie gloria?

Îl înşfăcă pe Martin de braţ. Avea o faţă lividă şi îngrozită.

— Atunci înseamnă că e Burton! Ştiam eu. Burton ne-a luat-o înainte şi mi-a compromis aterizarea! Nu mai poţi avea încredere în nimeni!

— Nu e nici Burton, domnule! zise Martin impasibil.

Căpitanul deveni suspicios.

— Au fost numai trei rachete. Noi eram primii. Cum îl cheamă pe omul ăsta care a ajuns aici înaintea noastră?

— N-are nici un nume. N-are nevoie. Ar fi de fiecare dată altul, pe altă planetă, domnule.

Căpitanul se uită la locotenent cu o privire rece, plină de cinism.

— Ei, bine, ce a făcut atât de minunat încât nimeni nu se mai uită la nava noastră?

— În primul rând, continuă Martin la fel de serios, i-a vindecat pe bolnavi şi i-a alinat pe săraci. A luptat împotriva ipocriziei şi a jocurilor politice murdare şi a stat printre oameni vorbindu-le toată ziua.

— Şi chiar e ceva minunat?

— Da, domnule.

— Nu-nţeleg. Căpitanul îl străpunse pe Martin cu privirea. Iar ai băut, nu? Deveni iar suspicios. Se trase înapoi. Nu-nţeleg.

Martin se uită spre oraş.

— Domnule căpitan, dacă nu înţelegeţi, atunci n-am cum să vă explic.

Căpitanul se uită şi el spre oraş. Era frumos şi liniştit; o pace adâncă se aşternuse peste el. Înaintă câţiva paşi, scoţându-şi trabucul din gură. Se uită chiorâş la Martin, apoi la vârfurile aurii ale clădirilor.

— Doar nu vrei să spui că… nu se poate să spui că… Bărbatul ăsta despre care vorbeşti nu poate să fie…

Martin dădu din cap:

— Tocmai asta vreau să spun, domnule.

Căpitanul rămase nemişcat, fără să scoată vreun cuvânt. Îşi reveni în cele din urmă şi spuse:

— Nu cred.

La amiază, căpitanul Hart merse plin de vervă în oraş, însoţit de locotenentul Martin şi un aghiotant care ducea nişte dispozitive electrice. Din când în când, căpitanul râdea cu poftă, punându-şi mâinile în şold şi clătinându-şi capul.

Îl întâmpină primarul oraşului. Martin instală un trepied, fixă o cutie înăuntru şi dădu drumul la baterii.

— Dumneavoastră sunteţi primarul? se răsti căpitanul arătându-l cu degetul.

— Da, eu sunt, îi răspunse acesta.

Delicatul aparat era aşezat între ei, manevrat şi adaptat de Martin şi de aghiotant. Cutiuţa aceea traducea instantaneu dintr-o limbă în alta. Cuvintele se auzeau desluşit în aerul călduţ al oraşului.

— Ce-i cu evenimentul de ieri? Chiar s-a întâmplat?

— Da.

— Aveţi martori?

— Da.

— Putem să vorbim cu ei?

— Vorbiţi cu oricare dintre noi, răspunse primarul. Toţi suntem martori.

Căpitanul îi şopti lui Martin:

— Halucinaţii în masă.

Se întoarse spre primar:

— Cum arăta acest bărbat, acest străin?

— Cam greu de spus, răspunse primarul zâmbind pe sub mustaţă.

— De ce e greu?

— Părerile pot fi puţin diferite.

— Oricum m-ar interesa părerea dumneavoastră, domnule, zise căpitanul. Înregistrează! se răsti la Martin peste umăr.

Locotenentul apăsă butonul unui reportofon.

— Păi, începu primarul oraşului, era un om tare blând şi

cumsecade. Era de o inteligenţă rară şi nemăsurată.

— Da, da, ştiu, îl întrerupse căpitanul dând din mână. Generalităţi. Vreau ceva mai clar. Cum arăta?

— Nu cred că are vreo importanţă, răspunse primarul.

— Are o mare importanţă, contracară ferm căpitanul. Vreau o descriere a tipului ăstuia. Dacă n-o obţin de la dumneata, am s-o obţin de la alţii.

Şi, întorcându-se spre Martin, continuă:

— Sunt sigur că e Burton; le joacă o festă de-a lui.

Martin nu voia să-l privească în faţă. O tăcere de gheaţă pusese stăpânire pe el. Căpitanul trosni din degete:

— S-a întâmplat ceva? Vreo vindecare?

— Mulţi au fost vindecaţi, îi confirmă primarul.

— Pot să văd şi eu vreun caz?

— Da, se poate, răspunse primarul. Fiul meu.

Îi făcu semn cu capul unui băieţel care înaintă câţiva paşi.

— Avea o mână cangrenată. Acum uitaţi-vă la el!

La vederea acestuia, căpitanul râse condescendent:

— Da, sigur. Să ştiţi că asta nu e o probă circumstanţială. Nu l-am văzut pe băiat cu mâna cangrenată. Nu îl văd decât cu ea întreagă şi sănătoasă. Asta nu e o dovadă. Ce dovadă aveţi că mâna băiatului era cangrenată ieri şi e sănătoasă azi?

— Cuvântul meu este dovada, spuse simplu primarul.

— Sărmanul meu domn! zise căpitanul pe un ton zeflemitor. Doar nu te aştepţi să cred un zvon, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, zise primarul privindu-l pe căpitan cu ceea ce părea să fie curiozitate şi milă.

— Aveţi vreo poză a băiatului înainte de vindecare? întrebă căpitanul.

După o clipă fu adus un portret[4] în ulei, de mari dimensiuni, înfăţişându-l pe băiat cu mâna cangrenată.

— Dragul meu! spuse căpitanul fără să-l ia în seamă. Oricine poate picta un tablou. Picturile sunt o minciună. Vreau o fotografie a băiatului.

Nu exista nici o fotografie. Fotografia nu era o artă

---

[4] În engleză, picture înseamnă şi fotografie, şi tablou.

cunoscută în societatea lor.

— Ei, bine, oftă căpitanul cu faţa schimonosită, daţi-mi voie să vorbesc şi cu alţi cetăţeni. N-ajungem nicăieri.

Arătă cu degetul spre o femeie:

— Tu!

Aceasta ezită.

— Da, tu! Vino aici! îi ordonă căpitanul. Povesteşte-mi despre bărbatul ăsta minunat pe care l-ai văzut ieri!

Femeia se uită neclintită la căpitan.

— S-a plimbat printre noi. Era un om tare bun şi chipeş.

— Ce culoare aveau ochii lui?

— Culoarea soarelui, culoarea mării, culoarea florilor, a munţilor şi a nopţii.

— Aşa mai merge, zise căpitanul ridicându-şi mâinile. Vezi, Martin? Absolut nimic. Un şarlatan oarecare hoinăreşte pe-aici şoptindu-le dulce la ureche tot felul de nimicuri şi…

— Vă rog, încetaţi! îl întrerupse Martin.

Căpitanul se trase un pas înapoi.

— Poftim?

— Aţi auzit ce-am spus, întări Martin. Îmi plac oamenii ăştia. Eu cred ce ne spun. Aveţi dreptul la altă opinie, domnule, dar păstraţi-o pentru dumneavoastră.

— Nu-mi poţi vorbi în felul ăsta! ţipă căpitanul.

— M-am săturat de samavolnicia ta! îi răspunse Martin. Lasă-i în pace pe oamenii ăştia! Au în ei ceva bun şi decent şi vii tu şi le strici rostul şi-ţi baţi joc. Am vorbit şi eu cu ei. Am mers prin oraş şi le-am văzut feţele; au ceva ce tu n-o să ai niciodată – o credinţă simplă cu care pot să mute munţii din loc. Da, eşti nervos pentru că cineva ţi-a furat rolul, a ajuns aici înaintea ta şi te-a făcut să pari atât de mărunt.

— Îţi dau cinci secunde ca să termini! spuse căpitanul. Înţeleg. Ai fost supus unui stres prea mare, Martin! Luni întregi călătorind prin spaţiu, nostalgie, singurătate. Şi acum, cu întâmplarea asta… te înţeleg, Martin. Am să trec cu vederea crasa ta nesupunere.

— Dar eu n-am să trec cu vedere tirania ta fără limite, îi răspunse Martin. Eu renunţ. Rămân aici.

— Nu poţi face asta!

— Zău? Încearcă să mă opreşti! Asta e ceea ce căutam. N-am ştiut, dar asta e. Aici e de mine. Mută-ţi hoitul în altă parte şi strică rostul altora cu îndoielile… şi cu metodele tale ştiinţifice!

Privi calm împrejur:

— Oamenii ăştia au avut o experienţă şi se pare că nu-ţi intră în cap că, într-adevăr, s-a întâmplat şi că am fost destul de norocoşi să ajungem la timp pentru a fi primii care să aflăm. Pe Pământ, oamenii vorbesc despre bărbatul ăsta timp de douăzeci de secole după ce a trecut prin lumea veche. Toţi ne-am dorit să-l vedem şi să-l auzim, dar n-am avut niciodată şansa asta. Şi acum, azi, ne-au lipsit numai câteva ore ca să-l vedem.

Căpitanul Hart se uită la obrajii lui Martin:

— Plângi ca un copil! Încetează!

— Nu-mi pasă.

— Dar mie-mi pasă. Trebuie să ne păstrăm demnitatea în faţa băştinaşilor ăstora. Eşti epuizat. Aşa cum ţi-am spus, te iert.

— N-am nevoie de iertarea ta!

— Tâmpitule! Nu-ţi dai seama că asta e o farsă de-a lui Burton, să-i păcălească pe oamenii ăştia, să-i tragă pe sfoară, să-şi ascundă interesele legate de ţiţei şi minerale printr-o cacealma religioasă? Idiotule! Eşti complet idiot! Ar fi trebuit să-i cunoşti pe pământeni până acum! Ar face orice – blasfemie, minciună, înşelăciune, furt, crimă, ca să-şi atingă scopurile. Orice e bun dacă le serveşte scopului lor; un pragmatic autentic, ăsta-i Burton. Doar îl cunoşti!

Căpitanul continuă pe un ton batjocoritor:

— Hai, Martin, las-o baltă! Recunoaşte că ăsta-i genul de matrapazlâc pe care l-ar face Burton, îi cultivă ca pe fructe şi pe urmă îi culege când s-au copt.

— Nu, îl contrazise Martin, gândindu-se la ce auzise.

Căpitanul îşi ridică mâinile.

— Ăsta-i Burton. E chiar el. Ăsta e stilul lui murdar, criminal. Trebuie să-l admir pe zmeul ăsta bătrân. Strălucind aici ca o vâlvătaie, înconjurat de un nimb, răspândind

cuvinte blânde şi mângâieri tandre, aruncând într-un loc o pomadă şi în altul o rază de vindecare, ăsta-i Burton în carne şi oase!

— Nu, zise Martin uluit.

Îşi acoperi ochii şi repetă:

— Nu, nu pot să cred.

— Nu vrei să crezi, îşi susţinu în continuare ideea căpitanul Hart. Recunoaşte acum! Este exact ceea ce ar face Burton. Nu mai visa cu ochii deschişi, Martin! Trezeşte-te! E dimineaţă. Asta e lumea reală şi noi suntem nişte oameni reali şi ticăloşi, dar Burton e cel mai ticălos dintre toţi.

Martin se întoarse şi plecă.

— Hei, Martin! zise Hart bătându-l cu mâna pe spate cu o mişcare mecanică. Înţeleg. E un şoc pentru tine. Ştiu. O ruşine greu de îndurat şi toate astea. Burton ăsta e un nenorocit. Trebuie s-o iei mai uşor! Lasă-mă pe mine!

Martin se îndreptă agale spre rachetă. Căpitanul Hart îl urmări plecând. Apoi, respirând adânc, se întoarse spre femeia pe care o chestiona:

— Aşa, mai spuneţi-mi câte ceva despre omul ăsta! Ce ziceaţi, doamnă?

Mai târziu, ofiţerii de pe navă au luat cina afară, pe mese de carton. Căpitanul îi vorbea unui Martin tăcut, cu ochii roşii, care stătea la masă şi se gândea la cu totul altceva.

— Am stat de vorbă cu vreo treizeci şi şase de oameni şi toţi mi-au spus aceleaşi vorbe goale, zise căpitanul. Sunt absolut sigur că aici e mâna lui Burton. Parcă văd că mâine sau săptămâna viitoare o să se întoarcă aici ca să-şi consolideze miracolele şi să ne dea contactele peste cap. Cred că o să rămân aici ca să-i stric toate planurile.

Martin îşi ridică privirea şi zise ursuz:

— O să-l omor!

— Hai, Martin, băiete!

— O să-l omor! Aşa că ajută-mă!

— O să-i agăţăm o ancoră de căruţă. Trebuie să recunoşti că e inteligent. Imoral, dar inteligent.

— E un ticălos.
— Trebuie să-mi promiţi că n-o să fii violent!
Căpitanul îşi verifică cifrele obţinute.
— Conform calculelor mele, au avut loc treizeci de cazuri de vindecare miraculoasă, un orb şi-a recăpătat vederea, un lepros a fost vindecat. Burton chiar e eficient, trebuie să recunoşti!
Se auzi un gong. O clipă mai târziu un bărbat alergă spre ei:
— Să trăiţi, domnule căpitan! Daţi-mi voie să raportez! Se apropie nava lui Burton. Şi a lui Ashley, să trăiţi!
— Ai văzut? zise căpitanul Hart lovind în masă. Uite că vin şacalii la culesul recoltei! Nu mai au răbdare, trebuie să se hrănească. Aşteaptă să vezi cum am să-i înfrunt! Am să-i fac să mă ia şi pe mine la ospăţul ăsta, vă garantez!
Lui Martin i se făcuse rău. Se uita fix la căpitan.
— Afaceri, dragul meu băiat, afaceri…, zise căpitanul.
Toţi îşi ridicară privirea spre cer. Două rachete se legănau printre nori. Când aterizară, aproape că se zdrobiră.
— Ce s-o fi întâmplat cu neghiobii ăştia? strigă căpitanul sărind în picioare.
Traversară cu toţii pajiştea până la navele ascunse de aburi. Ajunse şi căpitanul. Uşa etanşă de la nava lui Burton se deschise cu un pocnet. Un bărbat căzu, alunecându-le în braţe.
— Ce s-a întâmplat? strigă Hart.
Bărbatul zăcea pe pământ. Se aplecară peste el şi văzură că avea arsuri grave. Avea trupul acoperit cu răni şi cicatrici; ţesuturile erau inflamate şi fumegau. Se uită spre ei; avea ochii umflaţi, iar limba, şi ea umflată, abia se mişca între buzele crăpate.
— Ce s-a întâmplat? îl întrebă căpitanul îngenunchind şi scuturându-i mâna.
— Domnule, şopti muribundul. Acum patruzeci şi opt de ore, când eram în Sectorul Spaţial şaptezeci şi nouă DFS, departe de Planeta Unu a acestui sistem, nava noastră şi cea a lui Ashley au intrat într-o furtună cosmică, domnule.
Un lichid de culoare gri începu să-i curgă din nas.

Sângele i se prelingea din gură.

— Totul a fost distrus. Tot echipajul. Burton a murit. Ashley a murit acum o oră. Suntem numai trei supravieţuitori.

— Ascultă-mă! strigă Hart aplecându-se din nou peste bărbatul scăldat în sânge. Aţi mai venit până acum pe planeta asta?

Linişte.

— Răspunde-mi! ţipă Hart.

Muribundul zise:

— Nu. Furtuna. Burton a murit acum două zile. Asta e prima aterizare în ultimele şase luni.

— Eşti sigur? urlă Hart, zguduindu-l violent, agăţându-se cu mâinile de el. Eşti sigur?

— Sigur, sigur, rosti muribundul.

— Burton a murit acum două zile? Eşti sigur?

— Da, şopti acesta.

Capul îi căzu pe piept. Murise.

Căpitanul se aşeză în genunchi lângă trupul lipsit de cuvinte. Faţa i se schimonosi, muşchii i se contractau involuntar. Ceilalţi membri ai echipajului stăteau în spatele lui, cu privirea lăsată în pământ. Martin aştepta. În cele din urmă, căpitanul îi rugă să-l ajute să se ridice. Stăteau acolo în picioare uitându-se spre oraş.

— Asta înseamnă că…

— Înseamnă că ce…? întrebă Martin.

— Suntem singurii care au venit aici, şopti căpitanul. Şi bărbatul acela…

— Ce-i cu el, domnule căpitan? întrebă Martin.

Fără nici un fel de logică, faţa căpitanului se strâmbă într-un rânjet. Părea, într-adevăr, foarte bătrân. Ochii îi străluceau. Înaintă prin iarba uscată.

— Hai, Martin! Vino! Ţine-mă, te rog! Mi-e teamă să nu mă prăbuşesc. Şi grăbeşte-te! Nu putem pierde timpul.

Plecară spre oraş împleticindu-se prin firele înalte de iarbă uscată, mergând împotriva direcţiei vântului.

Câteva ore mai târziu, stăteau în sala de şedinţe de la primărie. Veniseră o mie de persoane, vorbiseră şi

plecaseră. Tras la faţă, căpitanul rămăsese pe scaun, ascultând. Cei care veniseră să depună mărturie aveau nişte feţe atât de luminoase încât nu putea suporta să se uite la ei. Şi tot timpul îşi mişca mâinile aşezate pe genunchi; şi le ducea la curea cu mişcări bruşte, tremurânde.

Când s-a terminat, căpitanul Hart s-a întors spre primar şi i-a spus cu o privire ciudată:

— Dar sigur ştiţi unde s-a dus.

— N-a spus unde merge, îi răspunse acesta.

— S-a dus pe o planetă apropiată? întrebă ferm căpitanul.

— Nu ştiu.

— Cu siguranţă ştiţi.

— Îl vezi? întrebă primarul arătându-i mulţimea.

— Nu, zise căpitanul după ce se uită.

— Atunci înseamnă că, probabil, a plecat, veni replica primarului.

— Probabil, probabil! ţipă căpitanul cu o voce slăbită. Am făcut o greşeală îngrozitoare şi vreau să-l văd acum. Tocmai a venit la mine; ăsta e cel mai neobişnuit moment din istorie. Să te afli într-o asemenea situaţie! Şansele ca noi să ajungem la o zi după el pe o anumită planetă din milioane de planete sunt de unu la un miliard. Sigur ştiţi unde s-a dus!

— Fiecare îl întâlneşte în calea lui, răspunse primarul cu blândeţe.

— Îl ascundeţi!

Faţa căpitanului se schimonosi într-un rânjet. Ceva din încrâncenarea lui veche îi apăru pe chip. Dădu să se ridice.

— Nu! zise primarul.

— Atunci ştiţi unde e, nu? se răsti căpitanul cu mâna dreaptă încleştată pe tocul pistolului fixat la şold.

— N-aş putea să vă spun exact unde e, spuse primarul.

— Vă sfătuiesc să vorbiţi, îl ameninţă căpitanul scoţându-şi miniaturala armă de oţel.

— N-am ce să vă spun, adăugă primarul.

— Mincinosule!

În timp ce îl privea pe Hart, primarului i se întipări pe faţă

o expresie de milă.
— Eşti foarte obosit. Ai bătut cale lungă şi aparţii unui popor ce şi-a pierdut demult credinţa şi acum îţi doreşti atât de mult să crezi încât te lupţi cu tine însuţi. O să-ţi fie şi mai greu dacă ucizi pe cineva. În felul ăsta, n-o să-l găseşti niciodată.
— Încotro a luat-o? V-a spus; ştiţi unde e. Hai, spuneţi-mi! îl ameninţă din nou căpitanul răsucind arma în aer.
Primarul se împotrivi dând din cap.
— Spuneţi-mi! Spuneţi-mi!
Se auzi o împuşcătură, şi încă una. Primarul căzu rănit la braţ.
— Căpitane!
Arma fu îndreptată spre Martin:
— Nu te amesteca!
Zăcând pe jos, ţinându-şi braţul rănit, primarul ridică privirea:
— Pune arma jos! O să te răneşti! N-ai crezut niciodată şi, pentru că acum crezi, îi răneşti pe ceilalţi.
— N-am nevoie de tine, îi zise Hart trecând peste el. Dacă nu l-am prins aici, am să merg într-o altă lume. Şi în alta, pe urmă în alta. Poate pe următoarea planetă ajung la o jumătate de zi după el şi pe urmă la un sfert de zi, şi la două ore pe următoarea, la o oră pe alta, la o jumătate de oră pe altă planetă şi un minut pe alta. Dar după aceea, într-o bună zi am să-l prind din urmă. Ai auzit?
Începuse să ţipe aplecându-se fioros peste omul care zăcea pe jos. Se clătină epuizat:
— Hai, Martin!
Lăsă arma jos, fără s-o scape din mână.
— Nu, zise Martin. Eu rămân aici.
— Eşti un prost! Rămâi, dacă vrei! Dar eu am să merg mai departe cu ceilalţi, cât pot de departe.
Primarul se uită la Martin:
— O să fie bine! Lasă-mă! O să-mi oblojească alţii rănile.
— O să mă-ntorc! spuse Martin. Am să merg până la rachetă.
Au traversat oraşul cu o viteză uimitoare. Puteai să-ţi dai

seama cât se străduia căpitanul să arate tuturor ce poate maşinăria aia veche, să nu se oprească. Ajunşi la rachetă, o lovi pe o parte cu mâna tremurândă. Îşi puse pistolul înapoi în tocul de la şold.

Se uită la Martin:

— Ei, Martin?

Martin se uită la el:

— Ei, căpitane?

Căpitanul se uita spre cer.

— Sigur nu vrei să… să vii cu mine?

— Nu, să trăiţi!

— Dumnezeule, o să fie o adevărată aventură! Sigur o să-l găsesc.

— Sunteţi hotărât, nu-i aşa, domnule? întrebă Martin.

Căpitanul închise ochii şi o expresie hotărâtă îi apăru pe faţă:

— Da!

— Un singur lucru aş vrea să ştiu…

— Ce anume?

— Domnule, când o să-l găsiţi – dacă o să-l găsiţi –, întrebă Martin, ce o să-i cereţi?

— Păi…

Căpitanul se bâlbâi şi deschise ochii. Îşi strânse şi îşi desfăcu mâinile. Se încruntă o clipă, după care un zâmbet straniu îi apăru pe buze.

— Păi, o să-i cer puţină pace şi linişte.

Mângâie racheta cu mâna şi continuă:

— A trecut mult, mult timp de când nu m-am mai odihnit.

— Aţi încercat vreodată, domnule căpitan?

— Nu înţeleg, zise Hart.

— Nu contează. Cu bine, domnule căpitan!

— La revedere, Martin!

Echipajul era în jurul rachetei. Dintre toţi, numai trei plecau cu Hart. Ceilalţi şapte rămâneau acolo cu Martin, au zis.

Căpitanul Hart se uită la toţi şi îşi anunţă verdictul:

— Nişte proşti!

Urcă în urma celorlalţi în punga de aer, salută vioi şi râse

cu poftă. Uşa se închise cu zgomot.

Racheta ţâşni spre cer, cuprinsă de o limbă de foc. Martin o urmări cu privirea cum se îndepărtează şi dispare.

Pe marginea pajiştii, susţinut de câţiva oameni, primarul le făcu semn cu mâna.

— S-a dus, zise Martin îndreptându-se spre el.

— Da, săracul, s-a dus, fu de acord primarul. Şi-o să meargă mai departe, planetă după planetă, într-o căutare nesfârşită şi de fiecare dată o să ajungă cu o oră mai târziu, cu o jumătate de oră sau zece minute, sau un minut. Şi, în cele din urmă, o să ajungă mai târziu doar cu câteva secunde. Şi, când va fi vizitat trei sute de universuri şi o să aibă şaptezeci sau optzeci de ani, o să ajungă doar cu o fracţiune de secundă mai târziu şi pe urmă cu o fracţiune şi mai mică de secundă… Şi-o să-şi continue căutarea, gândindu-se că o să întâlnească exact ce a lăsat chiar aici, pe planeta asta, în oraşul ăsta…

Martin se uita neclintit la primar. Acesta întinse mâna:

— S-a îndoit cineva vreo clipă?

Le făcu celorlalţi semn cu mâna şi se întoarse:

— Hai, să mergem! Nu trebuie să-l lăsăm să ne-aştepte.

Şi plecară cu toţii spre oraş.

PLOAIA NESFÂRŞITĂ

Continua să plouă. Era o ploaie torenţială, perpetuă, o ploaie aburindă, umezeală; era o ploaie măruntă, o aversă, ca o fântână, o biciuire a ochilor, un curent pe la glezne; era o ploaie care îneca toate ploile, chiar şi amintirea unei alte ploi. A venit încetul cu încetul, a hăcuit jungla şi a retezat copacii ca nişte foarfeci; a ras iarba, a brăzdat pământul şi a nimicit stufărişul. Oamenilor le încreţise atât de tare mâinile că semănau cu ale unor maimuţe; era o ploaie sticloasă, parcă solidă, şi nu mai înceta.

— Cât mai e, domnule locotenent?

— Nu ştiu. O milă, zece, o mie.

— Nu sunteţi sigur?

— Cum aş putea să fiu sigur?

— Nu-mi place ploaia asta. Măcar de-am şti cât mai e până la Domul Soarelui, m-aş simţi mai bine.

— Încă o oră sau două de aici încolo.

— Chiar credeţi, domnule locotenent?

— Bineînţeles.

— Sau ne minţiţi ca să fim fericiţi?

— Mint ca să fiţi fericiţi! Ţine-ţi gura!

Cei doi stăteau împreună în ploaie. În spatele lor, stăteau alţi doi bărbaţi, uzi leoarcă şi obosiţi, prăbuşiţi ca o bucată de lut aproape topită.

Locotenentul îşi ridică privirea spre cer. Avea o faţă care fusese cândva bronzată, dar acum ploaia o făcuse lividă. Ploaia îi decolorase şi ochii; erau albi, ca dinţii, aşa cum i se făcuse şi părul. Era complet alb. Până şi uniforma începuse să se albească şi să prindă, parcă, o culoare verzui de mucegai.

Locotenentul simţea ploaia şiroindu-i pe obraji.

— Câte milioane de ani or fi trecut de când s-a oprit ploaia aici, pe Venus?

— Nu fi tâmpit! zise unul dintre ceilalţi bărbaţi. Pe Venus, ploaia nu se opreşte niciodată. Plouă întruna. Trăiesc aici de zece ani şi n-am prins nici un minut, nici măcar o secundă în

care să nu plouă cu găleata.

— E ca şi cum ai trăi sub apă, zise locotenentul şi se ridică în picioare, punându-şi arma pe umăr. Păi, am face bine să plecăm. O să găsim Domul ăsta al Soarelui.

— Sau poate n-o să-l găsim, zise cinicul.

— Mai avem o oră sau cam aşa.

— Acum mă minţiţi, domnule locotenent.

— Nu, acum mă mint pe mine. Ăsta e un moment în care trebuie să te minţi. Nu mai suport mult.

O apucară pe poteca din junglă, uitându-se din când în când la busolă. Nu mai exista nici o altă direcţie decât cea dată de busolă. Nu mai erau decât cerul acoperit, ploaia care cădea neîncetat, jungla, o cărare şi undeva, departe, în urma lor, o rachetă cu care călătoriseră şi care se prăbuşise. O rachetă în care zăceau doi dintre prietenii lor, în ploaia şiroindă, aducătoare de moarte.

Mergeau în şir indian, fără să scoată un cuvânt. Ajunseseră la un râu larg, puţin adânc, de culoare pământie, ale cărui ape curgeau spre nemărginita Mare Singură. Ploaia desena miliarde de puncte pe suprafaţa apei.

— E-n regulă, Simmons!

Locotenentul încuviinţă din cap şi Simmons scoase de la spate un pacheţel care, prin presiunea exercitată asupra unei substanţe chimice ascunse, se transformă într-o barcă încăpătoare. Locotenentul supraveghe tăierea lemnelor şi meşterirea rapidă a unor lopeţi şi o porniră pe râu, vâslind încet prin ploaie pe suprafaţa limpede a apei.

Locotenentul simţea răceala ploii pe obraji, pe gât şi pe braţe. Frigul începuse să-i pătrundă în plămâni. Simţea ploaia şiroindu-i în urechi, pe ochi, pe picioare.

— N-am dormit azi-noapte, zise el.

— Cine-a putut? Cine-a dormit? Câte nopţi am reuşit, într-adevăr, să dormim? Treizeci de nopţi, treizeci de zile. Cine poate dormi cu ploaia asta izbindu-i-se în cap? Aş da orice pentru o pălărie. Orice, în felul ăsta n-o să mai mă plesnească în cap. Am dureri de cap. Mă usturã; mă doare tot timpul.

— Îmi pare rău că am venit în China, zise unul dintre

ceilalţi.

— E pentru prima oară când aud pe cineva spunând China în loc de Venus.

— Sigur, China. Tratamentul chinezesc cu apă. Vă amintiţi vechea tortură? Te legau de zid. La fiecare jumătate de oră îţi cădea în cap o picătură de apă. Înnebuneai aşteptând-o pe următoarea. Ei, aşa-i pe Venus, numai că la o scară mai mare. Nu suntem făcuţi pentru apă. Nu poţi dormi, nu poţi respira cum trebuie, eşti ud leoarcă şi-ţi vine să înnebuneşti. Dacă eram pregătiţi pentru prăbuşire, ne-am fi adus uniforme impermeabile şi pălării. Te dă gata ploaia asta care te loveşte tot timpul în cap. Plouă torenţial. E ca o împuşcătură BB[5]. Nu ştiu cât o să mai suport.

— Ei, băiete, să ajung eu la Domul Soarelui! Cine l-a înălţat, a avut ceva în minte.

În timp ce traversau râul, se gândeau la Domul Soarelui aflat undeva, în faţa lor, sclipind în ploaia tropicală. O casă galbenă, rotundă şi strălucitoare ca soarele. O casă înaltă de patru metri jumătate, cu un diametru de treizeci, plină de linişte şi căldură, şi mâncare caldă, o casă unde te adăposteai de ploaie. Şi, bineînţeles, în mijlocul Domului era un soare. Un incandescent glob plutitor, planând în spaţiul din vârful clădirii unde îl puteai zări din locul unde stăteai să fumezi sau să citeşti o carte, ori să bei o ciocolată caldă în care plutesc bucăţi de şarlotă. Iată unde-ar fi soarele auriu, la fel de mare ca soarele Pământului; era cald şi continuu. Şi ar uita de lumea ploioasă a planetei Venus cât timp ar sta în casa aceea şi ar lenevi.

Locotenentul se întoarse şi se uită la cei trei bărbaţi care vâsleau scrâşnind din dinţi. Erau albi ca varul, la fel de albi ca el. Pe Venus, în câteva luni orice îşi pierdea culoarea. Până şi jungla părea un imens coşmar desenat pentru că, fără soare, cu ploaia asta care nu se mai sfârşea şi cu cerul întunecat, cum ar putea să fie verde? Jungla albă, albă, cu frunzele ca de caşcaval, cu pământul modelat ca o brânză

---

[5] BB – dimensiunea unui glonte, 0,45 cm diametru, tras cu o armă BB sau cu o armă pneumatică; p. ext., o împuşcătură asemănătoare.

de Camembert, iar trunchiurile copacilor ca nişte uriaşe ciuperci otrăvitoare – totul era scăldat în alb şi negru. Şi de câte ori puteai să vezi pământul? Nu era aproape un şuvoi, un torent, o băltoacă, un eleşteu, un lac, un râu şi, în cele din urmă, o mare? – Iată că am ajuns!

Au sărit pe ţărm, stropindu-se şi împroşcându-se cu apă. Au dezumflat barca şi au pus-o la loc în pachetul de ţigări. Apoi, stând în ploaie pe marginea apei, au încercat să tragă câteva fumuri pentru ei şi au trecut cam cinci minute până când, tremurând din toate încheieturile, au reuşit să aprindă bricheta şi, făcându-şi mâinile căuş, au tras de câteva ori din ţigările care se boţiră imediat şi le fuseră smulse dintre buze de o rafală de ploaie. Îşi continuară drumul.

— Aşteptaţi o clipă! zise locotenentul. Cred că am văzut ceva în faţă.

— Domul Soarelui?

— Nu sunt sigur. Ploaia s-a înteţit din nou.

Simmons o luă la goană.

— Domul Soarelui!

— Întoarce-te, Simmons!

— Domul Soarelui!

Simmons dispăru înghiţit de ploaie. Ceilalţi alergară după el. Îl găsiră într-un mic luminiş; se opriră şi se uitară la el şi la ce descoperise. Nava lor. Zăcea acolo unde o lăsaseră. Se pare că merseseră în cerc şi ajunseseră acum în locul de unde porniseră la drum. Din gura celor doi morţi uitaţi printre rămăşiţele navei creştea mucegaiul verde. Sub privirea lor, mucegaiul înflori, petalele îi fuseră spulberate de ploaie şi se veşteji.

— Cum am reuşit?

— Trebuie să fie o furtună magnetică pe-aici, pe-aproape. Ne-a dat busolele peste cap. Asta explică tot.

— Ai dreptate.

— Ce facem acum?

— O luăm de la capăt.

— Dumnezeule, nu reuşim să ne îndepărtăm de locul ăsta!

— Să încercăm să ne păstrăm calmul, Simmons!

— Calm! Ploaia asta mă scoate din minţi!

— Dacă ne drămuim mâncarea, ne ajunge încă două zile.

Ploaia le aluneca sub piele, le pătrundea prin uniformele ude; picăturile de ploaie li se scurgeau pe nas şi pe urechi, pe degete şi pe genunchi. Parcă erau nişte ţâşnitoare împietrite în pădurea tropicală, răspândind apă prin toţi porii.

Şi cum stăteau ei aşa, au auzit un urlet în depărtare. Şi monstrul apăru ţâşnind din ploaie. Avea o mie de picioare electrice de culoare albăstrie. Mergea cu paşi mari zguduind pământul. Îşi arunca picioarele cu o izbitură scurtă. Pe unde păşea, reteza şi ardea copacii. Adieri puternice de ozon umplură aerul umed şi apăru un fum pe care ploaia îl împrăştie repede. Monstrul era lat de o jumătate de milă şi înalt de o milă şi păşea ca un orb. Erau momente în care parcă nici nu avea picioare. Şi apoi dintr-o dată îi ţâşneau din burtă o mie de biciuri alb-albăstrui şi izbeau cu putere vegetaţia junglei.

— Uite furtuna magnetică! spuse unul dintre bărbaţi. Uite cine ne-a stricat busolele! Şi vine încoace.

— Toată lumea jos! ordonă locotenentul.

— Fugiţi! strigă Simmons.

— Nu fi prost! Stai jos! Atinge doar vârfurile. Am putea scăpa teferi. Aşezaţi-vă cam la cincisprezece metri de rachetă! S-ar putea să-şi epuizeze acolo toată energia şi să ne lase în pace. Jos!

Se trântiră toţi la pământ.

— Vine? se întrebară unii pe alţii după puţin timp.

— Vine.

— Se apropie?

— E cam la două sute de metri.

— Acum unde e?

— A ajuns!

Monstrul veni şi se aşeză deasupra lor. Zvârli spre rachetă zece fulgere ca nişte săgeţi fumegând. Racheta se aprinse scurt, ca o bătaie de gong, şi răspândi un sunet metalic. Monstrul mai aruncă cincisprezece săgeţi care dansară în jur ca într-o pantomimă ridicolă plutind pe

deasupra pădurii tropicale şi a pământului umed.

— Nu! sări unul dintre ei.

— Stai jos, prostule! strigă locotenentul.

— Nu!

Câteva fulgere străbătură racheta. Locotenentul îşi puse capul pe braţ şi văzu exploziile vineţii de lumină. Văzu cum se despicau copacii şi se fărâmau în bucăţi. Văzu monstruosul nor întunecat rotindu-se ca un disc de păcură deasupra capetelor lor, azvârlind alte sute de săgeţi electrice.

Bărbatul care sărise în picioare alerga acum de parcă se afla într-o sală uriaşă cu mulţi pilaştri. Alerga şi se strecura printre ei. Deodată se auzi un zgomot ca şi cum s-ar fi prăbuşit cel puţin o duzină dintre ei şi răsună un zgomot asemănător celui făcut de o muscă aterizând pe firele încinse ale unui exterminator. Locotenentul îşi aminti zgomotul ăsta auzit la fermă, în copilărie. Şi se simţi imediat mirosul de carne de om arsă, făcută scrum.

Locotenentul îşi lăsă bărbia în piept.

— Nu vă uitaţi! le spuse celorlalţi. Se temea ca nu cumva şi ei să o ia la goană la un moment dat.

Furtuna de deasupra lor mai aruncă o serie de săgeţi într-o explozie de lumini, după care se îndepărtă. Acum exista din nou numai ploaia, care purifică imediat aerul, risipind mirosul de carne arsă. Cei trei bărbaţi rămaşi stăteau aşezaţi şi aşteptau încă o dată să li se liniştească bătăile inimii.

Păşiră peste trupul nemişcat, gândindu-se că încă i-ar mai putea salva viaţa. Nu le venea să creadă că n-au cum să-l ajute. Era reacţia firească a bărbaţilor care nu acceptau moartea unui camarad până nu atingeau trupul, până nu-l întorceau pe toate părţile, până nu îşi făceau planuri dacă să îl îngroape sau să-l lase acolo să fie înghiţit într-o oră de jungla care se întindea din ce în ce mai mult.

Cadavrul semăna cu o bucată contorsionată de oţel, înfăşurată în piele arsă. Parcă era un manechin de ceară aruncat într-un incinerator şi scos afară după ce ceara se topise până la scheletul de cărbune. Numai dinţii

rămăseseră albi şi străluceau ca o ciudată brăţară sidefie căzută la jumătatea unui pumn înnegrit, încleştat.

— Nu trebuia să iasă de-aici, spuseră toţi aproape în acelaşi timp.

Chiar cum stăteau aşa, deasupra lui, cadavrul începu să dispară încet ascuns de vegetaţia care îl acoperea – firişoare de iederă, lujeri de viţă sălbatică şi liane, şi chiar flori mortuare.

Undeva, departe, furtuna mai izbucnea aruncând fulgere ca nişte săgeţi. Şi nu se mai auzi.

Traversară un pârâu, şi un pârâu, şi un torent, şi pe urmă încă zece râuri, şi pârâuri, şi torente. Râurile apăreau învolburate în faţa lor, râuri noi, în timp ce râurile vechi îşi schimbau cursul – râuri de culoarea mercurului, a argintului şi a laptelui.

Ajunseră la mare.

Marea Singură. Pe Venus exista un singur continent. Ţinutul ăsta era lung de cinci mii de kilometri şi lat de aproape două mii. În jurul acestei insule, era Marea Singură care acoperea întreaga planetă ploioasă. Marea Singură, care se întindea netedă de-a lungul ţărmului lipsit de orice culoare.

— Pe-aici! spuse locotenentul arătând cu capul spre sud. Sunt sigur că în direcţia asta sunt două Domuri ale Soarelui.

— Când s-au gândit să le facă, de ce n-au mai construit o sută?

— Acum sunt o sută douăzeci, nu-i aşa?

— Luna trecută erau o sută douăzeci şi şase. Anul trecut au elaborat un proiect de lege pe care să-l aprobe Congresul de pe Pământ, prin care s-ar mai fi construit vreo douăzeci, dar nu, ştiţi ce înseamnă asta. Preferă să lase câţiva oameni să înnebunească din cauza ploii.

O porniră spre sud. Locotenentul, Simmons şi cel de-al treilea, Pickard, mergeau prin ploaie. Când ploua cu găleata, când cernea. Era o ploaie torenţială, apăsătoare, o ploaie ce nu înceta să se prelingă pe pământ, în mare şi pe oamenii care-şi croiau drum prin junglă.

Simmons îl văzu primul:

— Uitaţi-l!

— Ce e?

— Domul Soarelui!

Locotenentul clipi ca să-şi alunge din ochi picăturile de apă şi îşi puse mâinile streaşină la ochi ca să se ferească de rafalele usturătoare ale ploii.

Se vedea în depărtare, la marginea junglei, lângă mare, o sclipire incandescentă. Era, într-adevăr, Domul Soarelui.

Îşi zâmbiră unii altora.

— Se pare că aţi avut dreptate, domnule locotenent!

— Am avut noroc.

— Frate, asta îmi dă energie, numai să-l văd. Haideţi! Ultimul e cel mai prost!

Simmons o luă la trap. Ceilalţi intrară automat în joc, gâfâind epuizaţi, dar ţinând pasul cu el.

— Un ibric mare de cafea pentru mine! spuse Simmons pufăind. Şi o cratiţă de chifle cu scorţişoară. Dumnezeule! Să zaci acolo la soare! Ăla care a inventat Domurile Soarelui ar trebui să primească o medalie!

O luară şi mai tare la goană. Lumina era din ce în ce mai strălucitoare.

— Bănuiesc că o mulţime de oameni au înnebunit până să-şi dea seama care-i vindecarea. Îmi închipui că ar fi evident. Să-i dăm bătaie!

Simmons rostea cuvintele gâfâind în ritmul cadenţat al paşilor.

— Ploua. Acum nu ştiu câţi ani. Am găsit un prieten. De-al meu. În junglă. Rătăcind întruna. Prin ploaie. Repetând mereu: *Nu ştiu destul ca să intru, ca să ies din ploaie. Nu ştiu destul ca să intru, ca să ies din ploaie. Nu ştiu destul…* O spunea întruna. Chiar aşa. Sărmanul nenorocit!

— Nu mai vorbi atâta, n-o să mai poţi respira!

Alergau…

Râdeau cu toţii. Încă mai râdeau când au ajuns la uşă. Simmons izbi uşa de perete cu o lovitură.

— Hei! strigă el. Aduceţi-ne cafeaua şi chiflele!

Nu răspunse nimeni. Intrară. Domul Soarelui era pustiu şi

întunecat. Nu exista nici un soare artificial plutind ca un balon cu gaz în mijlocul tavanului siniliu. Nu-i aştepta nici un fel de mâncare. Era frig ca într-un beci. Şi printr-o mie de găuri proaspăt făcute în tavan picura apa, cădea ploaia, îmbibând covoarele groase şi mobila masivă modernă şi stropind mesele de sticlă. Jungla se întindea în încăpere ca o masă de muşchi, acoperind bibliotecile şi canapelele. Ploaia se scurgea prin găurile din tavan şi se oprea pe faţa lor.

Pickard începu să râdă încetişor.

— Taci, Pickard!

— Dumnezeule, ia uite ce ne aşteaptă aici! Nici mâncare, nici soare, nimic. Venusienii… ei au făcut-o, bineînţeles!

Simmons încuviinţă din cap. Ploaia îi şuvoia pe faţă. Apa îi pătrunse în părul cărunt şi pe sprâncenele albe.

— Din când în când venusienii ies din mare şi atacă un Dom al Soarelui. Ştiu că distrugând un Dom al Soarelui ne distrug pe noi.

— Dar Domurile Soarelui nu sunt apărate cu arme?

— Desigur, spuse Simmons păşind spre un loc relativ uscat. Dar au trecut cinci ani de la ultima tentativă a venusienilor. Apărarea a slăbit. Domul ăsta l-au luat prin surprindere.

— Unde sunt cadavrele?

— Le-au dus venusienii în mare. Am auzit că folosesc o metodă de-a dreptul fascinantă ca să te înece. Durează opt ore aşa cum fac ei. Într-adevăr, încântător.

— Pariez că n-a mai rămas nici un pic de mâncare, râse Pickard.

Locotenentul se încruntă la el şi îl aprobă din cap ca să-l vadă Simmons, care scutură din cap şi se întoarse într-o încăpere situată pe o latură a salonului oval. În bucătărie erau împrăştiate bucăţi de pâine înmuiată şi carne pe care apăruse un puf fin verzui. Ploaia intra şi în bucătărie printr-o sută de găuri făcute în acoperiş.

— Extraordinar! exclamă locotenentul uitându-se la găuri. Nu cred că putem să astupăm găurile astea şi să rămânem aici.

— Fără mâncare, domnule! Văd că maşinăria asta a

soarelui e distrusă. Singura noastră şansă este să mergem la următorul Dom al Soarelui. Cât o fi până acolo?

— Nu-i departe. Din câte îmi amintesc, aici au construit două destul de aproape unul de celălalt. Poate că, dacă am aştepta aici, o echipă de salvare de la celălalt ar putea să…

— Probabil că a fost deja aici şi a plecat acum câteva zile. Cam peste şase luni o să trimită aici o echipă să repare totul, când obţin fonduri de la Congres. Nu cred că e bine să aşteptăm.

— Bine, atunci. O să mâncăm ce ne-a mai rămas din raţia de mâncare şi plecăm spre următorul Dom al Soarelui.

Pickard se plânse:

— Dacă măcar pentru câteva minute nu m-ar mai izbi ploaia asta în cap! Dacă aş putea măcar să-mi amintesc cum e să stai fără să te deranjeze nimic! Îşi puse mâinile pe cap şi rămase aşa. Îmi amintesc că atunci când eram la şcoală stătea în spatele meu un idiot care mă teroriza, mă ciupea toată ziua. M-a ciupit săptămâni şi chiar luni în şir. Aveam braţele înnegrite, învineţite şi mă dureau tot timpul. M-am gândit că o să-mi pierd minţile de la atâtea ciupituri. Într-o zi sigur am luat-o razna de la atâta durere, m-am întors, am înşfăcat un echer metalic pe care îl foloseam la desen tehnic şi aproape că l-am omorât pe nemernicul ăla. Mai că i-am retezat capul ăla nenorocit. Aproape că i-am smuls un ochi înainte să mă scoată din clasă şi ţipam întruna: *De ce nu mă lasă în pace? De ce nu mă lasă în pace?* Ei, frăţioare, continuă încleştându-şi mâinile pe cap, scuturându-l, strângându-l, cu ochii închişi. Dar ce ştiu eu? Pe cine să lovesc, cui să-i spun să înceteze, să nu mai mă deranjeze? Ploaia asta cretină e exact ca ciupitul – se ţine de tine, e tot ce auzi, tot ce simţi.

— O să ajungem la celălalt Dom al Soarelui până la ora patru.

— Domul Soarelui? Uitaţi-vă la ăsta! Ce se întâmplă dacă dispar de pe Venus toate Domurile Soarelui? Ce se-ntâmplă atunci? Ce se-ntâmplă dacă toate au găuri în tavan, pe unde curge ploaia?

— Trebuie să riscăm.

— M-am săturat să tot riscăm. Tot ce-mi doresc este un acoperiş deasupra capului şi puţină linişte. Vreau să fiu singur.

— Dacă rezişti, asta o să se-ntâmple peste opt ore.

— Nu-ţi face griji, rezist destul de bine! râse Pickard fără să se uite la ei.

— Hai, să mâncăm! zise Simmons urmărindu-l cu privirea.

Au pornit-o din nou spre sud, de-a lungul coastei. După patru ore trebuiră să înainteze pe uscat ca să ocolească un râu lat de o milă, al cărui curs era atât de rapid încât era imposibil de navigat pe el. Au mers şase mile pe uscat până la un loc unde râul ţâşnea deodată din pământ ca o rană mortală. Merseră prin ploaie pe uscat şi se întoarseră la mare.

— Trebuie să dorm, zise Pickard în cele din urmă şi se prăbuşi. N-am mai dormit de patru săptămâni. Am fost obosit, dar n-am putut. O să dorm aici.

Cerul se întuneca. Se lăsa noaptea pe planeta Venus şi era atât de întuneric că era periculos să mai umbli. Simmons şi locotenentul căzură şi ei în genunchi şi locotenentul zise:

— Bine, să vedem ce putem face. Am mai încercat, dar nu ştiu. Se pare că somnul nu este unul dintre lucrurile pe care le poţi avea pe o astfel de vreme.

Se întinseră cu toţii, ţinându-şi capetele ridicate pentru ca apa să nu le intre în gură şi închiseră ochii. Locotenentul avu spasme. Nu dormea. Erau nişte chestii care i se târau pe piele. Nişte chestii care i se aşezaseră în straturi pe piele. Picăturile de ploaie cădeau şi se amestecau cu alte picături şi se transformau în şuvoaie ce i se prelingeau pe trup şi, în timp ce îi alunecau pe trup, puieţii pădurii prindeau rădăcini în hainele lui. Simţea iedera căţărându-i-se pe trup, alcătuindu-i al doilea strat de îmbrăcăminte. Simţea floricelele înmugurind, desfăcându-şi petalele şi veştejindu-se; simţea în continuare ploaia răpăindu-i pe cap şi pe corp. În noaptea luminată de vegetaţia care sclipea în întuneric,

zărea siluetele celorlalţi ca doi buşteni căzuţi care fuseseră acoperiţi de învelişuri de iarbă şi flori. O rafală de ploaie îl izbi în faţă. Îşi acoperi faţa cu mâinile. O altă rafală îl lovi pe gât. Se întoarse cu burta în mocirlă, pe plantele ca de cauciuc şi ploaia începu să-i ropotească pe spate şi pe picioare.

Sări brusc în picioare şi începu să se scuture de apă. Parcă îl atingeau o mie de mâini şi nu mai voia să-l atingă nimeni. Nu mai suporta să fie atins. Se răsuci în balta în care stătea şi se lovi de ceva; ştia că e Simmons stând în picioare în ploaie, strănutând de la umezeală, tuşind şi înecându-se. Şi, în următorul moment, Pickard era în picioare, alergând de colo, colo.

— Stai puţin, Pickard!

— Încetează, încetează! striga acesta.

Trase şase gloanţe în cerul nopţii. În străfulgerarea prafului de puşcă văzură miriade de stropi de ploaie parcă suspendaţi o clipă într-un uriaş chihlimbar nemişcat, parcă ezitând, şocaţi de explozie. Cincisprezece miliarde de picături, cincisprezece miliarde de lacrimi, cincisprezece miliarde de bijuterii pe un ecran alb de catifea. Şi apoi, după ce a dispărut lumina, picăturile care parcă aşteptaseră să fie fotografiate, care îşi suspendaseră goana spre pământ, căzură peste ei şi îi înţepară ca un roi de insecte, înfrigurându-i şi îndurerându-i.

— Încetează! Încetează!

— Pickard!

Dar acum Pickard nu făcea decât să stea stingher în picioare. Când locotenentul aprinse o lampă mică portabilă şi o îndreptă spre faţa şiroindă a lui Pickard, acestuia i se dilatară ochii. Avea gura deschisă, faţa întoarsă spre cer şi ploaia îi cădea pe limbă, stropindu-l. Îi cădea în ochi, înceţoşându-i privirea şi i se rostogolea pe nări ca o spumă fină.

— Pickard!

Bărbatul nu vru să răspundă. Stătea pur şi simplu acolo, cu ploaia care se rostogolea spumegând şi i se oprea în părul albit. Bijuteriile de apă îi picurau pe gât şi pe

încheietura mâinii ca nişte cătuşe.

— Pickard! Noi plecăm! Mergem mai departe. Vino cu noi!

Ploaia i se scurgea din urechi.

— Mă auzi, Pickard?

Era ca şi cum ar fi ţipat într-o fântână.

— Pickard!

— Lasă-l în pace! zise Simmons.

— Nu putem pleca fără el.

— Şi ce-o să-i facem, o să-l ducem în spate? zise Simmons scuipând. Nu ne mai e de nici un folos; nici lui însuşi nu-i mai e de folos. Ştiţi ce-o să facă? Pur şi simplu o să stea acolo şi o să se înece.

— Poftim?

— Ar fi trebuit să ştiţi asta până acum. Nu ştiţi povestea? O să rămână pur şi simplu în picioare cu faţa spre cer şi o să lase ploaia să-i intre în nări şi în gură. O să respire apă.

— Nu!

— Aşa l-au găsit atunci pe generalul Mendt. Stătea pe o stâncă, avea capul pe spate şi înghiţea apa de ploaie. A avut plămânii plini cu apă.

Locotenentul îndreptă din nou lumina spre faţa neclintită. Pickard scotea pe nări un sunet subţirel de respiraţie amestecată cu apă.

— Pickard! ţipă locotenentul, plesnindu-l peste faţă.

— Nici măcar nu mai simte, zise Simmons. Stai câteva zile în ploaia asta şi n-o să-ţi mai simţi nici faţa, nici picioarele, nici mâinile.

Locotenentul îşi privi îngrozit mâinile. Nu le mai simţea.

— Dar nu-l putem lăsa pe Pickard aici!

— Să v-arăt ce putem face! zise Simmons descărcându-şi arma.

Pickard se prăbuşi pe pământul inundat de ploaie.

— Nu vă mişcaţi, domnule locotenent! zise Simmons. Am arma pregătită şi pentru dumneavoastră. Mai gândiţi-vă! N-ar mai fi făcut nimic, ar fi stat acolo în picioare sau jos şi s-ar fi înecat. E mai repede aşa.

Locotenentul clipi uitându-se spre trupul neînsufleţit:

— Dar l-ai omorât!

— Da, pentru că, devenind o povară, ne-ar fi omorât el pe noi. I-aţi văzut faţa. Nu mai era în toate minţile.

După o clipă locotenentul încuviinţă din cap:

— Bine.

O porniră mai departe prin ploaie. Era întuneric, iar lămpile lor aruncau o rază de lumină ce străpungea ploaia numai la câţiva metri. După o jumătate de oră au fost siliţi să se oprească şi să stea toată noaptea răbdând de foame, aşteptând să se ivească zorii. Când s-a făcut dimineaţă, totul era cenuşiu şi ploua la fel ca înainte. O porniră din nou la drum.

— Am calculat greşit! zise Simmons.

— Nu. Mai avem o oră.

— Vorbeşte mai tare! Nu te aud!

Simmons se opri şi zâmbi:

— Iisuse! zise el acoperindu-şi urechile. Urechile mele! S-au răzbunat pe mine. Toată ploaia asta a reuşit să mă amorţească până la oase.

— Nu mai auzi nimic? întrebă locotenentul.

— Poftim? îl privi Simmons derutat.

— Nimic. Hai să mergem!

— Cred că o să aştept aici. Mergeţi mai departe!

— Nu poţi face asta!

— Nu te aud. Duceţi-vă! Am obosit. Nu cred că Domul Soarelui e în direcţia asta. Şi, chiar dacă e, are probabil, ca şi celălalt, găuri în acoperiş. Cred că pur şi simplu o să mă aşez aici.

— Ridică-te imediat!

— Cu bine, domnule locotenent!

— Nu poţi renunţa acum!

— Am aici o armă care-mi zice să stau. Chiar nu-mi mai pasă deloc. Încă n-am înnebunit, dar nici mult nu mai am. Nu vreau să ajung aşa. Îndată ce n-o să vă mai văd, am să folosesc arma asta pentru mine.

— Simmons!

— Mi-ai rostit numele. Îl pot citi pe buzele tale.

— Simmons!

— Uite, e doar o chestiune de timp. Pot să mor acum sau peste câteva ore. Aşteptaţi să ajungeţi la următorul Dom al Soarelui, dacă o să ajungeţi vreodată acolo, şi o să descoperiţi că plouă prin acoperiş. Ar fi ceva, nu?

Locotenentul aşteptă puţin şi o porni din nou prin ploaie. Se întoarse şi mai strigă o dată înapoi, dar Simmons stătea acolo cu arma în mână, aşteptând să nu-l mai vadă. Scutură din cap şi îi făcu locotenentului semn cu mâna să meargă mai departe.

Locotenentul nici măcar n-a auzit împuşcătura. În timp ce mergea, începu să mănânce florile. Stătuseră ceva timp pe jos şi nu erau otrăvitoare; dar nici hrănitoare nu erau în vreun fel, aşa că un minut mai târziu i se făcu rău şi le vomită pe toate. Luă nişte frunze şi încercă să-şi meşterească o pălărie, dar mai încercase şi altădată; ploaia îi măcinase frunzele de pe cap. O dată smulsă, vegetaţia putrezea instantaneu şi i se împrăştia printre degete în bucăţi cenuşii.

Încă cinci minute, îşi spuse. Încă cinci minute şi după aceea o să intru în mare şi o să tot merg. N-am fost făcuţi pentru asta. Nici un pământean n-a putut şi n-o să poată să suporte. Nervii, nervii…

Merse poticnindu-se printr-o mare de nămol şi frunziş şi ajunse la un deluşor. Undeva, în depărtare, se zărea o pată murdară pâlpâind în valurile reci de ploaie. Următorul Dom al Soarelui. Printre copaci, foarte departe, se vedea o clădire mare, galbenă, de formă rotundă. Rămase pentru o clipă în picioare clătinându-se, cu privirea aţintită asupra ei.

Începu să alerge, dar încetini pasul pentru că i se făcuse frică. Nu strigă. *Dacă e acelaşi? Dacă e Domul cel mort, fără nici un fel de soare înăuntru?* se gândi el. Alunecă şi căzu. *Stai aici!* îşi zise, *nu e cel bun. Stai aici! N-are nici un rost! Bea cât vrei!* Dar reuşi să se ridice din nou în picioare, traversă câteva râuleţe şi luminiţa se făcu mai strălucitoare şi atunci începu iar să alerge. Picioarele i se zdrobeau de oglinzi şi de sticlă, braţele i se izbeau de diamante şi pietre preţioase. Stătea în faţa uşii luminate. Citi cuvintele gravate deasupra: *Domul Soarelui.* Îşi întinse mâna amorţită ca să-l

atingă. Apoi apăsă pe clanţă şi aproape se rostogoli înăuntru. Rămase nemişcat cercetând cu privirea în jur. În spatele lui, ploaia răpăia la uşă. În faţă, pe o măsuţă joasă era un vas de argint cu ciocolată fierbinte aburindă şi o ceaşcă plină, cu bucăţi de şarlotă plutind în ea. Şi lângă ele, pe altă tavă, erau aşezate sandviciuri zdravene cu carne de pui din belşug, roşii tăiate proaspăt şi ceapă verde. Chiar pe un suport, în faţa ochilor lui, era un prosop turcesc gros, de culoare verde şi mai era şi un coş în care să arunce hainele ude, iar în dreapta lui, o cămăruţă în care razele soarelui te puteau usca instantaneu. Pe un scaun era o uniformă curată de schimb, lăsată acolo în aşteptarea cuiva – a lui sau a vreunui alt rătăcit – ca să o folosească. Puţin mai încolo era cafeaua fierbinte în samovare de cupru şi un fonograf din care se auzea în surdină muzică. Mai erau şi cărţi legate în piele roşie şi maro. Iar lângă cărţi era un pat de campanie, un pat moale şi adânc pe care te puteai întinde gol să bei sub razele trimise de lucrul acela mare şi minunat care domina camera în toată lungimea ei.

Îşi puse mâinile la ochi. Văzu oameni îndreptându-se spre el, dar nu le zise nimic. Aşteptă, îşi deschise ochii şi se uită. Apa din uniformă i se scursese într-o baltă la picioare şi simţea cum i se usucă părul, şi faţa, şi pieptul, şi braţele, şi picioarele.

Se uita la soare. Atârna în mijlocul camerei, mare, incandescent şi cald. Nu scoase un sunet şi nu se auzea nimic în cameră. Uşa era închisă, iar ploaia devenise acum o amintire pentru trupul care îl ustura tot. Soarele era în înaltul cerului senin al camerei; cald, fierbinte, strălucitor şi blând.

Păşi mai departe, smulgându-şi hainele din mers.

OMUL DIN RACHETĂ

Licuricii electrici se roteau deasupra părului de abanos al mamei ca să-i lumineze calea. Stătea în uşa dormitorului, privindu-mă în timp ce treceam prin holul pustiu:

— De data asta o să m-ajuţi să-l ţin aici, nu-i aşa? întrebă ea.

— Cred că da, i-am răspuns.

— Te rog! Licuricii îi proiectau pe faţă fragmente de lumină intermitentă. De data asta nu mai are voie să plece iar.

— Bine! i-am spus, după ce am stat acolo o clipă. Dar n-are rost.

Plecă, iar licuricii pluteau spre ea prin circuitele lor electrice, ca o constelaţie hoinară, arătându-i pe unde să păşească în întuneric. Am auzit-o spunând cu vocea pierită: *Trebuie să încercăm, oricum.*

Alţi licurici mă urmară până în camera mea. Când am întrerupt cu greutatea corpului un circuit din pat, licuricii se stinseră. Era miezul nopţii; eu şi mama aşteptam pe întuneric în paturile noastre, în camere separate. Patul începu să mă legene şi să îmi cânte. Am apăsat pe un buton, iar legănatul şi cântatul au încetat. Nu voiam să dorm. Nu voiam deloc să dorm.

Noaptea asta nu se deosebea cu nimic de o mie altele din vremea noastră. Ne trezeam noaptea şi simţeam cum aerul rece s-a încălzit, simţeam rafalele fierbinţi de vânt sau vedeam cum pereţii deveneau incandescenţi pentru o clipă şi atunci ne dădeam seama că racheta *lui* era deasupra casei – racheta lui, iar stejarii se zdruncinau din cauza impactului. Şi eu stăteam întins în pat, cu ochii larg deschişi, abia respirând, şi mama era în camera ei. Îi auzeam vocea prin interfonul instalat între camere:

— Ai simţit?

Şi eu răspundeam:

— El era, e bine.

Era nava tatălui meu trecând pe deasupra oraşului, un

orăşel unde navele spaţiale n-ajungeau niciodată. Rămâneam treji următoarele două ore, gândindu-se: *Acum tata a aterizat în Springfield, acum e pe pistă, acum semnează documentele, acum e în elicopter, acum e deasupra râului, acum, deasupra dealurilor, acum aterizează cu elicopterul pe modestul aeroport de aici, din Green Village…* Şi, de obicei, era trecut de miezul nopţii când eu şi mama ascultam, ascultam… întinşi în răcoarea paturilor noastre separate.

Acum merge pe Bell Street. Întotdeauna merge pe jos… nu ia niciodată un taxi… acum trece prin parc, acum dă colţul la Oakhurst şi acum…

Mi-am ridicat capul de pe pernă. În celălalt capăt al străzii, se auzeau paşi apropiindu-se într-un ritm vioi, energic, alert. Acum au luat-o spre casa noastră, au ajuns pe treptele din faţă. Şi amândoi, eu şi mama, zâmbeam în răcoarea nopţii când am auzit uşa de la intrare deschizându-se cu o mişcare familiară, am auzit cuvinte de bun venit rostite în şoaptă şi pe urmă uşa de jos deschizându-se…

Trei ore mai târziu am apăsat încet pe clanţa de metal de la uşa lor, ţinându-mi respiraţia, împleticindu-mă într-o beznă asemănătoare spaţiului dintre planete, cu mâna întinsă ca să ajung la geanta neagră aşezată la piciorul patului. După ce am luat-o, am alergat fără zgomot spre camera mea, zicându-mi: *N-o să vrea să-mi spună, nu vrea ca eu să ştiu.*

Din geanta deschisă se revărsă uniforma lui neagră ca o pâclă groasă, cu stele care licăreau ici şi colo în material. Am frământat materialul negru cu mâinile calde; am mirosit planeta Marte, un miros de iederă verde, şi planeta Mercur, iz de sulfură şi foc. Am mirosit Luna lăptoasă şi am simţit asprimea stelelor. Am băgat uniforma într-o maşină centrifugă pe care o construisem cu un an în urmă, la un laborator din clasa a IX-a, şi i-am dat drumul. Destul de repede s-a strâns într-o retortă o pudră fină pe care am pus-o la microscop. Şi, în timp ce părinţii mei dormeau fără să ştie nimic, iar casa dormea şi ea, cu toate aparatele ei de

făcut mâncare şi de servit, cu toţi roboţii ei de menaj adânciţi într-un somn electric, eu cercetam firele strălucitoare de praf meteoric, cozile de cometă şi argila de pe Jupiter cel îndepărtat – toate sclipind ca nişte universuri în sine care mă îndesau cu o viteză uimitoare printr-un tunel, la miliarde de mile depărtare în spaţiu.

În zori, epuizat de această călătorie şi speriat să nu fiu descoperit, am dus geanta cu uniforma înapoi în camera părinţilor. Apoi m-am dus la culcare, numai ca să mă trezesc la sunetul scos de maşina pentru curăţătoria chimică oprită jos, în curte. Au luat cu ei uniforma neagră. *Ce bine că n-am aşteptat!* mi-am zis. Pentru că uniforma o să fie înapoi într-o oră, fără să mai păstreze vreo urmă din destinul şi din călătoriile ei.

M-am culcat la loc, ţinând deasupra inimii, în buzunarul de la piept al pijamalei, sticluţa cu praful magic.

Când am coborât, tata stătea la masa de micul dejun şi tocmai muşca dintr-o felie de pâine prăjită.

— Ai dormit bine, Doug? mă întrebă de parcă el ar fi fost aici tot timpul, ca şi cum nici n-ar fi lipsit trei luni.

— Da! i-am răspuns.

— Vrei pâine prăjită?

Apăsă pe un buton şi masa de micul dejun îmi făcu patru felii rumene de pâine prăjită.

Mi-l amintesc pe tata în după-amiaza aceea, săpând întruna în grădină. Parcă era un animal ce căuta ceva. Îi şi văd mişcările iuţi ale braţelor lungi, bronzate, în timp ce planta, bătătorea pământul, fixa, tăia şi curăţa copacii de uscături. Faţa bronzată îi era mereu întoarsă spre pământ, cu privirea concentrată asupra a ceea ce făcea, niciodată ridicată spre cer, niciodată fixată pe mine sau măcar pe mama, decât dacă îngenuncheam cu el ca să simţim cum pământul umed pătrundea prin salopetă până la genunchi, ca să ne afundăm mâinile în nămolul negru, fără să ne uităm la cerul limpede… format din bucăţi de forme diferite. Atunci îşi arunca privirea într-o parte, la mama sau la mine, şi ne făcea tandru cu ochiul, după care îşi vedea mai

departe de treabă, încovoiat acolo cu faţa în jos, cu soarele arzându-i spatele.

În noaptea aceea am stat pe verandă în balansoarul mecanic care ne-a legănat, a suflat o adiere spre noi şi ne-a cântat. Era vară; stăteam sub lumina lunii, beam limonadă, ţineam în mână paharele reci, iar tata citea stereo-ziarele inserate în pălăria specială pe care ţi-o puneai pe cap şi care întorcea paginile microscopice în faţa lupelor dacă clipeai de trei ori la rând. Tata fuma şi îmi povestea cum era în 1997, când era doar un băieţel. După un timp spuse, aşa cum o făcuse întotdeauna:

— De ce nu te duci să te joci, Doug?

N-am zis nimic, dar mama a răspuns în locul meu:

— Se joacă în nopţile când nu eşti tu aici.

Tata se uită la mine şi, pentru prima oară în ziua aceea, la soare. Mama îl urmărea mereu când se uita la stele. În prima zi şi în prima noapte după ce ajungea acasă nu se prea uita la cer. Mi-l închipuiam ocupat cu grădinăritul, tenace şi absorbit de ce făcea, cu faţa aproape îngropată în pământ. Dar în seara următoare se uita mai mult la stele. Ziua, mama nu se teme prea tare de cer, dar noaptea ar fi vrut să stingă stelele şi uneori aproape că o vedeam căutând un buton imaginar ca să le stingă, dar nu-l găsea niciodată. Şi poate din a treia seară, tata stătea mult aici, pe verandă, după ce mergeam la culcare şi pe urmă o auzeam pe mama chemându-l, aşa cum mă chema pe mine uneori de la joacă. După aceea îl auzeam pe tata cum ofta în timp ce încuia uşa cu ochiul electric. Dimineaţa următoare la micul dejun, aruncam o privire în jos şi îi vedeam geanta neagră zăcându-i la picioare în timp ce îşi întindea unt pe pâinea prăjită, şi mama dormea până mai târziu.

— Ei, să ne vedem cu bine, Doug! zicea el şi ne strângeam mâna.

— Peste trei luni?

— Exact.

Şi o porni pe stradă, fără să ia vreun elicopter, un coleopter mecanic sau vreun autobuz. Mergea pur şi simplu

pe jos, cu uniforma ascunsă în gentuţa de umăr. Nu voia să creadă cineva că era vanitos pentru că era omul cu racheta.

O oră mai târziu, mama cobora să ia micul dejun – o felie uscată de pâine prăjită.

Dar acum era seară, prima seară, seara cea bună, şi el nu prea se uita la stele.

— Haideţi să mergem la carnavalul TV! am zis eu.

— Hai! răspunse tata.

Mama îmi zâmbi.

Am pornit-o în goană spre oraş, într-un elicopter, şi l-am dus pe tata la o mie de expoziţii, ca să-l pot face să se uite numai la noi, fără să se mai uite şi în altă parte. Ne amuzam de toate caraghioslâcurile, deveneam gravi când vorbeam despre lucruri serioase şi eu mă gândeam: *Tatăl meu merge pe Saturn, pe Neptun şi pe Pluto, dar nu-mi aduce niciodată cadouri. Taţii altor băieţi, care călătoresc prin spaţiu, le aduc la întoarcere bucăţele de minereu de pe Callisto, bucăţi de meteori sau nisip albastru. Dar eu trebuie să-mi fac propria mea colecţie, cumpărând de la alţi băieţi fragmente din stânci de pe Marte şi nisip de pe Mercur, pe care le împrăştii prin toată camera şi despre care tata nu comentează niciodată nimic.*

Îmi amintesc că o dată i-a adus ceva mamei. Plantase cândva în curte nişte floarea-soarelui adusă de pe Marte, dar, după ce a stat o lună departe de casă, mama a ieşit într-o zi din casă şi le-a tăiat pe toate.

Când ne-am oprit în faţa unor obiecte tridimensionale, fără să mă gândesc, m-am auzit rostind o întrebare pe care i-o puneam lui tata mereu:

— Cum e acolo, în spaţiu?

Mama îmi aruncă o privire îngrozită. Era prea târziu.

Tata stătu acolo o jumătate de minut încercând să găsească un răspuns, după care a ridicat din umeri.

— Nu e nimic mai frumos pe lumea asta.

Şi-a dat imediat seama ce-a spus şi a abordat un alt ton:

— A, nu e cine ştie ce. Rutină. Nu ţi-ar plăcea, zise privindu-mă neîncrezător.

— Dar te întorci mereu acolo!

— Obişnuinţa.

— Acum unde-o să mergi?

— Încă nu m-am hotărât. Mă mai gândesc.

Întotdeauna se *mai* gândea. Pe atunci piloţii de rachete erau destul de puţini, de-asta putea să aleagă şi să lucreze când voia. În a treia noapte după întoarcerea acasă, îl puteai vedea scrutând stelele, alegându-şi următoarea destinaţie.

— Haideţi! zise mama. Să mergem acasă!

Era încă devreme când am ajuns acasă. Am vrut ca tata să-şi pună uniforma. N-ar fi trebuit să-i cer asta – o întrista mereu pe mama – dar n-am putut rezista. M-am tot ţinut de capul lui, deşi mereu mă refuza. Nu-l văzusem niciodată în ea, şi în cele din urmă mi-a zis:

— Bine, hai!

Am aşteptat în salon în timp ce el s-a dus sus prin aeroportor. Mama se uita la mine posomorâtă, ca şi cum nu-i venea să creadă că propriul ei fiu îi făcea una ca asta. Mi-am întors privirea:

— Îmi pare rău, i-am zis.

— Nu-mi eşti deloc de ajutor. Dar deloc.

O clipă mai târziu se auzi un foşnet în aeroportor.

— Iată-mă! zise tata cu voce scăzută.

I-am admirat uniforma. Era de un negru lucios cu nasturi argintii şi cu bordură argintie căzând peste tocurile cizmelor negre. Parcă cineva ar fi tăiat nişte braţe, nişte picioare şi un trunchi dintr-o pâclă, cu steluţe sclipind printre ele. Îi venea la fel de bine ca o mănuşă întinsă pe o mână lungă şi fină. Mirosea a aer proaspăt, a metal şi a spaţiu. Mirosea a foc şi a timp.

Tata stătea acolo în mijlocul camerei, zâmbind jenat.

— Întoarce-te! îl rugă mama privindu-l cu nişte ochi trişti.

Când era plecat, nu vorbea niciodată despre el. Nu vorbea niciodată despre nimic în afară de vreme sau de gâtul meu şi de buretele pe care să-l folosesc ca să mă frec pe gât sau despre faptul că avea insomnii. O dată mi-a zis că lumina e prea puternică noaptea.

— Dar săptămâna asta nici nu e lună! i-am zis.

— Dar sunt stele! răspundea ea.

M-am dus la magazin şi i-am adus nişte jaluzele de un verde închis. În timp ce stăteam în pat, în noaptea aceea, am auzit-o trăgându-le până la pervaz. Era un foşnet prelung.

O dată am încercat să tund iarba.

— Nu! strigase mama din uşă. Lasă maşina acolo!

Aşa că, timp de trei luni, am stat cu iarba aşa, fără să o tundem. A tăiat-o tata când a venit acasă.

Nici nu mă lăsa să fac nimic altceva, cum ar fi să repar aparatul electric pentru micul dejun sau cititorul mecanic. Păstra totul ca pentru ziua de Crăciun. Şi atunci îl vedeam pe Tata ciocănind şi cârpăşind, dar mereu zâmbind la ceea ce făcea, iar Mama zâmbea şi ea, fericită.

Nu, nu vorbea niciodată despre el când era plecat. Iar în ceea ce-l privea pe Tata, el niciodată nu făcea nimic ca să ne contacteze de la milioane de mile depărtare. Ne-a spus odată:

— Dacă v-aş suna, aş vrea să fiu cu voi. N-aş fi fericit.

Cândva Tata mi-a spus:

— Mama ta se poartă câteodată cu mine ca şi cum n-aş fi prezent – ca şi cum aş fi invizibil.

Am fost de faţă la o astfel de situaţie. Se uita dincolo de el, peste umeri, la bărbia sau mâinile lui, dar niciodată în ochii lui. Şi dacă se întâmpla să se uite în ochii lui, atunci parcă avea ochii acoperiţi cu o pieliţă, precum animalele care adorm. Răspundea afirmativ atunci când trebuia, zâmbea, dar întotdeauna cu o jumătate de secundă mai târziu decât ne aşteptam.

— Nu-mi simte prezenţa, spuse Tata.

Alte dăţi, amândoi erau prezenţi unul pentru celălalt, se ţineau de mână, se plimbau în jurul blocului sau se plimbau cu bicicleta, iar părul mamei flutura în urma ei, precum al unei fete. Obişnuia să oprească toate aparatele mecanice din bucătărie şi să-i coacă delicioase prăjituri, plăcinte şi fursecuri, privindu-l insistent, zâmbindu-i cu un surâs adevărat. Dar la sfârşitul unei astfel de zile, când el era

acolo pentru ea, mama obişnuia să plângă. Tata stătea neajutorat, privind rătăcit prin încăpere ca şi cum voia parcă să găsească un răspuns, dar nu-l găsea niciodată.

Tata se întoarse uşor, în uniformă, ca să-l putem vedea.

— Încă o dată, spuse Mama.

A doua zi dimineaţă, Tata intră alergând în casă, cu mâinile pline de bilete. Erau bilete roz de rachetă pentru California, bilete albastre pentru Mexic.

— Haideţi! spuse el. Cumpărăm nişte haine de unică folosinţă şi le ardem după ce se murdăresc. Uitaţi, luăm racheta de la prânz pentru Los Angeles, apoi elicopterul de la ora două spre Santa Barbara, apoi avionul de la ora nouă spre Ensenada, unde o să rămânem peste noapte.

Ne-am dus în California, în sus şi-n jos pe Coasta Pacificului, timp de o zi şi jumătate, până ne-am instalat, în cele din urmă, pe plaja de la Malibu, unde am prăjit cârnăciori afumaţi. Tata asculta mereu sau cânta, sau păzea lucrurile din jurul său, ţinându-se de ele ca şi cum lumea era o forţă centrifugă care se învârtea atât de rapid încât l-ar fi putut arunca de lângă noi în orice moment.

În ultima după-amiază la Malibu, Mama rămase în camera de hotel. Tata stătea întins pe nisip, lângă mine, de mult timp, sub soarele arzător.

— Ah, oftă el, asta e! Avea ochii uşor închişi; stătea întins pe spate, bând lumina soarelui. De asta ţi-e *dor,* spuse el.

Voia să spună „De asta ţi-e dor pe rachetă”, bineînţeles. Dar nu spusese niciodată „rachetă” sau să fi adus vorba de rachetă şi de lucrurile care îţi lipsesc când eşti în rachetă. Pe rachetă nu era vânt sărat sau cer albastru sau soare galben sau mâncărurile Mamei. Pe rachetă n-ai putea să vorbeşti cu fiul tău de paisprezece ani.

— Hai, să aud, spuse el, în cele din urmă. Şi ştiam că urma să vorbim aşa cum obişnuiam să facem mereu, trei ore întregi. Toată după-amiaza, sub soarele leneş, am pălăvrăgit despre notele mele de la şcoală, despre cât de sus puteam să sar, cât de repede puteam să înot.

Tata dădea din cap de câte ori spuneam ceva, zâmbea şi

mă bătea uşor peste piept în semn de aprobare. Discutam. Nu vorbeam despre rachete sau spaţiu, ci despre Mexic, unde mersesem de mult cu o maşină antică, despre fluturii pe care îi prinsesem în pădurile tropicale din Mexicul cald şi verde, la prânz, văzând cum sute de fluturi erau aspiraţi de radiatorul maşinii. Mureau acolo, bătând din aripile lor albastre şi stacojii, răsucindu-se, frumos şi trist. Vorbeam despre astfel de lucruri, în loc să discutăm despre lucrurile despre care îmi doream într-adevăr să vorbesc. Iar el mă asculta. Asta făcea, ca şi cum încerca să se alimenteze cu toate sunetele pe care le auzea. Asculta vântul şi oceanul cu valuri înalte şi vocea mea, mereu cu o atenţie profundă, cu o concentrare care aproape excludea însăşi corpurile fizice, păstrând doar sunetele. Închidea ochii ca să asculte. Îl vedeam cum asculta maşina de tuns iarbă, în timp ce o împingea el însuşi, în loc să folosească telecomanda; îl vedeam adulmecând iarba tăiată care sărea pe el prin spatele maşinii, ca dintr-o fântână.

— Doug, spuse el, pe la cinci după-amiaza, în timp ce ne adunam prosoapele şi ne întorceam, mergând pe plajă, pe lângă valurile care se spărgeau la mal. Vreau să-mi promiţi ceva.

— Ce anume?

— Să nu te faci pilot de rachetă.

M-am oprit.

— Vorbesc serios, spuse el. Deoarece, atunci când eşti acolo, îţi doreşti să fii aici, iar când eşti aici, îţi doreşti să fii acolo sus. Nu face asta! Nu te lăsa acaparat de asta!

— Dar...

— N-ai de unde să ştii cum este. De fiecare dată când sunt acolo, mă gândesc: „Dacă mă mai întorc pe Pământ, voi rămâne colo, nu voi mai pleca niciodată”. Dar tot plec, cred că întotdeauna voi pleca.

— De mult timp mă gândesc să mă fac pilot de rachetă, am spus eu.

El nu mă auzi.

— Am încercat să rămân aici. Sâmbăta trecută, când am ajuns acasă, am încercat al naibii de mult să rămân.

Mi-l aminteam stând în grădină, transpirând, mergând, făcând, ascultând şi ştiam că făcea asta ca să se convingă singur că marea şi oraşele, şi pământul, şi familia erau singurele lucruri reale şi bune.

Dar ştiam unde-o să fie în seara aceea: pe veranda din faţă, uitându-se la bijuteriile de pe Orion.

— Promite-mi că n-o să fii ca mine! a zis.

Am ezitat puţin înainte de a răspunde:

— Bine.

Mi-a strâns mâna şi a zis:

— Ce băiat cuminte!

Cina a fost bună în seara aceea. Mama se agitase prin bucătărie cu mâinile pline de scorţişoară, de aluat, de cratiţe şi tigăi clinchetind şi acum pe masă aburea un curcan umplut uriaş, alături de care stăteau sos de afine, mazăre şi plăcintă de dovleac.

— În luna august? se mirase tata.

— N-o să fii aici de Ziua Recunoştinţei[6]!

— Chiar că n-o să fiu!

Adulmecă toate mirosurile, ridicând capacul la fiecare tavă şi lăsând aroma fierbinte să-i abureascǎ faţa bronzată. La fiecare fel de mâncare scotea aceeaşi exclamaţie: „*Mm!*”. Se uită la cameră şi la mâinile lui. Se uită la tablourile de pe pereţi, la scaune, la masă, la mine şi la mama. Îşi drese vocea. L-am văzut că în momentul acela lua o hotărâre:

— Lilly!

— Da? îi răspunse mama de partea cealaltă a mesei pe care o aşezase ca pe o minunată capcană de argint, un miraculos puţ mustind de zeamă în care soţul ei, ca o fiară preistorică agitându-se, prinsă într-o groapă cu smoală, ar putea fi în sfârşit capturat şi ţinut acolo, iscodind cu privirea printr-o închisoare de iadeşuri, ferit pe veci de lumea din afară. Îi străluceau ochii.

— Lilly! zise tata din nou.

---

[6] Thanksgiving Day (amer.) – sărbătoare în amintirea primilor colonişti din Massachusetts (în ultima joi din luna noiembrie).

Spune odată! îmi ziceam nervos în gând. *Spune-o repede! Spune că o să stai acasă de data asta! O să rămâi acasă pentru totdeauna şi n-o să mai pleci niciodată! Spune-o!*

Chiar în momentul acela a trecut un elicopter care zdruncină camera şi făcu geamurile să vibreze, scoţând un sunet de cristal. Tata se uită spre fereastră.

Seara, stelele turcoaz erau la locul lor, iar roşiatica planetă Marte se ivea la răsărit. Tata se uită un minut întreg la Marte. Pe urmă îşi întinse mâna spre mine privindu-mă cu ochi goi:

— Îmi mai dai şi mie nişte mazăre, te rog?

— Mă scuzaţi! zise mama. Mă duc să mai aduc nişte pâine.

Şi o zbughi spre bucătărie.

— Dar avem pâine pe masă, am spus eu.

Tata nu-mi aruncă nici o privire în timp ce mânca.

N-am putut să dorm în noaptea aceea. Pe la unu am coborât. Lumina lunii reflectată pe vârfurile caselor semăna cu o bucată de gheaţă. Roua de pe iarbă strălucea ca o pătură de zăpadă. Stăteam în uşă, îmbrăcat în pijama, şi simţeam adierea caldă a nopţii şi atunci mi-am dat seama că tata stătea pe balansoarul mecanic de pe verandă, legănându-se încet. Îi vedeam profilul, cu capul lăsat pe spate; se uita la stelele care semănau cu o roată dinţată. Avea ochii pierduţi acolo ca nişte cristale gri, cu Luna reflectându-se în amândoi.

Am ieşit şi m-am aşezat lângă el.

Ne-am legănat ceva vreme în balansoar.

În cele din urmă, am spus:

— Câte feluri de moarte sunt în spaţiu?

— Un milion.

— Spune-mi câteva!

— Eşti lovit de meteori. Nu mai e aer în rachetă. Sau te smulge vreo cometă şi te duce cu ea. Coliziuni. Strangulare. Explozie. Forţă centrifugă. Acceleraţie prea mare. Prea mică. Frigul, căldura, soarele, luna, stelele, planetele, asteroizii,

planetoizii, radiaţiile…

— Şi te înmormântează?

— Nu te mai găseşte nimeni niciodată.

— Unde te duci?

— La un miliard de mile depărtare. *Morminte călătoare,* aşa li se spune. Te transformi într-un meteor sau într-un planetoid aruncat într-o călătorie nesfârşită prin spaţiu.

N-am zis nimic.

— Încă ceva! adăugă el. În spaţiu se întâmplă foarte repede. Moartea. Totul se termină cât ai bate din palme. Nu există agonie. De cele mai multe ori, nici nu-ţi dai seama. Mori şi asta-i tot.

Am urcat în dormitor.

Era dimineaţă.

Stătea în prag. Asculta cum cânta canarul galben în colivia lui aurie.

— Păi, m-am hotărât, zise el. Când am să vin data viitoare, am să rămân acasă pentru totdeauna.

— Tată! am spus eu.

— Să-i spui şi mamei când se trezeşte! m-a rugat el.

— Chiar vorbeşti serios?

Dădu grav din cap:

— Ne vedem peste trei luni!

Şi dus a fost. A ieşit pe stradă ducându-şi uniforma în geanta secretă, fluierând şi uitându-se la copacii înverziţi ce-şi semeţeau vârfurile spre cer. Culegea din mers fructele galbene de chinaberry[7], pe care le arunca în faţă îndepărtându-se în lumina alburie a dimineţii…

În aceeaşi dimineaţă, la numai câteva ore după ce plecase tata, i-am pus mamei câteva întrebări.

— Tata zice că uneori te porţi de parcă nu-l auzi şi nu-l vezi, i-am zis.

Mi-a explicat totul netulburată:

— Când a plecat în spaţiu acum zece ani, mi-am zis: *A murit.* Sau aproape a murit. Aşa că mă gândesc la el ca şi

---

[7] Chinaberry – arbust tropical cu fructe galbene.

cum ar fi mort. Şi, când se întoarce acasă, de trei sau patru ori pe an, nu mai e el; e doar o amintire plăcută sau un vis. Dacă o amintire sau un vis încetează, nu doare la fel de mult. Aşa că mai tot timpul mă gândesc că, de fapt, a murit…

— Dar alteori…?

— Alteori pur şi simplu nu mă pot abţine. Fac plăcinte şi mă port ca şi cum ar fi în viaţă, şi asta mă face să sufăr. Nu, e mai bine să cred că n-a mai venit de zece ani şi n-o să-l mai văd niciodată. Nu sufăr la fel de mult.

— N-a zis el că data viitoare se întoarce pentru totdeauna?

Scutură încetişor din cap:

— Nu, a murit. Sunt sigură.

— O să se întoarcă teafăr, ai să vezi! am contrazis-o.

— Acum zece ani, zise mama, mă gândeam: *Dacă moare pe Venus? N-o să mai suportăm să ne uităm la planeta Venus. Dacă moare pe Marte? N-o să ne mai putem uita niciodată la Marte, planeta incandescentă de pe cer, fără să nu simţim nevoia să intrăm în casă şi să încuiem uşa. Sau dacă a murit pe Jupiter, pe Saturn sau pe Neptun? În nopţile când planetele astea se zăresc pe cer, n-o să vrem să mai avem nimic de-a face cu stelele.*

— Bănuiesc că nu, i-am confirmat eu.

Mesajul a ajuns a doua zi.

Mesagerul mi l-a dat mie şi l-am citit stând în picioare pe verandă. Apunea soarele. Mama stătea în pragul uşii de plasă, în spatele meu, urmărindu-mă cum împachetez hârtia şi o pun în buzunar.

— Mamă!

— Nu-mi spune nimic din ceea ce ştiu deja! mi-a luat-o ea înainte.

N-a plâns.

Ei, bine, nu Marte, nici Venus, nici Jupiter sau Saturn nu l-au omorât. Nu aveam să nu ne gândim la el de fiecare dată când planetele Jupiter, Saturn sau Marte vor lumina cerul nopţii.

Era altceva.

Nava lui spaţială se prăbuşise pe soare.

Şi soarele era imens, înfiorător şi necruţător. Era întotdeauna pe cer şi n-aveai cum să scapi de el.

Aşa că, mult timp după ce a murit tata, mama a dormit zile întregi şi n-a vrut să iasă din casă. Luam micul dejun la miezul nopţii şi prânzul la trei dimineaţa, iar cina la ora şase, înainte de răsăritul soarelui. Mergeam la toate spectacolele de noapte şi ne culcam în zori.

Şi mult timp, singurele zile în care am ieşit la plimbare erau zilele când ploua şi nu era deloc soare.

BALOANELE DE FOC

Se iscă focul şi cuprinse pajiştile văratice scăldate în lumina lunii. Puteai să desluşeşti feţele strălucitoare ale unchilor şi mătuşilor. Rachetele se prăbuşeau sub privirea verişorilor aflaţi pe verandă, şi aşchii carbonizate aterizau cu un zgomot înăbuşit pe iarba uscată.

Prea Sfinţitul Părinte Joseph Daniel Peregrine îşi deschise ochii. Ce vis: el şi cu verii lui, cu jocurile lor înspăimântătoare, la casa veche a bunicului său din Ohio.

Rămase întins, ascultând ecoul bisericii, ale chiliilor unde stăteau alţi preoţi. Oare acum, în ajunul lansării rachetei Crucifix, şi ei stăteau acolo depanând amintiri de pe 4 Iulie? Cu siguranţă. Semăna cu zorile tensionate ale Independenţei, când aşteptai prima ciocnire pe pavajul umezit, cu mâinile pline de miracole neaşteptate.

Iată-i, aşadar, aici pe Părinţii Episcopali, în adierea dimineţii, înainte de a pleca pe Marte, cădelniţând prin catedrala catifelată a spaţiului.

— Chiar trebuie să mergem? întrebă în şoaptă Părintele Peregrine. N-ar trebui să ne rezolvăm păcatele pe Pământ? Nu ne irosim viaţa aici?

Îşi ridică trupul său rotofei, având aspectul unui amestec de căpşuni, cu lapte şi friptură, mişcându-se greoi.

— Sau e trândăvie? se întrebă el. Mă înspăimântă călătoria asta?

Intră sub duşul ce îl stropea prin găuri la fel de mici ca ale unui ac.

— Dar trebuie să te iau cu mine pe Marte, trupule! îşi zise. Să las păcatele vechi aici. Şi să plec pe Marte să găsesc altele?

Ăsta era un gând care aproape că-i făcea plăcere. Păcate la care nimeni nu se gândise până atunci. Chiar el scrisese o cărticică: *Problema Păcatului în alte lumi*, socotită de fraţii întru credinţă ca fiind prea puţin serioasă.

Abia noaptea trecută, când fuma ultimul trabuc, vorbise cu Părintele Stone despre ea.

— S-ar putea ca pe Marte păcatul să fie considerat o virtute. Trebuie să ne ferim acolo de actele de virtute care mai târziu ar putea fi privite ca păcate! spusese Părintele Peregrine radiind. Ce încântător! De secole întregi n-a mai fost atât de palpitant să fii misionar!

— Eu am să recunosc păcatul chiar şi pe Marte! zise Părintele Stone tăios.

— Oho, noi, preoţii, ne lăudăm că suntem ca o hârtie de turnesol, ne schimbăm culoarea în prezenţa păcatului! îi replică Părintele Peregrine. Dar dacă principiile chimice de pe Marte nu ne permit deloc să ne colorăm? Dacă pe Marte există şi alte simţuri, trebuie să admiţi şi posibilitatea unor păcate ce nu pot fi recunoscute!

— Dacă nici un fel de răutate nu e premeditată, atunci nu există nici păcat, şi nici pedeapsă pentru asta. Aşa ne spune Domnul, răspunse Părintele Stone.

— Asta, pe Pământ, bineînţeles. Dar poate pe Marte păcatul transmite telepatic subconştientului natura răului, lăsând conştientul omului să acţioneze liber, aparent fără nici un fel de răutate. Atunci ce se întâmplă?

— Cum *ar putea fi* noile păcate?

Părintele Peregrine se lăsă înainte cu toată greutatea:

— Adam nu a păcătuit *singur.* Pune-o la socoteală pe Eva şi ispita! Mai adaugă un alt bărbat şi faci posibil adulterul! Dacă mai adaugi şi sex sau oameni, obţii păcatul. Dacă oamenii ar fi ciungi, n-ar putea să strângă pe nimeni de gât cu mâna lor. N-ar mai exista păcatul acestei crime. Dă-le mâini şi le vei da posibilitatea unei noi violenţe. Amibele nu pot păcătui pentru că se reproduc prin diviziune. N-au soţii la care să râvnească şi nu se omoară între ele. Dă-le amibelor sex, mâini şi picioare şi vei obţine crimă şi adulter. Mai pune un braţ, un picior sau un om, sau mai ia din ele şi în felul ăsta adaugi sau elimini un rău posibil. Dacă pe Marte mai există încă cinci simţuri, organe, membre invizibile, nu putem concepe oare… nu ar fi oare acolo alte *cinci păcate?*

Părintele Stone spuse gâfâind:

— Cred că lucrurile astea chiar *îţi plac!*

— Îmi ţin mintea trează, Părinte! Atât!

— Mintea ta face adevărate scamatorii, nu-i aşa? Oglinzi, torţe, lămpi.

— Da. Pentru că uneori Biserica seamănă cu o scenă tipică de circ, în care se ridică cortina, iar oamenii – ca nişte statui din oxid de zinc, acoperite de pudră albă – rămân împietriţi ca să reprezinte Frumuseţea abstractă. Minunat! Dar sper să am întotdeauna loc să mă învârt printre statui, nu-i aşa, Părinte Stone?

Părintele Stone se ridică să plece:

— Mai bine mergem să ne culcăm. În numai câteva ore o să sărim din pat să vedem *noile păcate* despre care vorbeşti dumneata, Părinte Peregrine!

Racheta era pregătită pentru lansare.

Preoţii ieşiseră din chiliile lor în răcoarea dimineţii şi traversau oraşul spre câmpul îngheţat. Mulţi erau din New York, Chicago sau Los Angeles – Biserica îi trimitea acolo pe cei mai buni. În timp ce mergea, Părintele Peregrine îşi aminti cuvintele Episcopului:

— Părinte, ai să-i călăuzeşti pe misionari, cu Părintele Stone la dreapta dumitale. Îmi dau seama că motivele mele pentru a te alege pentru această sarcină serioasă sunt deplorabil de obscure, Părinte, dar pamfletul dumitale despre păcatul planetar n-a rămas necitit. Eşti un om flexibil. Iar planeta Marte este ca un dulap neîngrijit pe care l-am neglijat milenii întregi. Păcatele s-au adunat acolo ca articolele într-un magazin de antichităţi. Marte este de două ori mai veche decât Pământul şi a avut de două ori mai multe nopţi de sâmbătă în care curgea băutura iar femeile dezbrăcate atrăgeau cu trupurile lor albe ca hârtia toate privirile. Când o să deschidem uşa acestui dulap, o să se reverse toate peste noi. Avem nevoie de un om flexibil care să ia decizii rapid – un om a cărui minte poate evita obstacolele. Oricine ar fi puţin mai dogmatic s-ar rupe în două. Simt că dumneata vei fi plin de energie. Părinte, ai obţinut slujba!

Episcopul şi preoţii îngenunchează.

I s-a dat binecuvântarea şi racheta a fost stropită cu apă

sfinţită. Episcopul le spuse, ridicându-se:

— Ştiu că veţi fi călăuziţi de Domnul ca să-i pregătiţi pe marţieni să primească Adevărul Lui. Vă doresc o călătorie *bine cugetată!*

Douăzeci de bărbaţi cu anteriile foşnind trecură în şir pe lângă Episcop ca să îi atingă mâinile blânde înainte să intre în proiectilul purificat.

— Mă întreb, îşi zise Părintele Peregrine în ultimul moment, dacă pe Marte e iadul? Dacă aşteaptă tocmai venirea noastră ca să se transforme în foc şi pucioasă?

— Doamne, fii alături de noi! se rugă Părintele Stone.

Racheta se urni din loc.

Ieşirea din spaţiu era pentru ei ca ieşirea din cea mai frumoasă catedrală pe care o văzuseră vreodată. Să ajungi pe Marte era ca şi cum ai atinge trotuarul ordinar din faţa bisericii la cinci minute după ce ai cunoscut, *într-adevăr,* iubirea pentru Dumnezeu.

Preoţii ieşiră în vârful picioarelor din racheta încinsă şi îngenunchează pe nisipul de pe Marte, în timp ce Părintele Peregrine făcea mătănii.

— Doamne, Dumnezeul nostru, îţi mulţumim pentru călătoria prin lumea ta. Doamne, am ajuns pe un tărâm nou, aşa că trebuie să avem ochi noi. Vom auzi sunete noi şi trebuie să avem urechi noi. Şi vom da peste păcate noi – pentru care îţi cerem să ne binecuvântezi cu inimi mai pure, mai bune şi mai curajoase. Amin!

Se ridicară cu toţii.

Planeta Marte se întindea asemeni unei mări în care se afundau ca nişte biologi acvatici în căutarea vieţii. Aici era teritoriul păcatului ascuns. Cât de greu le era să-şi ţină echilibrul, purtaţi ca nişte fulgi pe acest ţinut nou, temându-se ca nu cumva mersul însuşi să fie *un păcat.* Sau respiraţia, ori poate chiar postul!

Iată-l şi pe primarul Primului Oraş venind spre ei cu mâna întinsă să îi întâmpine.

— Cu ce te pot ajuta, Părinte Peregrine?

— Am vrea să aflăm cât mai multe despre marţieni.

Pentru că numai dacă îi cunoaştem, ne putem organiza biserica în mod inteligent. Sunt înalţi de trei metri? O să construim uşi mari. Au pielea albastră, roşie sau verde? Trebuie să ştim când pictăm figuri umane în vitralii, ca să punem culoarea exactă de piele. Sunt graşi? Vom construi bănci solide pentru ei.

— Părinte, zise primarul, nu cred că e cazul să vă faceţi griji pentru marţieni. Sunt două rase. Una e aproape dispărută. Mai sunt câţiva care trăiesc în pribegie. Şi a doua rasă… ei, bine, nu prea sunt oameni.

— Vai! se sperie Părintele Peregrine.

— Sunt nişte globuri rotunde de lumină, Părinte, şi trăiesc pe dealurile acelea. Oameni sau fiare? Cine poate şti? Dar am auzit că sunt inteligenţi. Primarul dădu din umeri. Bineînţeles, nu sunt oameni, aşa că nu cred că vă interesează…

— Dimpotrivă! zise Părintele Peregrine fără să clipească. Zici că sunt inteligenţi?

— Circulă o poveste cum că un geolog aflat în expediţie pe dealurile acelea şi-a rupt piciorul şi ar fi putut să moară acolo. Au venit la el sferele albastre de lumină. Când s-a trezit, era pe un drum la poalele dealului şi nu ştia cum a ajuns acolo.

— Era beat! zise Părintele Stone.

— Asta-i povestea! încheie primarul. Părinte Peregrine, cu aproape toţi marţienii morţi şi numai cu sferele astea albastre, v-o spun drept că o să vă fie bine în Primul Oraş. Acum Marte este o planetă care abia se deschide. Este o frontieră, cum a fost, cândva, Pământul în partea de Vest sau în Alaska. Oamenii vin cu nemiluita aici. Există vreo două mii de mecanici, mineri şi zilieri irlandezi negri în Primul Oraş, care au nevoie de mântuire, pentru că sunt prea multe femei decăzute care-au venit cu ei şi prea mult vin marţian vechi de zece secole…

Părintele Peregrine scruta cu privirea dealurile albastre cu aspect mătăsos. Părintele Stone îşi drese vocea:

— Ei, Părinte!

Părintele Peregrine nu auzea.
— Sfere albastre de lumină?
— Da, Părinte.
— Ah, oftă Părintele Peregrine.
— Baloane albastre, zise Părintele Stone dând din cap. Un circ!
Părintele Peregrine îşi simţi încheieturile mâinilor zvâcnind. Văzu îngusta frontieră delimitată de păcate noi. Văzu dealurile, la fel de vechi pentru cele mai vechi păcate sau precum cele mai noi (pentru el).
— Domnule primar, puteţi să-i mai lăsaţi pe muncitorii negri irlandezi să mai ardă o zi în focurile iadului?
— I-aş întoarce de pe-o parte pe alta şi i-aş biciui pentru dumneata, Părinte!
Părintele Peregrine făcu un semn cu capul spre dealuri:
— Atunci acolo mergem!
Se auzi un murmur general.
— Ar fi atât de simplu să mergem în oraş, le explică Părintele Peregrine. Prefer să cred că, dacă Dumnezeu ar veni aici şi oamenii ar zice: *Iată calea bătută!,* El ar spune: *Arătaţi-mi buruienile! Am să fac eu un drum!*
— Dar…
— Părinte Stone, gândeşte-te ce povară ar fi pentru noi dacă am trece pe lângă păcătoşi şi nu le-am întinde o mână!
— Dar sunt nişte globuri de foc!
— Îmi închipui că primul om li s-a părut caraghios celorlalte animale. Totuşi, are suflet, în ciuda simplităţii lui. Până dovedim contrariul, haideţi să presupunem că aceste sfere de foc au un suflet.
— Bine, încuviinţă primarul, dar o să vă întoarceţi în oraş.
— Mai vedem noi. Mai întâi, să luăm micul dejun. După aceea eu şi cu dumneata, Părinte Stone, o să mergem singuri pe dealurile acelea. Nu vreau să-i sperii pe marţienii de foc cu maşinării sau cu mulţimi de oameni. Luăm micul dejun, ce ziceţi?
Preoţii mâncară în tăcere.

La căderea nopţii, Părintele Peregrine şi Părintele Stone

erau deja pe culmea dealurilor. S-au oprit şi s-au aşezat pe o stâncă, să se odihnească şi să aştepte. Marţienii nu apăruseră încă şi amândoi se simţeau puţin dezamăgiţi.

— Mă întreb, începu Părintele Peregrine cu o grimasă. Crezi că dacă o să strigăm „*Hello!*” o să ne răspundă?

— Părinte Peregrine, nu poţi să fii niciodată serios?

— Nu, atâta timp cât nu e şi Dumnezeu. Te rog, nu mai părea atât de şocat! Dumnezeu nu este serios. De fapt, e cam greu să ştim exact ce altceva este El în afară de iubire. Şi iubirea e legată de umor, nu-i aşa? Pentru că nu poţi să iubeşti pe cineva decât dacă îl tolerezi, nu-i aşa? Şi nu poţi tolera pe cineva în permanenţă decât dacă râzi de el. Nu-i adevărat? Şi bineînţeles că noi suntem nişte mici animale ridicole, bălăcindu-ne într-o troacă, iar Dumnezeu trebuie să ne iubească şi mai mult pentru că apelăm la umorul Lui.

— Nu m-am gândit niciodată la Dumnezeu ca la cineva plin de umor, zise Părintele Stone.

— Creatorul ornitorincului, al cămilei, al struţului, al omului? Hai, să fim serioşi! râse Părintele Peregrine.

Chiar în acel moment apărură marţienii dintre dealurile cuprinse de amurg, ca un şir de lămpi albastre aprinse să le arate drumul.

Părintele Stone îi văzu primul:

— Ia uite!

Părintele Peregrine se întoarse şi zâmbetul îi îngheţă pe buze.

Globurile rotunde de lumină planau printre stelele licărinde, tremurând în depărtare.

— Monştrii! sări Părintele Stone.

Dar Părintele Peregrine îl opri:

— Stai!

— Ar fi trebuit să mergem în oraş!

— Nu! Ascultă! Uită-te! îl îndemnă Părintele Peregrine.

— Mi-e frică!

— Să nu-ţi fie! E mâna Domnului aici!

— Poate a Necuratului!

— Nu! Mai taci din gură! îl rugă Părintele Peregrine.

În timp ce se ghemuiau, lumina albastră li se reflecta pe

feţele întoarse spre cer, pe măsură ce se apropiau sferele de lumină.

Şi din nou Părintele Peregrine îşi aminti, tremurând, de Noaptea Independenţei. Se simţea ca un copil într-una dintre serile de 4 Iulie, când cerul se spinteca, răspândind pulbere de stele şi risipind un miros de ars, când exploziile făceau să vibreze ferestrele caselor ca o gheaţă care se crăpa pe o mie de eleşteie. Mătuşile, unchii, verişorii – toţi strigau „*Vai!*” de parcă i-ar fi vorbit vreunui medic celest. Culorile unui cer de vară. Şi Baloanele de Foc, aprinse de un bunic îngăduitor, zăboveau în mâinile lui blânde de uriaş. Doamne, amintirea acelor minunate Baloane de Foc, luminând potolit; nişte fragmente umflate de ţesut cald, ca nişte aripi de insectă, întinse ca nişte viespi strânse într-o cutie şi, în cele din urmă, după o zi de furie şi scandal, scoase din cutiile lor, despăturite delicat, albastre, roşii, albe, patriotice – Baloanele de Foc! Vedea feţele mohorâte ale rudelor dragi, moarte demult şi acoperite cu muşchi, în timp ce bunicul aprindea o lumânare firavă şi lăsa aerul cald să se înalţe, formând parcă în mâinile lui un balon dilatat plin de lumină, o viziune strălucitoare pe care o ţineau, nevrând să o lase să plece; pentru că, o dată eliberată, însemna că a mai trecut un an din viaţă, o altă zi de 4 Iulie, mai dispărea încă puţină Frumuseţe. Şi apoi undeva sus, în înaltul cerului, printre constelaţiile calde ale nopţii de vară, se ridicau Baloanele de Foc, urmărite de ochii înroşiţi, licărind în alb şi albastru, ai oamenilor tăcuţi aflaţi pe verandele caselor. În sânul statului Illinois, Baloanele de Foc se micşorau, dispărând pentru totdeauna peste râurile scăldate în lumina lunii şi peste casele cufundate în somn.

Părintele Peregrine simţi cum îi curg lacrimile. Deasupra lui erau marţienii, nu unul, ci *o mie* de Baloane de Foc foşnind, plutind. Dintr-un moment în altul îl putea afla pe bunicul lui mort demult, binecuvântat fie-i numele, stând lipit de el, admirând Frumuseţea.

Dar nu era nimeni lângă el, numai Părintele Stone.

— Să mergem, Părinte, te rog!

— Trebuie să le vorbesc, se grăbi Părintele Peregrine să

înainteze, nemaiştiind ce să spună, pentru că ce altceva ar fi putut să le spună Baloanelor de Foc ale trecutului decât ce putea cu mintea lui: *Sunteţi frumoase, sunteţi frumoase,* iar acum asta nu era de ajuns. Nu putea decât să-şi ridice mâinile îngreunate şi să strige spre ele, aşa cum ar fi vrut să strige după vrăjitele Baloane de Foc, „*Hello!*”.

Dar sferele de foc nu făceau decât să ardă ca nişte imagini reflectate într-o oglindă întunecată. Păreau nemişcate, miraculoase, plutitoare, veşnice.

— Am venit cu Dumnezeu, spuse Părintele Peregrine vorbind cu cerul.

— Ce prostie! îl contrazise Părintele Stone muşcându-şi palma. În numele Domnului, Părinte Peregrine, încetează!

Dar acum sferele fosforescente zburară spre dealuri. Într-o clipă şi dispăruseră.

Părintele Peregrine le mai chemă o dată, iar ecoul cuvintelor lui răsună printre dealurile de deasupra. Când se întoarse, văzu profilându-se o avalanşă de praf, urmă o pauză, după care, cu un tunet ca de roţi de piatră, muntele se prăbuşi peste ei.

— Uite ce-ai făcut! strigă Părintele Stone.

Fascinaţia Părintelui Peregrine se transformă în spaimă. Se întoarse, ştiind că nu pot alerga decât câţiva metri, înainte ca stâncile să se prăvălească peste ei. Avu, în schimb, timp să şoptească: „*O, Dumnezeule!*”. Şi totul se surpă.

— Părinte!

Erau acum departe unul de altul, separaţi ca grâul de neghină. Se zări o licărire albastră a globurilor, o străfulgerare de stele reci, un uruit surd. Stăteau acum pe o stâncă aflată la şaizeci de metri, uitându-se la locul unde corpurile ar fi trebuit să fie acum strivite de tonele de pietre. Lumina albăstruie deveni din ce în ce mai difuză.

Cei doi preoţi se agăţară unul de altul:

— Ce s-a întâmplat?

— Focurile albastre ne-au ridicat în aer!

— Ba am alergat! Aşa am scăpat!

— Nu-i adevărat! Globurile ne-au salvat!

— N-aveau cum!

— Dar aşa a fost!

Nu mai era nimic pe cer acum. Plutea în aer ceva care te făcea să te gândeşti că tocmai au bătut clopotele. Simţeau încă reverberaţiile sunetelor până la oase şi până în adâncul sufletului.

— Hai să plecăm de-aici! O să murim amândoi din cauza dumitale!

— Nu mi-a mai fost frică de moarte de ani buni, Părinte Stone!

— N-am dovedit nimic! Luminile acelea albastre au dispărut la primul nostru strigăt. N-are nici un rost.

— Ba are! îl contrazise Părintele Peregrine, cuprins de uimire. Într-un fel, ne-au salvat. Asta dovedeşte că au suflet.

— Nu dovedeşte decât că *se poate* să ne fi salvat. Totul a fost derutant. Am fi putut scăpa singuri.

— Nu sunt animale, Părinte Stone! Animalele nu salvează viaţa nimănui, mai ales dacă e străin! Aici e vorba de milă şi compasiune. Poate că mâine vom putea dovedi mai multe.

— Ce să dovedeşti? Şi cum s-o faci? se împotrivi Părintele Stone deja obosit. Mânia pe care o simţea în minte şi în trup se oglindea pe faţa lui neclintită. Ai de gând să îi cauţi cu elicoptere şi să le citeşti din psalmi? Nu sunt oameni! Nu au ochi, nici urechi, şi nici corpuri ca ale noastre!

— Dar am o presimţire! o ţinea înainte Părintele Peregrine. Ştiu că vom avea o revelaţie. Ne-au salvat. Asta înseamnă că *gândesc.* Au putut să aleagă: să ne lase să trăim sau să murim. Asta dovedeşte existenţa liberului arbitru.

Părintele Stone se apucă să aprindă un foc, uitându-se cu mânie la vreascurile pe care le ţinea în mână, înecându-se cu fumul gros:

— Am să clădesc şi eu un schit pentru boboci de gâscă, o mănăstire pentru porci sfinţi şi am să construiesc o absidă într-un microscop, pentru ca parameciul să participe la slujbe religioase şi să-şi spună rugăciunile cu cilii.

— Părinte Stone!

— Îmi pare rău! se înroşi părintele de partea cealaltă a focului. Dar e ca şi cum ai binecuvânta un crocodil înainte să te înghită. Pui în pericol întreaga noastră misiune. Locul nostru este în Primul Oraş, luându-le oamenilor băutura de la gură şi parfumul de pe mâini.

— Chiar nu poţi descoperi partea umană din ceva inuman?

— Mai degrabă recunosc inumanul din uman.

— Dar dacă dovedesc că aceste lucruri păcătuiesc, cunosc păcatul, ştiu ce înseamnă o viaţă morală, dispun de liber arbitru şi de intelect, Părinte Stone?

— Ţi-ar lua ceva timp să mă convingi!

Pe măsură ce ora înainta în noapte, aerul era din ce în ce mai rece. Se apropiară şi mai mult de foc, care le răscoli cele mai năstruşnice gânduri, în timp ce mâncau pâine prăjită cu afine. În puţin timp se pregătiră să se culce, alinaţi de armonia stelelor. Şi, chiar înainte să se întoarcă pentru ultima oară pe cealaltă parte, Părintele Stone, care se gândise minute întregi să găsească ceva ca să-l necăjească pe Părintele Peregrine, fixă cu privirea patul moale din cărbune roz şi zise:

— Adam şi Eva nu sunt pe Marte. Nici păcatul originar. Poate marţienii trăiesc într-o stare de graţie dumnezeiască. Atunci va trebui să ne întoarcem acasă şi să începem să îi convertim pe pământeni.

Părintele Peregrine îşi spuse că trebuie să rostească o scurtă rugăciune pentru Părintele Stone, care îşi pierduse minţile şi acum devenise atât de războinic. Doamne-ajută!

— Da, Părinte Stone, dar marţienii i-au omorât pe unii dintre coloniştii noştri. Ăsta e un păcat. Nu se poate să nu fi existat şi aici un păcat originar; un Adam şi o Eva. O să-l găsim noi. Oamenii sunt peste tot la fel, indiferent ce formă au, şi sunt înclinaţi spre păcat.

Dar Părintele Stone se prefăcea că adormise.

Părintele Peregrine nu închise un ochi.

Bineînţeles că nu-i puteau lăsa pe marţienii ăştia să

ajungă în Iad, nu-i aşa? Oare făcând un asemenea compromis cu conştiinţa lor chiar puteau să se întoarcă în noile oraşe coloniale, în acele oraşe cotropite de gâtlejuri păcătoase şi femei cu ochi scânteietori şi trupuri albe ca scoica hârjonindu-se cu muncitorii singuri şi nemângâiaţi? Nu acolo le era locul? Oare călătoria asta a lor pe dealuri nu era mai mult un capriciu personal? Chiar se gândea el la Biserica lui Dumnezeu sau îşi potolea o curiozitate nesăţioasă? Globurile acelea albastre parcă desprinse din focul Sfântului Anton[8]! Doamne, cum îi ardeau creierul! Ce încercare! Să cauţi omul din spatele măştii, umanul ascuns în inuman! Oare n-ar fi mândru dacă ar putea spune, chiar şi numai în sinea lui, că a convertit o puzderie de sfere plutitoare de foc? Trufie păcătoasă! Merită să se pocăiască pentru asta! Dar cineva poate face multe lucruri orgolioase din Iubire, şi el îl iubea atât de mult pe Dumnezeu şi era atât de fericit, că voia ca toţi ceilalţi să fie şi ei fericiţi.

Ultima imagine pe care o zări în faţa ochilor, înainte să adoarmă, a fost întoarcerea sferelor de foc, ca un stol de îngeri incandescenţi, care îi cântau în surdină până se cufundă într-un somn odihnitor.

●

Când Părintele Peregrine s-a trezit dimineaţa, visele rotunde de culoare albastră erau încă pe cer.

Părintele Stone dormea buştean. Părintele Peregrine nu-şi lua ochii de la marţienii zburători care se uitau la el. Erau umani – o *ştia* pur şi simplu. Dar trebuia s-o şi dovedească sau să-l înfrunte pe Episcopul ursuz, cu privirea lui inexpresivă, şi să-i spună să nu se amestece.

Dar cum să dovedească că erau oameni dacă stăteau ascunşi în volutele cerului? Cum să-i aducă mai aproape şi cum să obţină răspunsuri la mulţimea de întrebări?

— Ne-au salvat din avalanşă.

Părintele Peregrine se ridică, se strecură printre stânci şi începu să se urce pe cel mai apropiat deal, până când ajunse într-un loc unde de pe stâncă se cobora brusc pe un platou aflat la şaizeci de metri dedesubt. Din cauza aerului

[8] Iniţiatorul ascezei creştine.

rece şi a ritmului în care urcase începu să gâfâie. Se opri şi trase aer în piept.

— Dacă aş cădea de-aici, sigur aş muri.

Aruncă o pietricică. Câteva secunde mai târziu o auzi cum se izbi de stânca de jos.

— Dumnezeu nu m-ar ierta niciodată! Mai aruncă una.

— N-ar fi sinucidere, nu-i aşa, dacă aş face-o din Iubire…? Îşi înălţă privirea spre sferele albastre. *Dar înainte mai încerc o dată.* Le strigă: *Hei! Hei!*

Ecourile se contopiră, dar sferele de foc nici nu clipiră, nici nu se mişcară.

Le vorbi preţ de cinci minute. Când se opri, se întoarse şi îl văzu jos pe Părintele Stone, dormind în continuare nepăsător în mica lor tabără.

— Trebuie să dovedesc tot, zise Părintele Peregrine păşind spre marginea stâncii. Sunt bătrân. Nu mi-e frică. Oare Dumnezeu o să-nţeleagă că o fac pentru El?

Trase adânc aer în piept. I se derulă prin faţa ochilor întreaga viaţă şi îşi zise: *Să mor în clipa următoare? Mi-e teamă că iubesc mult prea mult viaţa. Dar sunt lucruri pe care le iubesc mai mult.* În timp ce-şi spunea toate astea, se aruncă în gol.

Se prăbuşea.

Tâmpitule! strigă. Se rostogolea, se afunda în hău. *N-ai avut dreptate!*

Stâncile veneau în goană spre el şi se văzu zdrobit de ele, aruncat în veşnicie.

De ce-am făcut-o?

Ştia răspunsul, aşa că, o clipă mai târziu, deveni calm în alunecarea spre abis. Vântul şuiera în jurul lui, iar pietrele se izbeau parcă una de alta, aşteptându-l.

Deodată se despică cerul şi dintre stele ţâşni o strălucitoare lumină albastră şi se simţi înconjurat de ceva albastru care îl opri din cădere. Un minut mai târziu se trezi aşezat cu o bufnitură uşoară pe pietre. Era în viaţă. Aşteptă puţin, după care începu să se pipăie, uitându-se după luminile albastre care îl salvaseră atât de repede.

— M-aţi salvat! şopti el. Nu m-aţi lăsat să mor! Ştiaţi că

nu e bine.

Alergă spre Părintele Stone care dormea liniştit:

— Părinte Stone, trezeşte-te! îi zise scuturându-l şi întorcându-l pe partea cealaltă. Părinte, m-au salvat!

— Cine te-a salvat? clipi din ochi Părintele Stone, ridicându-se în capul oaselor.

Părintele Peregrine îi povesti prin ce trecuse.

— E un vis, un coşmar. Culcă-te la loc! îi zise iritat Părintele Stone. Tu şi baloanele tale de circari.

— Dar nu dormeam!

— Hai, Părinte, calmează-te! Linişteşte-te!

— Nu mă crezi? Ai o armă? Da, iat-o! Dă-o încoace!

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă Părintele Stone, întinzându-i pistolul mic pe care-l aduseseră cu ei ca să se apere de şerpi sau de alte animale asemănătoare şi imprevizibile.

Părintele Peregrine înşfăcă arma.

— Am să-ţi dovedesc!

Îşi îndreptă pistolul spre mână şi apăsă pe trăgaci.

— Stai!

Deodată apăru o rază de lumină şi văzură cu ochii lor cum glonţul rămăsese în aer, la numai câţiva centimetri de palma întinsă. Rămase suspendat o clipă, înconjurat de o lumină albastră fosforescentă. Pe urmă căzu cu un şuierat în ţărână.

Părintele Peregrine trase de trei ori cu arma în mână, în picior, în corp. Cele trei gloanţe scăpărară încremenite în aer şi le căzură la picioare ca nişte insecte moarte.

— Vezi? zise Părintele Peregrine lăsându-şi mâna jos şi aruncând pistolul lângă gloanţe. Ştiu. Înţeleg. Nu sunt animale. Gândesc, judecă şi trăiesc într-un climat moral. Ce alt animal m-ar salva de mine însumi în felul ăsta? Nici unul. Numai un om o poate face, Părinte. Acum mă crezi?

Părintele Stone se uita la cer şi la luminiţele albastre şi, fără să scoată vreun cuvânt, se lăsă într-un genunchi, ridică gloanţele încinse şi le cuprinse în palmă. După aceea le strânse în pumn.

Soarele răsărea în spatele lor.

— Cred că ar fi bine să ne întoarcem la ceilalţi să le povestim şi lor şi să-i aducem aici, zise Părintele Peregrine.

●

Erau deja în drum spre rachetă când soarele s-a ridicat pe cer.

Părintele Peregrine trase un cerc în mijlocul tablei.

— Acesta e Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Se prefăcu că nu-i aude pe ceilalţi preoţi trăgând aer în piept.

— Acesta e Hristos, în toată gloria lui, continuă el.

— Seamănă cu o problemă de geometrie, interveni Părintele Stone.

— O comparaţie fericită, pentru că aici lucrăm cu simboluri. Trebuie să recunoaşteţi că Hristos nu e mai puţin Hristos dacă îl reprezentăm printr-un cerc sau printr-un pătrat. Secole de-a rândul, crucea a simbolizat iubirea şi agonia Lui. Aşa că acest cerc va fi Hristosul de pe Marte. Aşa Îl vom aduce pe această planetă.

Preoţii începură să se foiască iritaţi, uitându-se unii la alţii.

— Dumneata, Frate Mathias, vei crea, din cristal, o replică la acest cerc. Un glob de foc. O să-l punem în altar.

— O scamatorie ieftină! bombăni Părintele Stone.

Părintele Peregrine continuă netulburat:

— Dimpotrivă. Îl reprezentăm pe Dumnezeu printr-o imagine familiară lor. Dacă Hristos ar fi venit pe Pământ sub formă de caracatiţă, l-am fi acceptat imediat? Îşi ridică braţele spre cer. Oare Dumnezeu a făcut o scamatorie ieftină când l-a trimis pe Iisus cu chip de om? Credeţi că, după ce vom binecuvânta biserica pe care o înălţăm aici şi după ce vom sfinţi altarul şi acest simbol, Hristos o să refuze să existe în această formă pentru noi? În adâncul sufletului, ştiţi că n-o să refuze.

— Totuşi, trupul unui animal care este lipsit de suflet!? se opuse Fratele Mathias.

— Frate Mathias, am mai vorbit de nu ştiu câte ori despre asta de când ne-am întors dimineaţă. Aceste creaturi ne-au salvat din calea avalanşei. Şi-au dat seama că autodistrugerea este un păcat şi au împiedicat-o de fiecare

dată. De aceea trebuie să ridicăm o biserică pe dealuri, să trăim acolo cu ei, să descoperim căile lor prin care păcătuiesc, căile lor străine nouă, şi să-i ajutăm să-l descopere pe Domnul.

Ceilalţi preoţi nu păreau încântaţi de acest plan.

— Oare nu vreţi pentru că au o formă atât de ciudată? se întrebă Părintele Peregrine. Dar ce înseamnă o formă? Doar un recipient pentru sufletul plin de strălucire pe care Dumnezeu ni-l dă tuturor. Dacă mâine aflu că leii de mare posedă liber arbitru, spirit, ştiu când să nu păcătuiască, ştiu ce înseamnă să trăieşti, să îmblânzeşti dreptatea cu milă şi viaţa cu dragoste, atunci aş construi o catedrală în mare. Şi dacă rândunelele, cu voia Domnului, ar avea de mâine suflete nemuritoare, atunci aş concepe o biserică încărcată cu heliu şi m-aş lua după ele, pentru că toate sufletele, indiferent de formă, chiar dacă au liber arbitru şi sunt conştiente de păcatele lor, vor arde în iad dacă n-au primit înainte Sfânta Împărtăşanie. Tot aşa, n-am să las nici o sferă marţiană să ardă în iad doar pentru că în ochii mei nu e decât o sferă. Pentru că, atunci când închid ochii, stau în faţa mea o inteligenţă, o iubire, un suflet. Şi n-am voie să le neg existenţa.

— Dar vrei ca globul ăla de cristal să fie pus în altar! protestă Părintele Stone.

— Să ne gândim puţin la chinezi, continuă Părintele Peregrine imperturbabil. Ce fel de Hristos venerează chinezii creştini? Un Hristos oriental, bineînţeles. Aţi văzut cu toţii icoane orientale cu Naşterea Domnului. Cum este îmbrăcat Hristos? În haine orientale. Pe unde merge? Prin decoruri chinezeşti cu bambuşi, munţi învăluiţi în negură şi copaci contorsionaţi. Are ochii migdalaţi şi pometii înalţi. Fiecare ţară, fiecare rasă adaugă ceva reprezentării lui Dumnezeu. Asta îmi aminteşte de Fecioara Maria în Guadalupe, venerată de tot Mexicul. Cum e pielea ei? Aţi văzut icoanele? Este brunetă, aşa cum sunt şi cei care o venerează. E asta o blasfemie? Nicidecum. Nu e logic ca oamenii să accepte un Dumnezeu de altă culoare, indiferent cât de real ar părea. Mă întreb deseori de ce misionarii

noştri din Africa obţin rezultate atât de bune cu un Hristos alb ca laptele. Poate pentru că albul, la albinoşi sau sub altă formă, este o culoare sacră pentru triburile africane. Oare, în timp, s-ar putea ca Hristos să fie mai închis la culoare şi acolo? Forma nu contează. Conţinutul e totul. Nu ne putem aştepta ca marţienii ăştia să accepte o formă străină lor. Le vom da un Hristos într-o imagine accesibilă.

— Raţionamentul dumitale, Părinte, are o fisură, zise Părintele Stone. N-o să ne suspecteze marţienii de ipocrizie? Îşi vor da seama că noi nu venerăm un Hristos rotund, globular, ci un om cu mâini, picioare şi cap. Cum o să le explicăm diferenţa?

— Arătându-le că nu există nici una. Hristos va lua forma oricărui vas în care e pus. Trupuri sau globuri. El este aici, şi fiecare va venera acelaşi lucru transpus în altă formă. Mai mult decât atât, trebuie *să credem* în globul ăsta pe care îl dăm marţienilor. Trebuie să credem într-o formă care pentru noi nu reprezintă nimic. Acest elipsoid *va fi* Hristos. Şi ce nu trebuie să uităm este că, pentru aceşti marţieni, forma Hristosului nostru pământesc şi noi înşine nu vom avea nici un sens, vom fi ridicoli, o risipă de materie.

Părintele Peregrine puse creta deoparte:

— Acum haideţi pe deal să înălţăm biserica!

Ceilalţi începură să-şi strângă lucrurile.

Biserica nu arăta chiar ca o biserică. Era o bucată de teren curăţată de pietre; un platou pe unul dintre munţii joşi, cu pământul netezit şi măturat, cu un altar pe care Fratele Mathias pusese globul de foc pe care-l construise.

După şase zile de muncă, „*biserica*” era gata.

— Ce să facem cu ăsta? întrebă Părintele Stone lovind cu degetele un clopot de fier pe care-l aduseseră cu ei. Ce înseamnă *pentru ei* un clopot?

— Cred că l-am adus pentru confortul nostru, recunoscu Părintele Peregrine. Avem nevoie de câteva lucruri familiare. Biserica asta seamănă atât de puţin cu o biserică. Şi ne simţim puţin absurzi aici, chiar şi eu, pentru că e ceva nou – misiunea de a converti creaturile altei lumi. Mă simt

uneori ca un actor ridicol. Pe urmă, mă rog lui Dumnezeu să-mi dea putere.

— Mulţi dintre preoţi sunt nefericiţi. Unii îşi bat joc de toate astea, Părinte Peregrine.

— Ştiu. Oricum, o să punem clopotul ăsta într-un turnuleţ, pentru confortul lor.

— Cum rămâne cu orga?

— O să cântăm mâine la slujba de dimineaţă.

— Dar marţienii…

— Ştiu. Dar o spun din nou: pentru confortul nostru, muzica noastră. Mai târziu o s-o descoperim pe-a lor.

Duminică dimineaţa s-au trezit foarte devreme. Se mişcau prin frig ca nişte fantome livide. Chiciura de pe sutane scotea un sunet ca de clopoţei. Erau copleşiţi de dangătul clopotelor. Se scuturau de stropii argintii de apă.

— Mă întreb dacă aici, pe Marte, e duminică, spuse meditativ Părintele Peregrine.

Văzându-l, însă, pe Părintele Stone tresărind, continuă grăbit:

— Ar putea fi marţi sau joi, cine ştie? Dar nu contează. Închipuiri deşarte. Pentru noi, e duminică. Haideţi!

Preoţii intrară în porţiunea netedă a „*bisericii*” şi îngenunchează tremurând, cu buzele învineţite de frig.

Părintele Peregrine rosti o rugăciune scurtă şi îşi aşeză degetele îngheţate pe orgă. Atinse claviatura ca un om ce-şi trece mâinile printre plantele unei grădini sălbatice, făcând să reverbereze pe dealuri sunete pure de frumuseţe.

Muzica se înălţă în aer, aducând o stare de linişte. Se simţea mirosul proaspăt al dimineţii. Sunetele se revărsară spre munţi şi aduseră pe pământ un praf mineral într-o ploaie de pulbere.

Preoţii aşteptară.

— Ei, Părinte Peregrine! zise Părintele Stone arătând cu privirea spre cerul pustiu pe care răsărea soarele ca un funeral încins. Nu văd nici urmă de prietenii noştri.

— Lăsaţi-mă să mai încerc o dată! zise Părintele Peregrine transpirând.

Construi o arhitectură de Bach, aşezând piesele splendide una lângă alta, înălţând o catedrală muzicală atât de vastă, că cele mai îndepărtate altare erau în Ninive, iar domul cel mai greu de atins era la stânga Sfântului Petre. Muzica pluti în aer; nu se transformă în ruine când se sfârşi, ci se contopi într-un şir de nori albicioşi şi fu purtată spre alte tărâmuri.

Cerul era tot pustiu.

— O să vină! Dar Părintele Peregrine simţea cum creşte în el panica, mică la început. Să ne rugăm! Să-i rugăm să vină. Ne citesc gândurile, ei *ştiu.*

Preoţii îngenunchează din nou, murmurând şi foşnindu-şi sutanele. Au început să se roage.

Şi dinspre Răsărit, ieşind dintre munţii îngheţaţi, la ora şapte, în dimineaţa zilei de duminică sau, poate, joi ori luni pe Marte, apărură pufoasele globuri de lumină. Se rotiră pe deasupra, pe urmă coborâră şi umplură locul din jurul preoţilor, care începuseră să tremure.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne!

Părintele Peregrine îşi închise ochii şi continuă să cânte. Când termină, se întoarse şi se uită uimit la minunata lui congregaţie.

O voce îi atinse creierul şi îi spuse:

— Stăm puţin.

— Puteţi să staţi, zise Părintele Peregrine.

— Doar puţin, şopti vocea. Am venit să vă spunem anumite lucruri. Ar fi trebuit să vorbim mai devreme. Dar am sperat să vă urmaţi drumul, dacă vă lăsăm în pace.

Părintele Peregrine dădu să vorbească, dar vocea îl opri:

— Noi suntem Cei mai Vechi, zise vocea şi intră în el ca o flacără arzându-i mintea. Suntem Cei mai Vechi marţieni. Ne-am părăsit oraşele de marmură şi am plecat în pribegie, abandonând viaţa materială pe care o duceam. Cu foarte mult timp în urmă am devenit ceea ce suntem acum. Am fost cândva oameni, am avut trupuri, picioare şi mâini ca ale voastre. Legendele spun că unul dintre noi, un om bun, a descoperit o cale de a elibera sufletul şi spiritul oamenilor, de a-i elibera de păcatele şi relele trupeşti, de moarte şi

transfigurare, de tristeţe şi senilitate. Aşa am luat forma fulgerului şi a focului albastru şi de atunci trăim în cer, printre rafale de vânt, stăpânind dealurile fără să fim mândri sau aroganţi, bogaţi sau săraci, pătimaşi sau indiferenţi. Am trăit departe de tot ce-am lăsat în urmă – celălalt fel de oameni din lumea asta. Nimeni nu mai ţine minte cum am ajuns aşa, întregul proces a fost dat uitării. Dar nu vom muri niciodată şi nici nu vom face rău nimănui. Ne-am lepădat de păcatele trupului şi trăim într-o stare de graţie divină. Nu râvnim alte bunuri, nu avem nici un alt fel de bunuri. Nu furăm, nu ucidem, nu tânjim după nici o femeie, nu urâm pe nimeni. Trăim fericiţi. Nu ne putem reproduce; nu mâncăm nimic, nu bem şi nu ducem nici un război. Toată senzualitatea, toată copilăria şi păcatele trupeşti au dispărut când am renunţat la trupurile noastre. Am lăsat păcatul în urmă, Părinte Peregrine, şi s-a mistuit ca frunzele toamna. S-a dus, aşa cum înghite pământul zăpada unei ierni crunte. S-a risipit ca florile afrodiziace ale unei primăveri pline de culoare. A pierit ca nopţile aţâţătoare ale unei veri fierbinţi. Anotimpul nostru e temperat şi clima e bogată în gândire.

Părintele Peregrine rămăsese în picioare. Vocea îl izbise atât de puternic, că aproape nu-şi mai venea în simţiri. Căzuse în extaz, simţind cum îl cuprinde un val de căldură.

— Voiam să vă spunem că apreciem clădirea pe care aţi înălţat-o pentru noi, dar n-avem nevoie de ea, pentru că fiecare dintre noi este un templu în sine şi n-are nevoie de nici un alt loc unde să se mântuie. Iertaţi-ne că n-am venit mai devreme la voi, dar noi stăm izolaţi şi n-am mai vorbit cu nimeni de zece mii de ani şi nici nu ne-am mai amestecat în vreun fel în viaţa acestei planete. V-aţi gândit că trăim fără să facem nimic; nici nu muncim pământul, nici nu toarcem. Aveţi dreptate. Aşa că vă sugerăm să duceţi acest templu în noile voastre oraşe şi acolo să îi izbăviţi pe alţii. Pentru că, staţi liniştiţi, noi suntem fericiţi şi trăim în pace.

Preoţii stăteau în genunchi, acoperiţi de vasta lumină albastră. Părintele Peregrine era printre ei. Începură cu toţii să plângă. Nu conta că îşi pierduseră timpul. Pentru ei, nu conta deloc.

Sferele albastre murmurară ceva şi începură să se înalţe iar lăsând în urmă o rafală de vânt rece.

— Pot să…, strigă Părintele Peregrine cu ochii închişi, neîndrăznind să se uite, pot să mai vin altădată să mai învăţ ceva de la voi?

Flăcările pâlpâiră. Aerul se mişcă.

— Da. Ar putea să vină iar într-o zi. Cândva.

Apoi Baloanele de Foc se înălţară şi duse au fost.

Era ca un copil, cum stătea acolo în genunchi, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, strigând în sinea lui: *Întoarceţi-vă! Întoarceţi-vă!* Dintr-o clipă în alta, bunicul lui ar putea să-l ia în braţe şi să-l ducă sus, în dormitor, în casa lor dintr-un oraş din statul Ohio, dispărut de mult…

La apusul soarelui, coborâră de pe deal. Uitându-se înapoi, Părintele Peregrine văzu sferele de foc arzând. *Aşa e,* îşi zise el, *nu puteam să ridicăm o biserică pentru cei ca voi. Voi sunteţi Frumuseţea însăşi. Ce biserică s-ar putea întrece cu scânteia unui suflet pur?*

Părintele Stone mergea tăcut alături de el. În cele din urmă, zise:

— Aşa cum văd eu lucrurile, există un Adevăr pe fiecare planetă. Într-o bună zi, se vor aduna laolaltă, ca feţele diferite ale unui cub. A fost o experienţă cutremurătoare. N-am să mai mă îndoiesc niciodată, Părinte Peregrine. Pentru că Adevărul acesta e la fel de adevărat ca cel de pe Pământ. Stau unul lângă altul. Vom merge şi în alte lumi, adunând fiecare Adevăr până când, într-o bună zi, Adevărul Total va sta în faţa noastră, în zorii unei zile noi.

— Venind de la dumneata, Părinte Stone, asta înseamnă mult.

— Într-un fel, îmi pare rău că ne întoarcem în oraş, unde o s-avem de-a face cu oameni ca noi. Sferele de lumină! Când s-au aşezat lângă noi… şi vocea aceea…, se înfioră Părintele Stone.

Părintele Peregrine întinse mâna şi îl luă de braţ.

Mergeau umăr la umăr.

— Ştii, zise Părintele Stone în cele din urmă, lăsându-şi

privirea să cadă pe Fratele Mathias care mergea înainte cu sfera de cristal pe care o ţinea grijuliu în braţe, sfera aceea de lumină albastră fosforescentă arzând pentru totdeauna înăuntru, ştii, Părinte Peregrine, globul acela…

— Da?

— Este El. E chiar El.

Părintele Peregrine zâmbi.

Coborâră de pe deal şi se îndreptară cu toţii spre oraşul nou.